

Editoriál

Ešteže sme stihli stužkové. Piataci. A prváci teambuilding. Nejaké tie exkurzie, šťastlivcom sa podarilo ešte kadekde vycestovať – od slnečnej Canárie až po chladné Dánsko. Boli Akadémia aj ples. Maturantom tesne ušla maturita. Nematurovali, zmaturovali. A už navždy budú ten pamätný ročník, o ktorom sa bude nemiestne vtipkovať. Nič si z toho nerobte, odmakali ste si tých päť rokov ako všetci ostatní a vaša námaha, entuziazmus, všetko, čo ste tejto škole dali, sa pripojí k duchu GBZA a stane sa súčasťou jeho histórie. Aj keď pokecať si s vami na tej maturite by určite bolo fajn.:)

Prvý v tejto neblahej sezóne odišiel do večných lovíšť ZAMUN, nasledovali druhé fázy výmenných pobytov a potom aj celé normálne vyučovanie. Posledným mohykánom normálu sa stal len tak-tak odcestovaný lyžiarsky, ktorý nás v čase aktivovania officov oblažoval fotkami zo slnečných zasnežených svahov a predznamenal tak motto tohto leta „poznávame krásy Slovenska“.

A potom sa svet zmenil. Aj škola sa zmenila. Úplne celá sa fyzicky presunula zo slniečka do obývačiek, spální,

kuchýň... Plná trieda živých tvárí sa scvrkla na 15,6“ obrazovky (tuším, že u väčšiny skôr na nejakých 6,4“), postupne tváre mizli a ostali len hlasy.

Prvé dva týždne, tipujem, že učitelia varili, cvičili, vypratali šatníky a knižnice, zatiaľ čo študenti sa zúfalo snažili zorientovať v chaose zadaní a pracovných listov na všetkých možných kanáloch. Rýchlo sa to obrátilo, keď nám všetky tie vypracované zadania prišli späť, na najrozličnejších platformách, z čudných mailových adries... Napokon sme našli nejaký znesiteľný režim a doklepali to do toho júna. A ešte sme aj triedne výlety stihli, tie už, chvalabohu, zasa s úplne fyzicky reálne prítomnými priateľmi – spolužiakmi.

A všade tam – v reáli i virtuáli bol prítomný René – metaforická dvadsaťročná bytosť, ktorou prerastajú a plynú všetky udalosti, dni a minúty života Alma Mater, našej školy, nášho GBZA. Keďže tam všade bol a všetko videl, prevedie vás v ročenke chvíľami, ktoré stoja za zapamätanie a na ktoré si určite radi spomeniete aj po rokoch, keď pri upratovaní vyhrabete tú škatuľu s názvom Roky na gympli.:)

Mgr. Ivana Horecká

Príhovor riaditeľa

Milé čitateľky, milí čitatelia Ročenky nášho gymnázia, som veľmi rád, že píšem tento príhovor v takom výnimočnom školskom roku. Prežili sme toho veľmi veľa nečakaného a mnohé udalosti sa udiali po prvýkrát. Pokojne tento akademický rok môžeme rozdeliť nie na polroky, ale na obdobie pred a počas pandémie. Jednotiacim momentom všetkých delení však je výnimočná udalosť - 20. výročie vzniku samostatného bilingválneho gymnázia s dvomi jazykovými sekciami: francúzskou (posledný rok podporovanú Valónskom) a španielskou. 20 rokov dokazuje, že sme si našli svoje miesto v systéme škôl na Slovensku a máme stále záujem o štúdium prevyšujúci naše kapacitné možnosti. A to všetko vďaka pedagogickým, nepedagogickým zamestnancom, aktuálnym študentom a absolventom. Špeciálne miesto v našom učiteľskom zbore majú „bardi“ (od začiatku pôsobiace kolegyne J. Holešová a J. Mládenková a kolega J. Ferko) a hrdí môžeme byť i na naše kolegyne, ktoré sú našimi absolventkami z rôznych období štúdia (Z. Rašovcová, D. Markušová, P. Krištofiková, L. Máhriková). Spolu s ostatnými kolegyňami a kolegami tvoria skvelý tím, ktorému táto škola vďačí za mnohé úspechy. Medzi nepedagogickými pracovníkmi je od začiatku u nás M. Kamenišťáková.

V tomto výnimočnom školskom roku sa uskutočnili viaceré podujatia na oslavu výročia. Dovoľte mi spomenúť slávnostnú akadémiu, kde sa predstavili všetky naše jazykové sekcie: slovenská, francúzska a španielska. Nielen hostia ocenili profesionalitu výkonov našich študentov, ktorých viedli členovia nášho učiteľského zboru (M. Díriová, M. Benikovský). Toto bol jesenný vrchol... februárovým vrcholom bol 1. výročný školský ples, ktorý by sa neuskutočnil bez rodičov, učiteľov, študentov, absolventov a priateľov našej školy. A tak to má byť.

Aj v tomto školskom roku sa mení zostava nášho pedagogického zboru. Do zaslúženého dôchodku odchádzajú naša kolegyňa a naši kolegovia: H. Hladká, R. Kubinec a C. Willer. Želám im veľa zdravia, pohody a naplnenie seniorských snov a túžob.

Rady francúzskej sekcie opúšťa F. Coheur, ktorý sa svojou energiou a realizovanými nápadmi zapísal do dejín našej inštitúcie. Úroveň francúzskeho divadla

posunul na vyššiu úroveň a vďaka jeho aktivitám priniesol do Žiliny aj kus belgickej kultúry.

Vďaka. Tešíme sa, že s Florianom zostaneme v kontakte v rámci našich medzinárodných projektov. A vďaka patrí aj I. Matuščinovej, ktorá sa rozhodla plniť si profesionálne ciele mimo našej školy. Zažila kolegyne, ktoré budovali francúzsku sekciu, a vo svojej funkcii vedúcej predmetovej komisie pokračovala v ich tradícii a držala úroveň francúzskej sekcie aj so svojimi kolegyňami a kolegami na vysokej úrovni.

Ďalším dôležitým medzníkom, ktorý sme doteraz nemali šancu zažiť, bolo prerušenie vyučovania od polovice marca až temer do konca školského roka. Keďže šlo o výnimočné obdobie, tak nám dalo hlavne spätnú väzbu o nás a našich limitoch a rozvoji. Verím, že nás to posunie v našom profesionálnom živote. A ten posun je najdôležitejší. Je dôležité, aby sme „súperili/súťažili“ hlavne so sebou, čo znamená, že v septembri a v nasledujúcom júni by sme mali vedieť, či sme lepší, či sme múdrejší a či máme silu na cestu ďalej.

Mgr. Viktor Tanító

Obsah

• Editoriál.....	3
• Príhovor riaditeľa.....	4

Keď sa René opäť domov či na odpočinok navracia.....7

• Reného verná družka.....	7
• Náš priateľ René.....	8
• Keď René prekročí Rubikon.....	9
• Príhody a skúsenosti jedného mládenca.....	10
• René a María	12
• Prírodovedec René.....	13

Organizačná štruktúra školy.....14

• Vedenie školy.....	14
• Nepedagogickí zamestnanci školy.....	14
• Lektori vo francúzskej a španielskej sekcii.....	14
• Pedagogickí zamestnanci.....	14
• Rada školy.....	16
• Rada rodičov ZRŠ.....	16
• Žiacka školská rada.....	16
• Krúžková činnosť	16

René sa lopotí na súťažiach.....17

• Predmetové olympiády.....	17
• Úspechy v súťažiach.....	18

René je chválený za prvý polrok.....20

• Reného chváli triedny učiteľ.....	20
• Reného chváli sám riaditeľ školy.....	22

René je chválený aj za druhý polrok.....25

• Reného opäť chváli triedy učiteľ.....	25
• Reného opäť chváli sám riaditeľ školy.....	26

René v triedach.....30

• I.E.....	30
• I.F.....	31
• I.G.....	33
• II.E.....	34
• II.F.....	36
• II.G.....	38
• III.E.....	40
• III.F.....	42
• III.G.....	44
• IV.E.....	48
• IV.F.....	50
• IV.G.....	51
• V.E.....	53
• V.F.....	54
• V.G.....	55

René na GBZA.....56

• Liečme sa s Reném.....	56
• Ako chemický krúžok učil Reného nebáť sa.....	57
• Reného cesta s Absyntom v ruke.....	57
• Ako René spoznal utrpenie i solidaritu.....	59
• Chemická olympiáda.....	60
• Ako René po festivaloch chodil i nechodil.....	60
• Štyri roky v Žiackej školskej rade GBZA.....	61
• O tom, ako si René mohol oči vyočiť.....	63
• René si vychutnáva Európsky deň jazykov.....	64
• Reného zastávka na Vianočnom ostrove.....	65
• Zjednotenie Reného tela a mysle.....	66
• René stratený v preklade.....	67
• Ako sa René do debát zaplietol.....	67
• René stratený a znovu nájdený.....	68
• Reného putovanie prírodnými vedami.....	69
• Prekonaj sám seba, aj René Ti pomôže.....	70
• Putovanie Reného mládenca po Európe.....	73
• Started from the bottom now Rene is here.....	76

René na Slovensku.....78

- René sa ocitá v podruží nových štátnych zariadení....78
- René v papierových železkach.....78
- Omladení a športom znovuzrodení Renéovia.....79
- Ako René dostal cenu René.....81
- René mládenci na výlete vo väzení.....82
- René stihne exkurziu tam aj späť za 13 hodín.....82
- René-z-Anče renesančne.....84
- Reného Vojna a mier v slovenskej metropole.....85
- René unesený čarodejnicami.....86
- René by chcel rozhodovať o Európe.....87
- Chorľavejúci René.....89

René vo svete.....90

- Putovanie mládencov a dievčienec po svete.....90
- René v Zaragoze.....91
- TOMUN s účasťou Reného.....92
- Ako sa René hral s Legom92
- Lemun 2019 – holandské príhody a skúsenosti.....94
- René so mnou objavuje vzdialený ostrov.....95
- Stratený medzi Peñíscolou a Vinaròsom.....96
- Vtedy s Reném v Zaragoze.....98
- Reného indické dobrodružstvo.....99
- ¡Hola, René!.....100
- Cesta, ktorú by si ani René nenechal ujst'.....100

René a Erasmus.....100

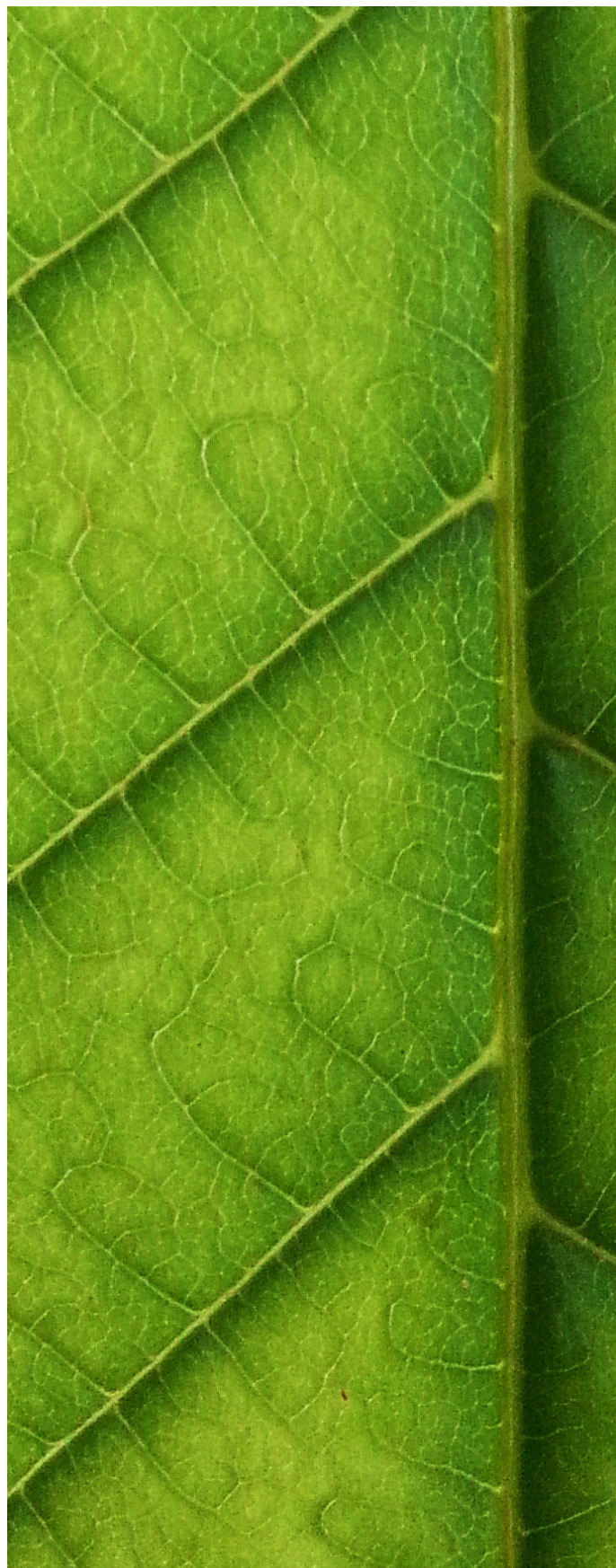
- Študijné mobility Reného.....102
- René ochranca životného prostredia.....103
- e-RENÉasmus.....104
- René to odpáli na ERASMUSDAYS105

René a projekty.....106

- MEGA René.....106
- René španielskym diplomatom.....107

René kopnutý múzou.....108

- Quarantine blues.....108
- World AIDS day.....109
- Ružový krík.....110
- Karanténa.....112

Keď sa René opäť domov či na odpočinok navracia

Reného verná družka

Kráľovná ročenky, kráľovná suchého humoru a kráľovna našich sŕdc. Meno Hladká sa na našej škole stalo pojmom, a tak, ako terajšia generácia prišla o pojem sójový plátok z bufetu za 25 centov, tak aj tá ďalšia príde o pojem oveľa zvučnejší, oveľa sugestívnejší a neporovnateľne dôležitejší. Okrem snahy naučiť nás biológiu, chémiu a históriu všetkých úrazov na škole spôsobených oknami, neprezúvkami a rýchlovarnými kanvicami nám taktiež vedela zdvihnúť morálku svojimi ironickými narážkami, zdvihnutiami obočia a hlavne láskavým poťapkaním po hlave počas prestávky v slniečku len preto, aby bolo, aby sme neboli smutní, či nebodaj, aby sme na ňu nezabudli. To sa ale nestane.

Pani profesorka Hladká dala tejto škole svojho ducha a škola ho vďačne prijala. Nepôsobila tu len ako vyučujúca, oddala sa svojej práci, svojim

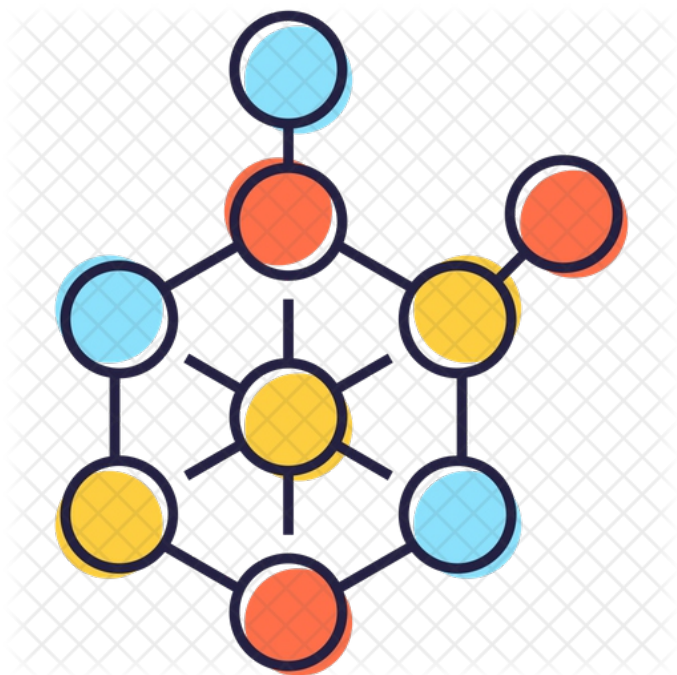
žiakom, svojej triede.

Príbeh V.F a pani profesorky Hladkej začal nečakane z oboch strán, ale po 4 rokoch si nikto z nás nevie predstaviť lepšiu triednu. Lebo nikto nevie tak dobre vybalansovať karhanie, smiech, objatie a vyhodenie za dvere.

Teraz, keď ostáva bufet prázdny a V.F sa ide začať mordovať so životom, pani profesorka si konečne môže užiť oddych, ktorý jej budeme všetci závidieť, možno v bazéne na nafukovačke v tvare pelikána, možno s kávou v ruke v uličkách Prahy.

No pre nás má ešte posledné posolstvo: „Nebojte sa, bude horšie.“

Nina Konáriková, V.F

Náš priateľ René

Dostalo sa mi cti napísať Ti.

Vraj to nemá byť osobné.

Nedá sa.

Nedostupná a elegantná - takto som Ťa charakterizovala pri našom prvom stretnutí na GBZA.

Ale paradoxne, naše priateľstvo nezačalo na chodbách GBZA, no múry školy ho utužili.

Ako Ťa vnímam dnes? Nedostupnosť sa vytratila (to, keď som bližšie spoznala Tvoju osobu aj osobnosť) a elegancia ostala a rozvinula sa. Vážim si Ťa aj vďaka Tvojej obrovskej ochote pomôcť, poradiť, podržať, pokecať, vypočuť...

Toto všetko sa odrazilo aj v Tvojom vzťahu ku škole. Škola Tvojím odchodom stráca dobrú triednu učiteľku, spravodlivú vedúcu PK, motivačnú mentorku DoFE, výbornú učiteľku psychológie a vynikajúcu lektorku francúzskeho jazyka a literatúry, skvelú kolegyňu. Sympatickú sprievodkyňu zahraničných atašé, ktorí nás navštívili, a pána riaditeľa na cestách do Bratislavy, aby ste pre francúzsku sekciu vyrokovali čo najlepšie podmienky pre našich študentov. Ďakujeme Ti za zorganizovanie 1. školského plesu, za uvarenie prvej školskej kapustnice.

Napriek tomu, že som nielen služobne staršia, aj ja som sa od Teba veľa naučila. Byť priama, nebáť sa povedať pravdu.

Prajem Ti, aby si bola šťastná a spokojná kdekoľvek budeš, aby si nikdy neľutovala svoje rozhodnutie opustiť nielen elitnú školu, ale aj elitných študentov a kolegov :).

Nelúčim sa s Tebou, pretože naše priateľstvo nekončí na chodbách GBZA, ale pokračuje ďalej.

Mgr. Mária Beňušová

Vaši študenti si Vás budú s veľkou pravdepodobnosťou pamätať ako vládnu, ústretovú a veľmi ľudskú osobu.

Na Vašich hodinách bývala prítomná dobrá nálada, príjemná atmosféra a úsmev či smiech, ktoré zvykli zavítať na obidve strany. Ochota vysvetliť preberané učivo tak, aby sme mu dostatočne rozumeli, nám bola veľmi nápomocná.

Občasné bilingválne vysvetľovanie, pri ktorom sa náhodne striedali slovenské a francúzske slová, rozširovali naše a je dosť možné, že aj Vaše lingvistické kompetencie. Všetky vedomosti, ktoré sme získali vďaka Vaším hodinám, sme už určite využili alebo určite využijeme, nech už ide o koncoročné skúšky v prvom ročníku, maturitu alebo niečo úplne iné. Sme ľudia a nie stroje a práve na Vašich hodinách sme mali možnosť si to pripomenúť. Otázky typu: „Ako sa máte?“ alebo „Máte toho veľa?“ nám pripomínali, že aj keď je toho naozaj veľa, nájde sa človek, ktorý vie vypočuť unavených študentov a dokáže sa aspoň čiastočne prispôbiť naladeniu triedy.

Ďakovať Vám môžeme za mnohé – od znalostí francúzskeho jazyka a literatúry, cez príjemne strávené empatické hodiny, až po úsmevné momenty v triede.

Aj keď sa Vaše pôsobenie na škole končí, spomienky na naše hodiny nám zostanú v pamäti a srdci a prajeme Vám veľa šťastia všade tam, kam sa vyberiete.

Au revoir!

Samuel Horváth, IV.G

Keď René prekročí Rubikon

Anton Pavlovič Čechov raz povedal: „Učiteľ musí byť umelcom vrelo milujúcim svoju prácu.“ No a náš pán profesor Kubinec nám lásku k práci a aj k svojim žiakom ukazoval každý školský deň. Ako učiteľ fyziky mal veľmi náročnú úlohu – vysvetliť často pre nás nepochopiteľné koncepty komplikovaného predmetu, zaujať nás experimentmi a inšpirovať nás k poznávaniu sveta okolo nás (aj keď sme často po celom dni chceli poznať len pocit dobrého spánku).

No musíme skonštatovať, že sa svojej úlohy chopil bravúrne a s plným nasadením. Nielenže sa mu podarilo vštepiť nám do pamäti základné fyzikálne myšlienky, ale naučil nás aj pasovať sa so životnými prekážkami. Svoje rady do života nám vždy rád prezentoval zo svojich dlhoročných skúseností a zo svojich napínavých príbehov by mohol napísať aj viacdielny románový cyklus. No jeho úmyslom nikdy nebolo „zabíjanie času“, práve naopak, s otcovskou láskou sa nám vždy snažil spríjemniť náročné dni na GBZA svojimi vzrušujúcimi zážitkami. Aj vďaka nemu boli naše školské dni o čosi zvládnuťšie.

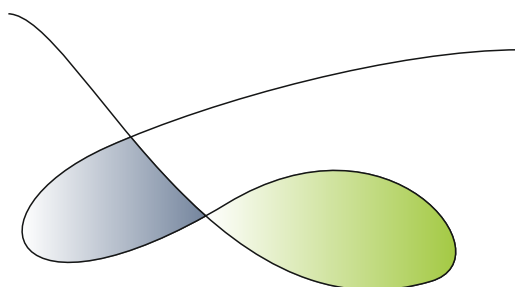
Nesmieme zabúdať ani na jeho povestnú vtipnú povahu! Jeho vtipy (či už slušné alebo neslušné) nám doteraz vedia vyčariť úsmev na tvárach. Starý veterán bol vždy za každú srandu a chopil sa akejkolvek príležitosti spríjemniť nám deň. Jeho nikdy nekončiaca dobrá nálada nám pomohla zaujímať sa o náročné fyzikálne koncepty s väčšou zvedavosťou a motiváciou.

No náš pán profesor to s nami nemal vždy najjednoduchšie. Každý z nás mal náročné dni, keď sa mu zdalo, že počet písomiek presahuje počet hodín a že v tele mu namiesto krvi prúdili litre kofeínu. Od neho sme sa však škaredého pohľadu nikdy nedočkali. S trpezlivosťou a pochopením prižmúril očko nad našimi klipkajúcimi viečkami, vyriekol vtipnú historku z obdobia pred naším narodením a rýchlo pripravil pútavý experiment. Svojou neskrývanou empatiou a energickým prístupom nás zvládol aj počas našich najťažších dní.

Naučil nás, že v živote to hlavné naozaj nie sú hmotné veci, ale to, čo máme v srdci: „Chráňte si to, lebo to jediné, čo máte, je česť. Peniaze... tých nikto z vás veľa mať nebude.“ Rady nad zlato sa každú hodinu sypali jedna za druhou a musíme uznať, že veľa z nich nám doteraz utkvelo v srdci. A aj keď už opúšťate naše bilingválne gymnázium, vedzte, že Vaše múdrosť, či už fyzikálne, alebo životné, budú vryté v našich pamätiach ešte dlhé roky.

Čo viac teda dodať na adresu nášho najobľúbenejšieho učiteľa fyziky? Úprimne Vám zo srdca ďakujeme za Vaše láskavé slová plné povzbudení, za Váš empatický prístup a za Vaše nezabudnuteľné vtipy, príhody a rady. Nie je ľahké učiť generácie študentov byť čo najlepšiami verziami sebou samých, avšak Vy ste nám každý deň dokazovali, že kde je vôľa, tam je cesta. Sme hrdí na to, že Vás môžeme nazývať naším učiteľom a dúfame, že aj Vy ste hrdý na nás. Želáme Vám preto ešte mnoho radostných rokov prekypujúcich elánom, plno energie a vtipných zážitkov, ktoré budete ešte dlhý čas rozprávať svojim vnúčatám.

Jana Bodóová, IV.G

Bon, ça y est, je me lance. C'est à mon tour d'écrire dans la *ročenka*. Je n'ai jamais imaginé que ça passerait aussi vite. J'ai l'impression de devoir écrire une dissertation. On ne peut pas reporter la date limite ? Est-ce que je suis obligé de l'écrire ? D'accord, j'arrête avec mes questions rhétoriques, je prends ma *Zlaty Bažant 0%* et mon morceau de *Marlenka* et je commence à réfléchir : comment ai-je vécu ces quatre années en Slovaquie ? Voulez-vous que j'essaie en slovaque pour commencer ? *Prvý rok: ťažký, ale dobrý. Druhý rok: vynikajúci a veľmi obohacujúci! Tretí rok: perfektný, ideme do Turecka, Torún a Francuzska, a hrame divadlo na mojom festivale. Štvrtý rok, nechcem odísť...* Je dois m'arrêter ici, car mon slovaque manque encore un peu de pratique. M'autorisez-vous à continuer en français ? *Súhlasíte všetci?*

Quand je suis arrivé en 2016, je n'avais jamais enseigné. C'était un vrai défi personnel de partir en Slovaquie, de ne pas parler la langue du pays et de ne connaître personne. Ça m'a vraiment fait peur au début, comme la première fois que j'ai escaladé le *Velky Rozsutec*, j'ai cru que j'allais mourir avant d'atteindre le sommet. Après ma première année d'aventures au lycée, j'étais convaincu de deux choses : la première, c'était que je n'allais pas mourir dans les *Malá Fatra* ; la deuxième, c'était que j'avais fait le bon choix dans ma vie... et que j'allais y rester trois années de plus. Grâce à des collègues dynamiques et généreux, des élèves intelligents et curieux, et une équipe de direction qui a soutenu mes idées les plus folles, je n'ai pas dû chercher bien loin l'inspiration et la motivation pour venir chaque jour avec le sourire à l'école.

Aujourd'hui, vous qui me lisez, je vous invite quelques secondes à repenser au chemin qu'on a parcouru ensemble à Žilina. D'abord, repensez à ce premier jour stressant en 1ère année où vous m'avez appris plus de mots en slovaque que je ne vous ai appris de mots en français ; ensuite, toutes ces expressions écrites pour vous apprendre à structurer vos pensées, alors que vous n'arriviez pas à suivre la structure des miennes ; puis, ces lectures littéraires parfois incompréhensibles pour lesquelles j'ai dû repousser les limites de ma créativité pour vous apprendre à raisonner par vous-même.

Enfin, repensez à tous ces débats animés qu'on a menés en classe, quand on discutait de nos films préférés, quand on écoutait les chansons qu'on aime, quand on racontait nos souvenirs du weekend ou des vacances,

Príhody a skúsenosti jedného mládenca

Tak a je to tu, idem na to. Nikdy som si nepredstavoval, že ten čas ubehne tak rýchlo. Mám pocit, že musím napísať dizertačku. Nemôžeme presunúť stanovený dátum? Musím ju vôbec písať? Dobré, končím so svojimi rečníckymi otázkami, beriem si svoj Zlatý Bažant 0% a kúsok Marlenky a začínam premýšľať, ako som prežil tieto štyri roky na Slovensku. Chcete, aby som na začiatok skúsil odpovedať po slovensky? *Prvý rok: ťažký, ale dobrý. Druhý rok: vynikajúci a veľmi obohacujúci! Tretí rok: perfektný, ideme do Turecka, Torún a Francuzska, a hrame divadlo na mojom festivale. Štvrtý rok, nechcem odísť...* Tu sa musím už zastaviť, pretože mojej slovenčine chýba trochu praxe. Dovolíte mi pokračovať po francúzsky? Súhlasíte všetci?

Keď som prišiel v roku 2016, nikdy predtým som neučil. Bola to naozaj osobná výzva odísť na Slovensko, nehovoriť jazykom krajiny a nikoho nepoznať. Na začiatku som mal z toho naozaj strach, ako keď som prvý raz zdolával Veľký Rozsutec, myslieť si, že zomriem skôr, ako dosiahnem vrchol. Po mojom prvom roku dobrodružstiev na gymnáziu som sa presvedčil o dvoch veciach: po prvé, že neumriem v Malej Fatre; po druhé, že som v mojom živote urobil správne rozhodnutie a že tu zostanem ďalšie tri roky. Vďaka dynamickým a veľkodušným kolegom, inteligentným a zvedavým študentom, vedeniu, ktoré podporovalo aj moje najbláznivejšie nápady, som nemusel chodiť ďaleko po inšpiráciu a motiváciu prísť každý deň do školy s úsmevom.

Tých, ktorí tento text dnes čítajú, pozývam na pár sekúnd sa znovu zamyslieť nad cestou, ktorú sme spolu v Žiline prešli. Najskôr si spomeňte na úvodný stresujúci deň v prvom ročníku, keď ste ma naučili viac slovenských slovíčok, ako som vás ja naučil tých francúzskych; a potom na všetky napísané slohy, aby ste sa naučili usporadúvať vaše myšlienky, zatiaľ čo sa vám nedarilo pochopiť usporiadanie tých mojich; a napokon na hodiny literatúry, ktoré boli niekedy nepochopiteľné a kvôli ktorým som musel posunúť limity svojej kreativity, aby som vás naučil veci samostatne odôvodňovať. Nakoniec si spomeňte na všetky tie živé debaty v triede, keď sme diskutovali o našich obľúbených filmoch, keď sme počúvali pesničky, ktoré sa nám páčia, keď sme rozoberali naše zážitky z víkendov alebo prázdnin, keď sme sa šialene smiali a mali sme až slzy v očiach...

A samozrejme, nezabúdajte na naše hodiny vocabulaire scientifique! Och! Aká len to bola výzva namotivovať vás učiť sa o zvieratách, o biológii alebo o chémii, pamätáte sa na to? Kto z vás nemal malú 5? Bravo! Prepáčte za všetko, čím ste si museli kvôli mne prejsť... ale budete súhlasiť, ak

quand on avait des fous rires et les larmes aux yeux... Et, bien sûr, je n'oublie pas notre cours de vocabulaire scientifique ! Ah ! Quel défi cela a été de vous **motiver** à étudier les animaux, la biologie ou la chimie, vous vous en rappelez ?

Qui n'a pas eu un petit 5 ? Bravo ! *Prepačte* pour tout ce que je vous ai fait subir... mais vous serez d'accord pour dire que les épreuves les plus difficiles sont celles qui nous ont le plus appris, non ? Pour moi c'est le cas, et pour le reste de ma vie, à chaque fois que je mangerai un *halušky* et que je boirai un *kofola*, je repenserai que, même s'il y avait des journées difficiles au lycée, le bonheur était toujours là, en classe, avec vous.

Merci à tous, du fond de mon cœur, de faire partie de mes souvenirs à GBZA. Je suis tellement heureux de vous avoir enseigné une, deux, trois ou quatre années, de vous avoir organisé un ou plusieurs voyages, de vous avoir présenté mes créations artistiques au théâtre, en littérature ou en musique, de vous avoir transmis ma passion de l'enseignement du français et de vous avoir donné un peu ou beaucoup de **motivation** et **d'énergie positive** dans vos journées. J'ai pris un plaisir indescriptible à être votre professeur. Sachez que nos cours ne quitteront jamais mon cœur d'enseignant où que je sois, je repenserai toujours à vous, mes étudiants slovaques du lycée bilingue de Žilina, quand on me demandera de raconter comment j'ai vécu ces quatre années en Slovaquie. Dès lors, ce n'est pas un chapitre de ma vie qui se termine aujourd'hui, c'est un livre entier que je dois vous écrire.

J'aurais voulu conclure cette histoire en vous donnant un dernier cours, en vous organisant un festival de théâtre inoubliable ou en vous partageant une dernière histoire belge, mais les événements de cette année en auront décidé autrement. Cela aura été douloureux de vous dire au revoir seulement derrière un écran. Cependant, croyez-moi, ce que nous n'avons pas eu le temps de faire ou ce que nous voulions encore faire, nous ne devons pas le regretter, car c'est ce que nous avons fait et appris ensemble

que nous devons à jamais garder et chérir. J'espère que vous serez d'accord avec moi pour dire nous avons sincèrement profité de chaque instant et que nous n'oublierons pas nos belles années à GBZA. Mes chers étudiants, mes chères étudiantes, mes chers collègues professeurs, vous avez rendu cette expérience en

vám poviem, že najnáročnejšie skúšky sú tie, ktoré nás najviac naučili, no nie? V mojom prípade to tak je a do konca života si zakaždým, keď budem jesť halušky a piť kofolu, spomeniem, že aj keď boli na gymnáziu zlé dni, vždy som s vami v triede zažíval radosť.

Z hĺbky srdca vám všetkým ďakujem za to, že ste súčasťou mojich spomienok na GBZA. Som nesmierne šťastný, že som vás mohol učiť jeden, dva, tri či štyri roky, že som vám mohol zorganizovať jeden či viacero výletov, že som vám mohol odprezentovať svoje umelecké výtvory v divadle, v literatúre i hudbe, že som vám mohol odovzdať svoju vášeň z učenia francúzštiny a že som vám odovzdal trošku alebo trošku viac motivácie a pozitívnej energie. Byť vaším učiteľom bolo pre mňa neopísateľným potešením. Vedzte, že nech budem kdekoľvek, navždy budem mať vo svojom učiteľskom srdci naše spoločné hodiny, a keď ma niekto požiada, aby som mu porozprával o mojich štyroch rokoch na Slovensku, stále si spomeniem na vás, mojich slovenských študentov z Gymnázia bilingválneho v Žiline. Nie je to len jedna kapitola môjho života, ktorá sa dnes končí, ale je to celá kniha, ktorú vám musím napísať.

Chcel som ukončiť svoj príbeh tak, že odučím poslednú

Slovaquie mémorable et inoubliable. Je vous souhaite le meilleur avenir possible.

Au plaisir de vous revoir pour de nouvelles aventures quelque part dans le monde !

Čauko kakauko et surtout, préparez bien vos stužkova !

Ďakujeme veľmi pekne pre všetko...

Florian Coheur

René a Maríá

Kučeravé vlasy, biely plášť a úsmev až po uši, to sú poznávacie črty Marife. Len čo prišla na prvú hodinu, vedela som, že hodiny s ňou budú zábava. Bolo na nich vidno jej zápal pre prírodné vedy, ktorý zdôrazňovala rôznou gestikuláciou, či už rukami, alebo obočím. Do vysvetľovania veľmi rada zapája aj citoslovčia, na ktoré nie sme zvyknutí, ako napr. čan čan čan, klin klin klin... čo hodinám dodalo na atmosfére, stali sa tak ešte

hodinu, že pre vás zorganizujem nezabudnuteľný divadelný festival alebo že vám poviem poslednú belgickú historku, avšak udalosti tohto roka rozhodli inak. Rozlúčiť sa s vami iba spoza obrazovky bude bolestivé. Avšak verte mi, nesmieme ľutovať to, čo sme nemali čas urobiť, alebo čo sme ešte len urobiť chceli, pretože si musíme uchovávať a ceniť to, čo sme spolu urobili a čo sme sa spolu naučili. Verím, že so mnou budete súhlasiť, keď poviem, že sme naozaj vyťažili z každej chvíle a že nikdy nezabudneme na naše nádherné roky na GBZA. Moje drahé študentky, moji drahí študenti, moji drahí kolegovia, vy ste tí, ktorí urobili môj zážitok na Slovensku nezabudnuteľným. Prajem vám najlepšiu možnú budúcnosť.

Teším sa, že sa opäť uvidíme a zažijeme nové dobrodružstvá niekde vo svete!

Čauko kakauko a hlavne, dobre pripravte vaše stužkova!

Ďakujeme veľmi pekne pre všetko...

Florian Coheur (preklad J. Bodóová a K. Filičková, VI.G)

vzrušujúcejšie a intenzívnejšie.

Jej nadšenie pre prírodné vedy bolo aj pre nás veľkou inšpiráciou a motiváciou. Na jednej strane prísna, ale na druhej nás vie aj rozosmiať. Jej pravidlá a princípy, ktoré niektorým z nás pripadali ako zastarané, nás naučili disciplíne. Vďaka nej máme za tieto dva roky toľko vedomostí z chémie a fyziky, a konečne vieme aj názvoslovie kyselín a zásad. Celý jej prístup k nám bol prejavom trpezlivosti a ochoty, túžby naučiť nás. Marife rozhodne nechcela iba diktovať a známkovať, jej na nás úprimne záležalo a chcela, aby sme učivo aj pochopili. Všetci si pamätáme jej obľúbené frázy „¡estudien, señores!“ alebo „de acuerdo...“, či momenty, keď ti povie už tretíkrát „píííp“ a máš pocit, že sa prepadneš pod zem, no ona opäť dáva novú šancu. Nikdy nezabudneme na jej zasadací poriadok pred písomkami alebo na spievanie španielskych detských pesničiek o ľudskom tele.

Nebola len učiteľka chémie a fyziky, ale aj flamenca. Lekcie flamenca niektorým z nás priblížili kultúru Španielska, najmä keď bolo počuť dupanie opätokov na celú školu. Síce tu bola krátko, no ešte dlho ostane v našich srdciach. Dúfame, že si zo Slovenska odniesla len to najlepšie a prajeme jej pevné zdravie a aby sa jej darilo v ďalšej životnej etape.

Kristína Buchelová, II.G

Prírodovedec René

On dit que partir, c'est mourir un peu ! A cette heure reviennent tant de souvenirs, tant de visages, tant de rires et de sourires, et je comprends mieux ce (ceux) que je quitte et dont la présence me manquera.

Un seul regret : ne pas avoir vécu plus intensément encore toutes ces rencontres et tous ces moments partagés ensemble, entre collègues ou en salle de classe avec les élèves.

Quelle chance, à soixante ans passés, d'avoir pu vivre au quotidien au milieu d'adolescent(e)s parfois turbulent(e)s mais toujours sympathiques, parfois intéressé(e)s aux maths ou à la physique, et parfois cachant poliment leur aversion ! Ou ne la cachant pas d'ailleurs, comme celle qui m'écrivait (elle se reconnaîtra) : « S'il vous plaît soyez gentil. Pour moi ce sont juste 3 mois de maths encore et après je suis libre. » (J'aurais dû collectionner ce genre de perles pendant les 7 ans passés au lycée !)

Il y a quand même eu et il y aura encore (j'espère) quelques vocations scientifiques. Les sciences sont belles avant d'être utiles.

L'essentiel toutefois n'est pas là : tou(te)s vous êtes l'avenir de notre monde parfois si désespérant, et en vous côtoyant j'ai senti qu'il pouvait devenir meilleur, si vous restez fidèles à votre générosité de jeunesse et développez ce qu'il y a de plus beau en vous.

Apprenez à servir votre pays (et/ou au-delà !) et continuez à découvrir qu'il y a plus de joie à donner qu'à recevoir.

Ďakujem vám všetkým, merci, thank you very much, gracias a todos y a la vida que me ha dado tanto !

Claude Willer

Hovorí sa, že odísť je tak trochu ako umrieť. V tejto chvíli sa mi v mysli vynára množstvo spomienok, tváří, smiechu a úsmevov, a začínam si uvedomovať, čo a koho opúšťam a čo a kto mi bude chýbať.

Len jediné ľutujem: že som ešte intenzívnejšie neprežíval stretnutia a chvíle strávené s kolegami alebo na vyučovaní so žiakmi.

Veľmi si vážim, že som aj po šesťdesiatke mohol byť denno-denne obklopený mladými ľuďmi, niekedy neposednými, no vždy sympatickými – niektorí sa naozaj

zaujíмали o matematiku a fyziku, iní zdvorilo skrývali svoju averziu! Boli medzi nimi aj takí, čo sa ju ani nesnažili skrývať - ako žiačka, ktorá mi napísala (určite sa spozná): „Prosím vás, majte pochopenie. Už len 3 mesiace matiky a budem slobodná.“ (Podobné perly som na škole zbieral celých 7 rokov!)

Medzi žiakmi sa však predsa len našlo - a dúfam, že sa aj v budúcnosti nájde – zopár takých, ktorí si vybrali vedecký smer. Prírodné vedy sú nielen krásne, no predovšetkým užitočné.

To však nie je to najdôležitejšie: Vy všetci ste budúcnosťou tohto sveta, ktorý niekedy pôsobí beznádejne, a vo vašej spoločnosti som cítil, že sa vďaka vám predsa len môže stať lepším, ak zostanete verní svojej šľachetnosti mladosti a dáte šancu tomu, čo je vo vás najkrajšie.

Naučte sa slúžiť svojej krajine (a/alebo okrem toho) postupne prídete na to, že dávať prináša väčšiu radosť ako brať.

Ďakujem vám všetkým, merci, thank you very much, gracias a todos y a la vida que me ha dado tanto !

Claude Willer (preklad Mgr. Jarmila Pospěchová)

Organizačná štruktúra školy

Vedenie školy

Riaditeľ školy:

Mgr. Viktor Tanító

Zástupkyňa pre pedagogickú činnosť:

Mgr. Patrícia Tunčerová

Zástupca pre technicko-ekonomickú činnosť:

Mgr. Imrich Milo

Výchovná poradkyňa:

Mgr. Mária Beňušová

Školská psychologička:

Mgr. Ivana Pavlicová, PhD.

Koordinátorka medzinárodných aktivít a certifikovaných meraní:

Mgr. Janka Mládenková

Koordinátorka prevencie sociálno-patologických javov:

Mgr. Ivana Pavlicová, PhD.

Koordinátor stredoškolskej odbornej činnosti (SOČ):

Mgr. Marek Matuška

Koordinátor environmentálnej výchovy:

Aldrick Jean Rene Berquin

Koordinátor modelových zasadnutí OSN:

Mgr. Imrich Milo

Koordinátorka ľudskoprávných aktivít:

Mgr. Ivana Horecká

Koordinátorka Dofe:

Mgr. Lucia Hruzová

Nepedagogickí zamestnanci

Hospodárka: Ing. Margita Kamenišťáková

Mzdová účtovníčka: Ing. Zuzana Kovačiková

Sekretárka: Bc. Michaela Prudovičová

Správca počítačovej siete:

Ing. Peter Margetín

Informátorka: Helena Krištofiková

Školník: Peter Zán

Upratovačka: Viera Hrošová

Anna Kytová

Alena Štefková

Lektori vo francúzskej sekcii

Aldrick Jean Rene Berquin (francúzsky jazyk a literatúra)

Florian Coheur (francúzsky jazyk a literatúra)

Léa Vernet (francúzsky jazyk a literatúra)

Claude Willer (matematika – fyzika)

Lektori v španielskej sekcii

Rocío Gavilanes (španielsky jazyk a literatúra)

María de la Fe de la Torre Guerra, PhD. (chémia - fyzika)

Luis Gil Guerra (matematika - fyzika)

Luis Muñoz Almazán (španielsky jazyk a literatúra)

Alexis Torres Domínguez (chémia – biológia)

Pablo Sánchez Blasco (španielsky jazyk a literatúra)

Pedagogickí zamestnanci

Mgr. Martin Benikovský, PhD.

(slovenský jazyk a literatúra – filozofia)

Mgr. Mária Beňušová (geografia - biológia)

Mgr. Ľudmila Cvičková (anglický jazyk - geografia)

PaedDr. Mária Čurgalyová

(španielsky jazyk - etická výchova)

Mgr. Martina Díriová (slovenský jazyk - dejepis)

Mgr. Juraj Ferko (dejepis - filozofia)

Mgr. Silvia Furmanová

(španielsky jazyk a literatúra - politológia: európske štúdiá)

Mgr. Jana Gambošová (anglický jazyk - španielsky jazyk)

Mgr. Elena Hladká (biológia - chémia)

Mgr. Janka Holešová

(matematika - deskriptívna geometria - informatika)

Mgr. Ivana Horecká

(slovenský jazyk a literatúra - filozofia)

Mgr. Lucia Hruzová

(anglický jazyk – španielsky jazyk)

Mgr. Jana Kavecká (matematika - biológia)

Mgr. art. Petra Krištofiková (anglický jazyk)

Mgr. Róbert Kubinec (matematika - fyzika)

Mgr. Dagmar Kutliková (telesná výchova)

Mgr. Lucia Máhrliková (chémia - biológia)

Mgr. Dana Markušová (francúzsky jazyk - dejepis)

Mgr. Ivana Matuščinová

(francúzsky jazyk a literatúra - psychológia)

Mgr. Marek Matuška (fyzika - chémia)

Mgr. Imrich Milo (anglický jazyk - dejepis - geografia)

Mgr. Janka Mládenková

(anglický jazyk – slovenský jazyk a literatúra)

Ing. Veronika Paurová (ekonómia, aplikovaná ekonómia)

ThLic. Radovan Petrek (náboženská výchova)

Mgr. Marta Pirchalová (anglický jazyk – francúzsky jazyk)

Mgr. Jarmila Pospěchová

(francúzsky jazyk-nemecký jazyk- anglický jazyk)

Mgr. Zuzana Rašovcová (francúzsky jazyk – biológia)

Mgr. Zuzana Sališová (francúzsky jazyk a literatúra)

Mgr. Viktor Tanító

(slovenský jazyk a literatúra - dejepis - filozofia)

Mgr. Patrícia Tunčerová

(španielsky jazyk - nemecký jazyk)

Mgr. art. Ilze Včeka (anglický jazyk)

Mgr. Radoslav Zima (telesná výchova)

5.F

5.F GRUPE

Rada školy

Ing. Mária Gažová
(zvolený zástupca rodičov a zákonných zástupcov,
predsedníčka)

PhDr. Janka Eldesová
(delegovaný zástupca zriaďovateľa)

Mgr. Lenka Ferenčáková
(delegovaný zástupca zriaďovateľa)

JUDr. Mgr. Lucia Kyselová
(delegovaný zástupca zriaďovateľa)

Ing. Iveta Sedláčková
(delegovaný zástupca zriaďovateľa)

Ing. Tomáš Líška (zvolený zástupca rodičov)

Ing. Dušan Paulíny (zvolený zástupca rodičov)

Mgr. Martina Díriová
(zvolený zástupca pedagogických pracovníkov, tajomníčka)

Mgr. Lucia Hruzová
(zvolený zástupca pedagogických pracovníkov)

Peter Záh
(zvolený zástupca nepedagogických pracovníkov)

Johana Divišová (zvolený zástupca žiakov)

Rada rodičov ZRŠ

doc. Bibiána Buková, PhD. (predsedníčka)

Sylvia Sopčáková (I.E)

Mgr. Simona Wagnerová, PhD. (I.F)

Doc. Ing. Peter Kriššák, PhD. (I.G)

Doc. Ing. Eva Nedeliaková PhD. (II.E)

Ing. Lívia Krištofová (II.F)

Ing. Anila Xhembulla (II.G)

Zuzana Honsová (III.E)

Ing. Radomír Szabo (III.F)

Mgr. Stanislava Kresaňová (III.G)

Ing. Miriam Obrková (IV.E)

Michal Gvoždiak (IV.F)

Anton Baumgartner (IV.G)

Ing. Július Pleva (V.E)

Ing. Katarína Štrbáková (V.F)

Veronika Tabačková (V.G)

Žiacka školská rada

Johana Divišová (predsedníčka, V.E)

Dorota Kresaňová (podpredníčka, III.G)

Ema Dupkalová (V.F)

Jakub Mičieta (V.F)

Simona Štillová (III.E)

Daniel Saberi Kochesfahani (III.F)

Chiara Galiová (II.E)

Richard Gaňa (II.F)

Helena Laura Poliaková (II.G)

Barbora Hýblová (I.E)

Sofia Muchová (I.F)

Simona Kobelová (I.G)

Krúžková činnosť

Analýza diel vo francúzskom jazyku I. – III.	Mgr. Ivana Matuščinová, Mgr. Jarmila Pospěchová, Florian Coheur
Debatný krúžok	Barbora Mládenková, Karolína Filičková
Francúzsky jazyk pre španielčinárov	Michal Gabriel Muška
Chemicko – fyzikálny krúžok	Mgr. Marek Matuška
Krúžok francúzskeho divadla	Léa Vernet, Florian Coheur
Krúžok španielskeho divadla	Pablo Sánchez Blasco, Alexis Torres Domínguez
Dramatický krúžok v slovenskom jazyku	Mgr. Martin Benikovský, PhD.
Krúžok športový so zameraním na fitnes I. a II.	Mgr. Dagmar Kutlíková
Literárno-publicistický krúžok	Mgr. Ivana Horecká
Medzinárodná cena vojvodu z Edinburghu	Mgr. Mária Beňušová
MUN klub	Matej Pavol Nemčok, Tomáš Kučera
Naša záhrada	Mgr. Zuzana Sališová
Príprava chemickej show	Mgr. Lucia Máhriková
Spoznaj seba a svet cez umenie	Mgr. Ivana Horecká, Mgr. Lucia Hruzová, Mgr. Martin Benikovský, PhD.
Športový krúžok	Erik Kobylíak
Zmaturuj z geografie	Mgr. Mária Beňušová

René sa lopotí na súťažiach

Olympiáda v anglickom jazyku

Školské kolo:

- kategória 2A 1. miesto: Klára Sádecká, III.F
2. miesto: Martina Majtaniková, II.E
3. miesto: Nina Štefúnová, II.E

- Kategória 2B 1. miesto: Anna Cyprianová, IV.F
2. miesto: Jana Bodóová, IV.G
3. miesto: Norbert Mojsej, IV.G

- Kategória 2C2 1. miesto: Soňa Slavíková, IV.G

Okresné kolo:

- kategória 2C2 4. miesto: Soňa Slavíková, IV.F

Olympiáda vo francúzskom jazyku

Školské kolo:

1. miesto: Michal Muška, V.G
2. miesto: Daniel Saberi, III.F
3. miesto: Adam Rihane, II.G

Biologická olympiáda

Školské kolo:

- kategória A 1. miesto: Michal Šútor, IV.G
Kategória B 1. miesto: Martin Novák, III.E
2. miesto: Aneta Danišová, III.F

Prírodovedná olympiáda

Školské kolo:

1. miesto: Radovan Beňo, IV.F
Martina Martyneková, IV.F
Rebecca Riljaková, IV.F

- 2.miesto: Barbora Galová, III.G,
Barbora Tarčáková, III.G
Viktória Uhliariková III.F

Chemická olympiáda

Krajské kolo:

- kategória B 2. miesto: Martina Chabadová, III.G
kategória C 4. miesto: Kristína Buchelová, II.G

Matematická olympiáda

Školské kolo:

- kategória Z9 Mária Bašová, I.F,
Alžbeta Sopčáková, I.E

Okresné kolo:

- kategória Z9 3. miesto: Mária Bašová, I.F

Olympiáda z matematiky v španielskom jazyku

Školské kolo:

1. miesto. Martina Chabadová, III.G
2. miesto: Marianna Smolková, III.G
3. miesto: Lucia Lamošová, III.G

Olympiáda zo slovenského jazyka a literatúry

Krajské kolo:

- kategória B 10. miesto: Richard Lagín, II.E

Olympiáda v španielskom jazyku

Školské kolo:

1. miesto: Patrícia Mazaňová, III.E
2. miesto: Marek Zachar, III.E

JUVENES TRANSLATORES

Školské kolo – preklady v anglickom jazyku:

1. miesto: Tereza Pospěchová, III.G
2. miesto: Júlia Beláková, IV.E
3. miesto: Soňa Olbertová, II.G

Školské kolo – preklady vo francúzskom jazyku:

1. miesto: Júlia Beláková, IV.F
2. miesto: Alžbeta Kolenčíková, III.G
3. miesto: Tereza Pospěchová, III.G
4. miesto: Jana Bodóová, IV.G

Školské kolo – preklady v španielskom jazyku:

1. miesto: Nikola Matčková, I.G
2. miesto: Janka Lokajová, IV.E

MATEMATICKÝ B – DEŇ

Celoslovenské kolo:

8. miesto: Tomáš Fatrsík, I.G,
Adam Janiga, I.G,
Simona Kobelová, I.G,
Laura Schneiderová, I.G

ROZHODUJ O EURÓPE

Medzinárodná konferencia:

- Alexandra Janasová, IV.F,
Simona Petříčková, IV.F,
Tomáš Borák, IV.F,
Terézia Mičechová, IV.G,
Patrícia Mazaňová, III.E,
Daniel Saberi, III.F

CREATE & CONTROL

Celoslovenské kolo:

4. miesto: Oliver Gvoždiak, IV.F,
Tomáš Kučera, III.G,
Matej Nemčok, IV.G,
Daniel Saberi, III.F,
Samuel Jakubík, III.G,
Lucia Lamošová, III.G,
Alžbeta Kolenčíková, III.G,
Tereza Pospěchová, III.G,
Tomáš Borák, IV.F,
Emma Čačková, III.G

XXXIV. ROČNÍK LITERÁRNEJ SENICE LADISLAVA NOVOMESKÉHO

Kategória próza:

1. miesto: Silvia Beníková, V.G
4. miesto: Nina Konáriková, V.F

ESEJISTICKÁ SÚŤAŽ DITEC OPPORTUNITY AWARD

Celoslovenské kolo:

2. miesto: Veronika Paulovičová, III.F

ESEJ JÁNA JOHANIDESA

prémia za 3. tému: Terézia Mičechová, IV.G

LITERÁRNA SÚŤAŽ MEDZIRIADKY

Nominácia do finálovej skupiny:

Silvia Beníková, V.G

DAJ NATO

Národné kolo a modelové zasadanie NATO v B. Bystrici:

Terézia Mičechová, IV.G
Radovan Beňo, IV.F,
Tomáš Borák, IV.F,
Oliver Gvoždiak, IV.F,
Simona Petříčková, IV.F

FESTIVAL DIVADIEL V ŠPANIELSKOM JAZYKU

Celoslovenské kolo:

1. miesto: Samuel Nguyen V.E,
Adriana Moravčíková V.G,
Viktória Witkovská IV.E,
Lucia Mazaníková IV.E,
Patrícia Mazaňová III.E,
Marek Zachar III.E,
Tatiana Janeková III.G,
Júlia Rybárová III.G,
Tomáš Kučera III.G

MAJSTROVSTVÁ ŠKOLY V CEZPOĽNOM BEHU

Mladšie žiačky:

1. miesto: Miriama Číšecká, III.G
2. miesto: Nikola Matčková, I.G

3. miesto: Viktória Knapcová, III.E

MAJSTROVSTVÁ ŠKOLY V CEZPOĽNOM BEHU

Staršie žiačky:

1. miesto: Linda Lichnerová, V.E
2. miesto: Júlia Beláková, IV.F
3. miesto: Martina Remišová, V.G

Mladší žiaci:

1. miesto: Jakub Knapec, II.E
2. miesto: Tobias Gaňa, II.E
3. miesto: Richard Gaňa, II.F

Starší žiaci:

1. miesto: Norbert Mojsej, IV.G
2. miesto: Oliver Gvoždiak, IV.F
3. miesto: Radovan Beňo, IV.F

MAJSTROVSTVÁ OKRESU V CEZPOĽNOM BEHU

3. miesto: Miriama Číšecká, III.G,
Nikola Maťková, I.G

ŽUPNÁ KALOKAGATIA

Celoslovenské kolo:

1. miesto: Linda Lichnerová, V.E,
Ema Kasáková, V.G,
Samuel Jančo, V.G,
Tobias Gaňa, II.E,
Alexander Béreš, II.G

MAJSTROVSTVÁ OKRESU V BASKETBALE ŽIAČOK STREDNÝCH ŠKÔL

1. miesto: Rebeka Almasyová, I.F,
Stanislava Janíčková, III.F,
Linda Lichnerová, V.E,
Martina Remišová, V.G,
Rebecca Riljaková, IV.F,
Soňa Slavíková, IV.G,
Alexandra Šobichová, III.E,
Alexandra Žilinčárová, I.G

MAJSTROVSTVÁ ŽIAKOV SŠ V ZJAZDOVOM LYŽOVANÍ A SNOWBOARDINGU

2. miesto: Sára Mráziková, IV.E

VIANOČNÝ TURNAJ V BEDMINTONE „O MAJSTRA ŠKOLY“

Kategória dievčat:

1. miesto: Ema Varešinská, I.G
2. miesto: Viktória Brišková, V.G
3. miesto: Linda Lichnerová, V.E

Kategória chlapcov:

1. miesto: Jakub Baumgartner, IV.G
2. miesto: Branislav Ondoš, II.G
3. miesto: Tomáš Bologna, I.E

BEH 17. NOVEMBRA

2. miesto: Miriama Čišeská, III.G

3. miesto: Nikola Maťková, I.G,

Ema Kasáková, V.G

MAJSTROVSTVÁ OKRESU V BEDMINTONE

Kategória dievčat:

2. miesto: Viktória Brišková, V.G,

Linda Lichnerová, V.E

Kategória chlapcov:

2. miesto: Jakub Baumgartner, IV.G,

Boris Beník, II.G

MAJSTROVSTVÁ OKRESU V STOLNOM TENISE ŽIAČOK SŠ

4. miesto: Lucia Lamošová, III.G,

Ema Kasáková, V.G,

Simona Chyláková, V.F,

Ema Valíčková, II.F

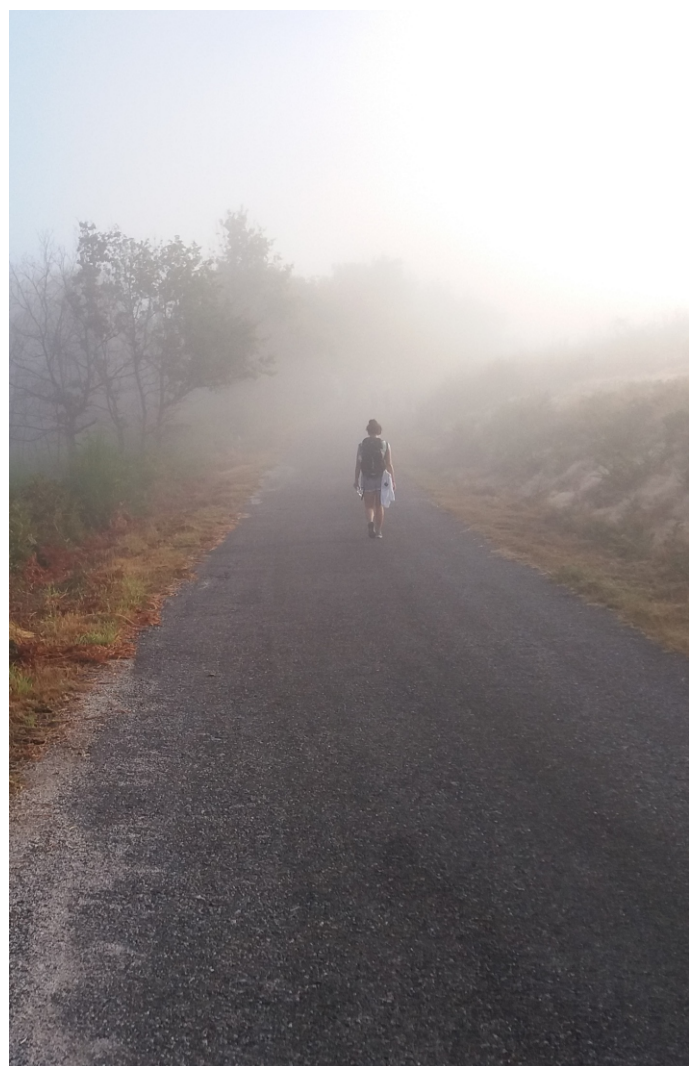
MAJSTROVSTVÁ OKRESU V STOLNOM TENISE ŽIAKOV SŠ

4. miesto: Boris Beník, II.G,

Adrián Dvorský, III.G,

Rastislav Korman, V.E,

Matej Nemčok, IV.G

René sa lopotí na súťažiach

René je chválený za prvý polrok

Reného chváli triedny učiteľ

I.E

Tomáš Bologa - za 3. miesto na Majstrovstvách školy v bedmintone, za účasť na Olympiáde z anglického jazyka a účasť na matematickej súťaži B-day

Michal Židek - za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

I.G

Patrik Demáček – za 2. miesto v školskom kole olympiády zo slovenského jazyka a literatúry

Ema Varešinská - za 1 miesto na Majstrovstvách školy v bedmintone

II.E

Karolína Áčová - za účasť v školskom kole olympiády v anglickom jazyku, za účasť na majstrovstvách okresu vo florbale dievčat stredných škôl a aktívnu pomoc pri dobrovoľníckych akciách školy

Olívia Gvoždiaková - za účasť v národnom kole v recitácii poézie v španielskom jazyku

Eduard Hrnko - za účasť na majstrovstvách okresu vo florbale žiakov a za účasť v školskom kole olympiády v anglickom jazyku

Richard Lagín - za účasť na súťaži mladých prekladateľov a za účasť v školskom kole olympiády v anglickom jazyku

Martina Majtaniková - za 2. miesto v školskom kole olympiády v anglickom jazyku a za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

Mária Lujza Špírková - za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

Nina Štefúnová – za 3. miesto v školskom kole olympiády v anglickom jazyku, za organizáciu imatrikulácií a za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

Alexandra Závodská - za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

II.F

Kristína Kolovrátková - za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

Juliána Lubušká - za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy a za účasť v školskom kole OFJ

Ěma Valířková - za účasť na Majstrovstvách okresu vo florbale dievčat stredných škôl a za účasť v školskom kole OAJ (kategória 2A)

II.G

Kristína Buchelová - za reprezentáciu školy v rámci akademie k 20. výročiu školy, za aktívnu účasť na projekte Start the change pri organizovaní Maratónu listov na pomoc nespravodlivo stíhaným

Emma Demčišáková - za reprezentáciu školy v rámci akademie k 20. výročiu školy

Natália Gapková - za reprezentáciu školy v rámci akademie k 20. výročiu školy

Petra Kumančíková - za reprezentáciu školy v rámci akademie k 20. výročiu školy

Soňa Olbertová - za reprezentáciu školy v rámci akademie k 20. výročiu školy, za 3. miesto za preklad z anglického jazyka v Súťaži mladých prekladateľov

Nina Rendarová –za reprezentáciu školy v rámci akademie k 20. výročiu školy

Sára Štaffenová - a za reprezentáciu školy v rámci akademie k 20. výročiu školy

Terézia Zajacová - za reprezentáciu školy v rámci akademie k 20. výročiu školy

III.E

Samuel Kafka - za účasť v školskom kole OAJ (kategória 2A), za účasť v Súťaži mladých prekladateľov (preklad z ANJ) a za účasť na Majstrovstvách okresu vo florbale žiakov SŠ

Martin Novák - za reprezentáciu školy v rámci akademie k 20. výročiu školy

Anna Skaličanová - za reprezentáciu školy v rámci akademie k 20. výročiu školy

Alexandra Šobichová - za účasť na Majstrovstvách okresu vo florbale dievčat stredných škôl

Ester Šughová - za účasť na Majstrovstvách okresu vo florbale dievčat stredných škôl

Marek Zachar - za reprezentáciu školy v rámci akademie k 20. výročiu školy a za 2. miesto v školskom kole olympiády v španielskom jazyku

III.F

Klára Knapcová - za aktívnu účasť v projekte Nežná revolúcia očami rodičov – svedkov

Klára Sadecká – za 1. miesto v školskom kole OAJ (kategória 2A)

Hyeonsu Seo – za reprezentáciu školy pri práci s mladistvými odsúdenými a za účasť na Majstrovstvách okresu vo futsale žiakov SŠ

Vladimíra Šimoníková - za reprezentáciu školy v pozícii delegáta na modelovom zasadnutí OSN TOMUN 2019

III.G

Adrián Dvorský – za reprezentáciu školy v rámci akademie k 20. výročiu školy

Martina Chabadová - za 3. miesto v školskom kole OSJL

Alžbeta Kolenčíková – za 2. miesto za preklad z francúzskeho jazyka v Súťaži mladých prekladateľov

Dorota Kresaňová - za reprezentáciu školy v pozícii delegáta na modelovom zasadnutí OSN TOMUN 2019

Tomáš Kučera - za reprezentáciu školy v pozícii prezidenta výboru na modelovom zasadnutí OSN TOMUN 2019 a za reprezentáciu školy v pozícii delegáta výboru na modelovom zasadnutí OSN LEMUN 2019

Lucia Lamošová – za reprezentáciu školy v pozícii delegáta výboru na modelovom zasadnutí OSN LEMUN 2019 a za účasť v školskom kole OAJ (kategória 2A)

Terézia Pospěchová – za 1. miesto za preklad z anglického jazyka v Súťaži mladých prekladateľov a za 3. miesto za preklad z francúzskeho jazyka v Súťaži mladých prekladateľov

Júlia Rybárová - za reprezentáciu školy v rámci akademie k 20. výročiu školy

Dominika Zvariková - za reprezentáciu školy v rámci akademie k 20. výročiu školy

IV.E

Sarah Dujak - za aktívnu účasť v projekte Nežná revolúcia očami rodičov – svedkov

Roman Frátrik - za reprezentáciu školy v pozícii delegáta výboru na modelovom zasadnutí OSN LEMUN 2019

Mária Kyselicová - za aktívnu účasť v projekte Nežná revolúcia očami rodičov – svedkov a za aktívnu účasť na projekte Start the change pri organizovaní zbierky šatstva pre ľudí bez domova

Janka Lokajová - 2. miesto za preklad zo španielskeho jazyka v Súťaži mladých prekladateľov

Lucia Mazániková - za reprezentáciu školy v rámci akademie k 20. výročiu školy

Adam Poljak - za reprezentáciu školy pri práci s mladistvými odsúdenými a za účasť na Majstrovstvách okresu vo futsale žiakov SŠ

Matej Šňahničan - za reprezentáciu školy pri práci s mladistvými odsúdenými a za účasť na Majstrovstvách okresu vo florbale žiakov SŠ

Jakub Zuskáč - za reprezentáciu školy pri práci s mladistvými odsúdenými

IV.F

Klára Bachratá - za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

Júlia Beláková - za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy, za 1.miesto za preklad z francúzskeho jazyka v Súťaži mladých prekladateľov, za 2. miesto za preklad z anglického jazyka v Súťaži mladých prekladateľov a za reprezentáciu školy v pozícii delegáta na modelovom zasadnutí OSN TOMUN 2019

Radovan Beňo - za reprezentáciu školy v 3. kole súťaže Daj NATO a reprezentáciu školy pri práci s mladistvými odsúdenými

Anna Cyprianová – za 1. miesto v školskom kole OAJ (kategória 2B) a za 2. miesto v školskom kole OSJL

Július Hlavčo - za reprezentáciu školy pri práci s mladistvými odsúdeným

Katarína Pecháčková – za účasť na národnom kole hlasovania v cene René

Lenka Rajňáková - za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

Katarína Tomusová - za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

IV.G

Karolína Filičková - za reprezentáciu školy v pozícii delegáta výboru na modelovom zasadnutí OSN LEMUN 2019 a LUXMUN 2019

Norbert Mojsej - za 3. miesto v školskom kole OAJ (kategória 2B), účasť na Behu 17. novembra. Účasť na Majstrovstvách okresu v cezpoľnom behu žiakov SŠ

Soňa Slavíková - za 1. miesto v školskom kole OAJ (kategória 2C2 a účasť na okresnom kole

V.E

Adam Bučkuliak - za reprezentáciu školy pri práci s mladistvými odsúdenými a za účasť na Majstrovstvách okresu vo futsale žiakov SŠ

V.F

Ema Dupkalová - za aktívnu účasť v projekte Nežná revolúcia očami rodičov – svedkov

Tomáš Janiga - za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

Dorota Ničíková - za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

Ivan Šťadáni - za reprezentáciu školy pri práci s mladistvými odsúdenými a za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

Paulína Žideková – za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

V.G

Erik Kobyliak - za reprezentáciu školy pri práci s mladistvými odsúdenými

Michal Gabriel Muška - za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy a za 1. miesto v školskom kole OFJ

Martina Remišová – za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

Reného chváli sám riaditeľ školy

1.G

Nikola Matťková – za 3. miesto na Behu 17. novembra, za 3. miesto na Majstrovstvách okresu v cezpoľnom behu družstiev žiačok SŠ, za 1. miesto za preklad zo španielskeho jazyka v Súťaži mladých prekladateľov a za 3. miesto v školskom kole olympiády zo slovenského jazyka a literatúry

II.E

Tobias Gaňa - za víťazstvá v regionálnom, krajskom a celoslovenskom kole Župnej kalokagatie 2019 a za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

Jakub Knapec – za víťazstvá v regionálnom a krajskom kole Župnej kalokagatie 2019 a za účasť v školskom kole olympiády v anglickom jazyku

Victória Kyselová - za 6. miesto v národnej online súťaži HAP a 8. miesto v národnej súťaži HAP

Zuzana Martiniaková - za 6. miesto v národnej online súťaži HAP a 8. miesto v národnej súťaži HAP a za účasť v školskom kole olympiády v anglickom jazyku

Júlia Moresová - za výrazný prínos pri reprezentácii školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy a za účasť v národnom kole v recitácii poézie v španielskom jazyku

II.F

Dominika Motyčáková - za 6. miesto v národnej online súťaži HAP a 8. miesto v národnej súťaži HAP

II.G

Boris Beník - za 2. miesto na Majstrovstvách okresu v bedmintonke žiakov stredných škôl

Alexander Béreš - za víťazstvá v krajskom a celoslovenskom kole Župnej kalokagatie 2019

Branislav Ondoš – za 2. miesto celoslovenskej súťaži v tvorbe krátkometrážnych filmov, za aktívnu účasť v projekte Nežná revolúcia očami rodičov – svedkov, za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy a za 2 miesto na Majstrovstvách školy v bedmintonke

Laura Helena Poliaková - za aktívnu účasť na projekte Start the change pri organizovaní zbierky šatstva pre ľudí bez domova

III.E

Gayoung Joung - za 1. miesto v celoslovenskej výtvarnej súťaži Červená stužka

Patrícia Mazaňová - za účasť na medzinárodnom kole Rozhoduj o Európe, za 1. miesto v školskom kole OŠJ, za účasť v školskom kole OAJ (kategória 2A), za 1. miesto v školskom kole olympiády v španielskom jazyku a za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

III.F

Richard Németh – za výrazný prínos pri reprezentácii školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

Veronika Paulovičová – za 2. miesto v celonárodnej esejistickej súťaži DITEC OPPORTUNITY AWARD

Daniel Kochesfahani Saberi – za účasť na medzinárodnom kole Rozhoduj o Európe, za 2. miesto v školskom kole OFJ a za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

III.G

Ema Čáčková - za 1. miesto v kategórii Reportáž a 2. miesto v kategórii Rečníctvo v súťaži Cena vydavateľstva Absynt a za reprezentáciu školy v pozícii delegáta výboru na modelovom zasadnutí OSN LUXMUN 2019

Miriama Čišecká – za 2. miesto na Behu 17. novembra a 3. miesto na Majstrovstvách okresu v cezpoľnom behu družstiev žiakov SŠ

Samuel Jakubík - za 1. miesto v kategórii Recenzia v súťaži Cena vydavateľstva Absynt

IV. F

Tomáš Borák - za 3. miesto v regionálnom kole Rozhoduj o Európe a za účasť na medzinárodnom kole Rozhoduj o Európe, za reprezentáciu školy v 3. kole súťaže Daj NATO a za reprezentáciu školy v pozícii delegáta na modelovom zasadnutí OSN TOMUN 2019

Oliver Gvoždiak - za reprezentáciu školy v 3. kole súťaže Daj NATO, za reprezentáciu školy v pozícii delegáta na modelovom zasadnutí OSN TOMUN 2019, za reprezentáciu školy v pozícii delegáta výboru na modelovom zasadnutí OSN LEMUN 2019 a za reprezentáciu školy pri práci s mladistvými odsúdenými

Alexandra Janasová - za reprezentáciu školy pri práci s mladistvými odsúdeným

Martina Martynková - za úspešné absolvovanie bronzovej úrovne Medzinárodnej ceny vojvodu z Edinburghu a za reprezentáciu školy v rámci akadémie k 20. výročiu školy

Simona Petříčková - za reprezentáciu školy v 3. kole súťaže Daj NATO a za účasť na medzinárodnom kole Rozhoduj o Európe

Rebecca Riljaková - za úspešné absolvovanie bronzovej úrovne Medzinárodnej ceny vojvodu z Edinburghu

IV.G

Jakub Baumgartner - za 1. miesto na Majstrovstvách školy v bedmintonke, za 2 miesto na Majstrovstvách okresu v bedmintonke žiakov stredných škôl, za reprezentáciu školy v pozícii delegáta výboru na modelovom zasadnutí OSN LEMUN 2019

Adela Blahutová - za aktívnu účasť na projekte Start the change pri organizovaní zbierky šatstva pre ľudí bez domova a Maratónu listov na pomoc nespravodlivo stíhaným

Jana Bodóová - za aktívnu účasť na projekte Start the change pri organizovaní zbierky šatstva pre ľudí bez domova a pomoc pri tvorbe projektu rómskej komunity v Žiline, za 2. miesto v školskom kole OAJ (kategória 2B), za 1. miesto v školskom kole OSJL, za 4. miesto za preklad z francúzskeho jazyka v Súťaži mladých prekladateľov

Samuel Horváth - za výrazný prínos pri reprezentácii školy v rámci akademie k 20. výročiu školy

Natália Kováčová - za aktívnu účasť na projekte Start the change pri organizovaní zbierky šatstva pre ľudí bez domova a Maratónu listov na pomoc nespravodlivo stíhaným

Terézia Mičechová - za 1. miesto v regionálnom kole Rozhoduj o Európe a za účasť na medzinárodnom kole Rozhoduj o Európe, za postup a reprezentáciu školy v 3. kole súťaže Daj NATO, za reprezentáciu školy v pozícii delegáta výboru na modelovom zasadnutí OSN LUXMUN 2019

Matej – Pavol Nemček - za reprezentáciu školy v pozícii delegáta výboru na modelovom zasadnutí OSN LEMUN 2019 a za získanie ocenenia za rozvážne rozmyšľanie, za reprezentáciu školy v pozícii prezidenta výboru na modelovom zasadnutí OSN TOMUN 2019

Kristína Ondrová - za výrazný prínos pri reprezentácii školy v rámci akademie k 20. výročiu školy

Lucia Šoltýsová - za aktívnu účasť na projekte Start the change pri organizovaní zbierky šatstva pre ľudí bez domova a Maratónu listov na pomoc nespravodlivo stíhaným

V.E

Linda Lichnerová - za víťazstvá v regionálnom, krajskom a celoslovenskom kole Župnej kalokagatie 2019, za 2 miesto na Majstrovstvách okresu v bedmintonu žiakov stredných škôl, za 3. miesto na Majstrovstvách školy v bedmintonu, za účasť na Majstrovstvách okresu vo florbale dievčat stredných škôl

Martina Omachelová - za úspešné absolvovanie bronzovej úrovne Medzinárodnej ceny vojvodu z Edinburghu

V.F

Adriana Krivková - za 2.miesto v kategórii dievčat v okresnom kole Majstrovstiev stredných škôl v zrýchlenom šachu

Tereza Pašková - za výrazný prínos pri reprezentácii školy v rámci akademie k 20. výročiu školy

V.G

Viktória Brišková - za 2 miesto na Majstrovstvách okresu v bedmintonu žiakov stredných škôl

Samuel Jančo - za víťazstvá v regionálnom a celoslovenskom kole Župnej kalokagatie 2019 a za reprezentáciu školy pri práci s mladistvými odsúdenými

Emá Kasáková - za víťazstvá v regionálnom, krajskom a celoslovenskom kole Župnej kalokagatie 2019 a za 3. miesto na Behu 17. Novembra

Bibiána Malíková - za úspešné absolvovanie bronzovej úrovne Medzinárodnej ceny vojvodu z Edinburghu

Adriana Moravčíková - za výrazný prínos pri reprezentácii školy v rámci akademie k 20. výročiu školy

Branislav Vrábel - za úspešné absolvovanie bronzovej úrovne Medzinárodnej ceny vojvodu z Edinburghu a za reprezentáciu školy v rámci akademie k 20. výročiu školy

Martina Zvarková - za úspešné absolvovanie bronzovej úrovne Medzinárodnej ceny vojvodu z Edinburghu

René je chválený aj za druhý polrok

Reného opäť chváli triedny učiteľ

I.E

Nina Mária Hanuljaková - za reprezentáciu školy počas prezentácie pôvodnej divadelnej hry Poeti nejdú do neba

Barbora Hýblova – za aktívnu účasť na organizácii aktivít projektu Erasmus + MEGA

Alžbeta Mišíková - za aktívnu účasť na organizácii aktivít projektu Erasmus + MEGA

Marika Šimurdová – za reprezentáciu školy počas prezentácie pôvodnej divadelnej hry Poeti nejdú do neba

I.F

Alexander Feník - za reprezentáciu školy počas prezentácie pôvodnej divadelnej hry Poeti nejdú do neba a za aktívnu účasť na organizácii aktivít projektu Erasmus + MEGA

Tereza Mičietová - za aktívnu účasť na organizácii aktivít projektu Erasmus + MEGA

Tatiana Pavelčíková - za aktívnu účasť na organizácii aktivít projektu Erasmus + MEGA

Sofia Wagnerová - za aktívnu účasť na organizácii aktivít projektu Erasmus + MEGA

I.G

Rebeka Chmeliarová - za reprezentáciu školy počas prezentácie pôvodnej divadelnej hry Poeti nejdú do neba

Júlia Mičencová - za aktívnu účasť na organizácii aktivít projektu Erasmus + MEGA

Katarína Valkyová - za pomoc pri organizovaní prvého reprezentačného školského plesu

II.E

Olívia Gvoždiaková – za 1. miesto v školskom kole

Hviezdoslavovho Kubína a reprezentáciu školy na okresnom kole

Eliška Romana Kaločová – za účasť na celoslovenskom

Korešpondenčnom seminári z matematiky (23. miesto)

Richard Lagín – za 10. miesto v krajskom kole olympiády

zo slovenského jazyka a literatúry

Júlia Moresová – za prácu v Audiovizuálnom tíme

ESMUN 2020 a reprezentáciu školy počas prezentácie

pôvodnej divadelnej hry Poeti nejdú do neba

II.F

Kristína Gaňová - za reprezentáciu školy počas

prezentácie pôvodnej divadelnej hry Poeti nejdú do neba

Veronika Harvánková – za účasť v školskom kole

Hviezdoslavovho Kubína

Barbora Kolenčíková - za reprezentáciu školy počas

prezentácie pôvodnej divadelnej hry Poeti nejdú do neba

Juliána Lubušská - za reprezentáciu školy počas

prezentácie pôvodnej divadelnej hry Poeti nejdú do neba

a za 3. miesto v školskom kole Hviezdoslavovho Kubína

Eliška Špalková - za reprezentáciu školy počas

prezentácie pôvodnej divadelnej hry Poeti nejdú do neba

Mária Zákopčanová - za reprezentáciu školy počas

prezentácie pôvodnej divadelnej hry Poeti nejdú do neba

II.G

Lívia Škrovinová - za pomoc pri organizovaní prvého

reprezentačného školského plesu

Terézia Zajacová - za pomoc pri organizovaní prvého

reprezentačného školského plesu

III.E

Natália Benková - za proaktívny prístup v aktivitách

triedy

Júlia Škrková - za proaktívny prístup v kultúrnych

aktivitách triedy a za aktívnu prácu na projekte Education

Withouth Frontières

Simona Štillová - za proaktívny prístup v aktivitách triedy

Ester Šughová - za prácu v Audiovizuálnom tíme ESMUN

2020 a za účasť v školskom kole Hviezdoslavovho Kubína

III.G

Dominika Zvariková – za účasť vo francúzskom divadle

Erik Scherer – za účasť vo francúzskom divadle

IV.E

Natália Bistáková - za prácu na príprave ESMUN 2020

Sarah Dujak - za prácu na príprave ESMUN 2020

Roman Frátrík – za účasť na celoslovenskom kole

chemickej olympiády ktg. A a za účasť v školskom kole

geografickej olympiády

Simona Saganová - za účasť na školskom kole

geografickej olympiády a postup do krajského kola

Bianka Turská - za účasť na školskom kole geografickej

olympiády a postup do krajského kola

IV.F

Klára Bachratá - za aktívnu účasť na organizácii aktivít

projektu Erasmus + MEGA

Simona Petříčková – za 9. miesto v krajskom kole OLP

Nicole Sýkorová – za účasť vo francúzskom divadle

IV.G

Miroslava Kyšová - za pomoc pri organizovaní prvého

reprezentačného školského plesu

Natália Maretová - za pomoc pri organizovaní prvého

reprezentačného školského plesu a účasť vo francúzskom

divadle

Slávka Podpleská – za pomoc pri organizovaní prvého

reprezentačného školského plesu

Michal Šútor - za pomoc pri organizovaní

prírodovedného dňa

V.E

Natália Chlebanová – za účasť v školskom kole GO

Juraj Jalovičiar – za postup do KK GO

Natália Matúšková - za pomoc pri organizovaní prvého

reprezentačného školského plesu

Sylvia Štípalová - za pomoc pri organizovaní prvého

reprezentačného školského plesu

Reného opäť chváli sám riaditeľ školy

Za výborný prospech počas školského roka 2019/2020

I.E

Vanessa Porubčanská

I.F

Tatiana Pavelčíková

I.G

Petra Hromadová

II.E

Augustín Hmíra

II.F

Kristína Gaňová

II.G

Ivana Gazdíkova

IV.G

Adela Blahútová, Jana Bodóová

I.E

Michal Židek – za reprezentáciu školy počas prezentácie pôvodnej divadelnej hry Poeti nejdú do neba a tvorbu učebných pomôcok pre vyučovanie slovenského jazyka ako cudzieho pre SAS

I.F

Rebeka Almásyová - za 1.miesto na majstrovstvách okresu v basketbale dievčat stredných škôl a postup na majstrovstvá kraja

Mária Bašová – za 3. miesto v okresnom kolo MO v kategórii Z9

I.G

Tomáš Fatrsík – za 8. miesto v celoslovenskom kole matematickej súťaže B-day

Adam Janiga - za 8. miesto v celoslovenskom kole matematickej súťaže B-day a za 3. miesto v školskom kole Hviezdoslavovho Kubína

Simona Kobelová - za 8. miesto v celoslovenskom kole matematickej súťaže B-day

Laura Schneiderová - za 8. miesto v celoslovenskom kole matematickej súťaže B-day

Alexandra Žilincárová - za 1.miesto na majstrovstvách okresu v basketbale dievčat stredných škôl a postup na majstrovstvá kraja

II.G

Kristína Buchelová –za 4. miesto v krajskom kole chemickej olympiády kategórie C

III.E

Patrícia Mazaňová –za 1. miesto - Najlepšie predstavenie na Festivale divadiel v španielskom jazyku na Slovensku a za účasť v krajskom kole Olympiády v španielskom jazyku, za tvorbu učebných pomôcok pre vyučovanie slovenského jazyka ako cudzieho pre SAS, za účasť v školskom kole Hviezdoslavovho Kubína a za za proaktívny prístup v aktivitách triedy

Alexandra Šobichová - za 1.miesto na majstrovstvách okresu v basketbale dievčat stredných škôl a postup na majstrovstvá kraja a za prácu v triednej samospráve

Marek Zachar – za 1. miesto - Najlepšie predstavenie na Festivale divadiel v španielskom jazyku na Slovensku a za účasť v krajskom kole Olympiády v španielskom jazyku

III.F

Aneta Danišová – za spoluprácu na preklade komiksu Yakari pre vydavateľstvo Slovart

Ema Doboszová - za spoluprácu na preklade komiksu

Yakari pre vydavateľstvo Slovart

Katarína Ferechová - za spoluprácu na preklade komiksu

Yakari pre vydavateľstvo Slovart

Miroslava Holienková - za spoluprácu na preklade komiksu Yakari pre vydavateľstvo Slovart

Sarah Hubová - za spoluprácu na preklade komiksu

Yakari pre vydavateľstvo Slovart a za účasť vo francúzskom divadle

Stanislava Janíčková - za 1.miesto na majstrovstvách

okresu v basketbale dievčat stredných škôl a postup na majstrovstvá kraja a za spoluprácu na preklade komiksu

Yakari pre vydavateľstvo Slovart

Daniela Kotrčová - za spoluprácu na preklade komiksu

Yakari pre vydavateľstvo Slovart

Daniel Saberi Kochesfahani – za 4. miesto v celoslovenskej súťaži Create&Control , za reprezentáciu školy počas premiéry pôvodnej divadelnej hry Poeti nejdú do neba a za účasť vo francúzskom divadle

Klára Sádecká – za napísanie scenára a stvárnenie hlavnej postavy v hre Poeti nejdú do neba a za

spoluprácu na preklade komiksu Yakari pre vydavateľstvo Slovart

Hyeonsu Seo - za spoluprácu na preklade komiksu Yakari pre vydavateľstvo Slovart

Mária Struharňanská - za spoluprácu na preklade komiksu Yakari pre vydavateľstvo Slovart

Alexandra Šušoliaková - za spoluprácu na preklade komiksu Yakari pre vydavateľstvo Slovart

Barbora Tarčáková - za spoluprácu na preklade komiksu Yakari pre vydavateľstvo Slovart a za reprezentáciu školy počas premiéry pôvodnej divadelnej hry Poeti nejdú do neba

Viktória Uhliariková - za spoluprácu na preklade komiksu Yakari pre vydavateľstvo Slovart

III.G

Emma Čáčková - za 4. miesto v celoslovenskej súťaži Create&Control, za aktívnu účasť na organizácii aktivít projektu Erasmus + MEGA a za účasť vo francúzskom divadle

Tereza Chabadová – za 2. miesto na krajskom kole chemickej olympiády kategórie B a za účasť na krajskom kole geografickej olympiády

Samuel Jakubík - za 4. miesto v celoslovenskej súťaži Create&Control, za aktívnu účasť na prvom

reprezentačnom školskom plese a za účasť vo francúzskom divadle, za aktívnu prácu v rámci projektu Education Withouth Frontières

Tatiana Janeková – za 1. miesto - Najlepšie predstavenie na Festivale divadiel v španielskom jazyku na Slovensku
Alžbeta Kolenčíková – za 4. miesto v celoslovenskej súťaži Create&Control a za účasť vo francúzskom divadle
Tomáš Kučera – za 1. miesto - Najlepšie predstavenie na Festivale divadiel v španielskom jazyku na Slovensku a za 4. miesto v celoslovenskej súťaži Create&Control
Tereza Pospěchová – za 4. miesto v celoslovenskej súťaži Create&Control
Lucia Lamošová – za 4. miesto v celoslovenskej súťaži Create&Control
Júlia Rybárová – za 1. miesto - Najlepšie predstavenie na Festivale divadiel v španielskom jazyku na Slovensku

IV.E

Mária Kyselicová – za 2.miesto v okresnom kole SOČ, odbor Životné prostredie, geografia, geológia a za pomoc pri organizovaní prvého reprezentačného školského plesu
Janka Lokajová – za 2.miesto v okresnom kole SOČ, odbor Životné prostredie, geografia, geológia
Lucia Mazániková – za 1. miesto - Najlepšie predstavenie na Festivale divadiel v španielskom jazyku na Slovensku
Viktória Witkovská – za 1. miesto - Najlepšie predstavenie na Festivale divadiel v španielskom jazyku na Slovensku

IV.F

Tomáš Borák – za 4. miesto v celoslovenskej súťaži Create&Control
Oliver Gvoždiak – za 4. miesto v celoslovenskej súťaži Create&Control
Rebecca Riljaková – za 1.miesto na majstrovstvách okresu v basketbale dievčat stredných škôl a postup na majstrovstvá kraja

IV.G

Adela Blahutová – za účasť na príprave medzinárodného eventu k ľudským právam Not so promised land vrámci projektu Start the change
Jana Bodóová – za účasť na príprave medzinárodného eventu k ľudským právam Not so promised land vrámci projektu Start the change a za pomoc pri organizovaní prvého reprezentačného školského plesu a prírodovedného dňa
Karolína Filíčková – za účasť na príprave medzinárodného eventu k ľudským právam Not so promised land vrámci projektu Start the change a za aktívnu účasť na prvom reprezentačnom školskom plese

Samuel Horváth – za 10.miesto na celoslovenskom kole geografickej olympiády
Terézia Mičechová – za získanie Prémie v celoslovenskej eseistickej súťaži Esej Jána Johanidesa, za 2.miesto v okresnom kole SOČ v odbore Problematika voľného času a za aktívnu účasť na organizácii aktivít projektu Erasmus + MEGA
Barbora Mládenková – za pomoc pri organizovaní prvého reprezentačného školského plesu a prírodovedného dňa
Matej Pavol Nemčok – za 4. miesto v celoslovenskej súťaži Create&Control
Kristína Ondrová – za účasť na príprave medzinárodného eventu k ľudským právam Not so promised land vrámci projektu Start the change , za pomoc pri organizovaní prvého reprezentačného školského plesu a za účasť vo francúzskom divadle
Klára Sališová – za pomoc pri organizovaní prvého reprezentačného školského plesu a prírodovedného dňa..
Soňa Slavíková – za 1.miesto na majstrovstvách okresu v basketbale dievčat stredných škôl a postup na majstrovstvá kraja a za pomoc pri organizovaní prvého reprezentačného školského plesu

V.E

Linda Lichnerová – za 1.miesto na majstrovstvách okresu v basketbale dievčat stredných škôl a postup na majstrovstvá kraja
Samuel Nguyen – za 1.miesto na Festivale divadiel v španielskom jazyku a za vyhlásenie jeho osoby za najlepšieho herca festivalu
Petra Kasmanová – za prospech počas školského roka 2019/2020

V.G

Adriána Moravčíková – za 1.miesto na Festivale divadiel v španielskom jazyku
Martina Remišová – za 1.miesto na majstrovstvách okresu v basketbale dievčat stredných škôl a postup na majstrovstvá kraja

Za výborný prospech počas celého štúdia

V.E

Júlia Gajdošová
Petra Kasmanová
Lenka Kubová

V.F**Lujza Klocháňová****V.G****Ema Kasáková****Michal Gabriel Muška****Martina Remišová****Elena Valašíková**

Za aktivity počas celého štúdia

V.E**Johana Divišová** – za aktívne vedenie ŽŠR, za dlhoročnú výraznú pomoc pri organizácii medzinárodnej simulácie zasadnutia OSN ZAMUN v rôznych pozíciách, pomoc pri realizácii projektu Erasmus+ HOPE**Linda Lichnerová** - za reprezentáciu školy na športových súťažiach počas celého štúdia**Samuel Nguyen** - za dlhoročnú výraznú pomoc pri organizácii medzinárodnej simulácie zasadnutia OSN ZAMUN v rôznych pozíciách a za reprezentáciu školy na divadelných festivaloch**V.F****Adriána Krivková** – za reprezentáciu školy na šachových turnajoch počas celého štúdia**Ema Dupkalová** – za aktívnu účasť v ŽŠR**Jakub Mičieta** – za aktívnu pomoc ŽŠR, za dlhoročnú výraznú pomoc pri organizácii medzinárodnej simulácie zasadnutia OSN ZAMUN a iných podujatí v pozícií fotografa**V.G****Viktória Brišková** – za reprezentáciu školy na športových súťažiach počas celého štúdia**Samuel Jančo** – za reprezentáciu školy na športových súťažiach počas celého štúdia**Ema Kasáková** – za reprezentáciu školy na športových súťažiach počas celého štúdia**Adriána Moravčíková** – za reprezentáciu školy na recitačných, speváckych súťažiach a divadelných festivaloch**Michal Gabriel Muška** – za reprezentáciu školy na študijných pobytoch a za propagáciu školy prostredníctvom tlmočenia**Martina Remišová** – za reprezentáciu školy na športových súťažiach a na študijných pobytoch počas celého štúdia

I.E & Mgr. art. Petra Krištofiková

Balog Simon
Bednáriková Alexandra
Bologa Tomáš
Bosini Alžbeta
Brezovská Nataša
Donková Ema
Hanuljaková Nina Mária
Hýblová Barbora

Kaháková Nina
Komačková Alexandra
Koprlová Nina
Korcová Vanessa
Králiková Sabina
Lenhartová Kvetoslava
Milo Matej
Mišíková Alžbeta

Pamulová Sabína
Pelikánová Sabína
Popluhárová Martina
Porubčanská Vanessa
Praznovcová Anna
Smolková Klára
Sochuľáková Anna
Sopčáková Alžbeta

Svrčková Paulína
Šimurdová Marika
Tiburzi Frank
Urbanovská Lilly
Vantarová Rebeka
Zaukolcová Soňa
Židek Michal

René sa dožil

A je to tu. Konečne prišla. Tá trieda, na ktorú som čakal dlhých dvadsať rokov. Tých vyvolených, ktorých som si starostlivo vyberal na ťažkú „viaje“ v španielčine. Táto „elita“ začala svoje putovanie s veľkým nasadením. O to, aby prežili, sa postarala moja zverenyňa Peťa, ktorá si sama prešla týmto nebeským peklom.

Byť, či nebyť, odísť, či zostať... táto otázka vrtala v hlave mojim študentom po celý ten čas až do momentu, kým im ju neobjasnila moja drahá kamarátka Martinka, ktorá ich vedie svetom jazyka slovenského. Niečo im vravelo, že majú odísť, ale oni sa napriek tomu rozhodli zostať a takto zaexperimentovať so svojím psychickým zdravím.

Nie každý bol dostatočne silný nato, aby zdolal kruté začiatky na tejto škole. Preto som im vybavil krátky pobyt na psychiatrickej liečebni pod vedením terajších druhákov. Časom som zistil, že im tento pobyt vôbec neprospeš, ale to ich aj tak neodradilo od dobrodružstiev, ktoré ponúka CHE – BE – SETA – A.

Okrem depresívnych chvíľok som im pripravil „highly“ ako napríklad vianočné trhy, na ktorých, samozrejme, pripravili ten najlepší zemiakový šalát. Overil som si, že okrem kulinárskych zručností, majú aj veľký talent na vyrábanie mydiel, ktoré si ľudia po zakúpení veľmi pochvaľovali.

Ako sa hovorí, všetko dobré sa raz pomíne. A takto to

bolo aj s tohtoročnými Vianocami. Túto „elitku“ čakalo ticho pred búrkou, takzvané skúškové obdobie, ktoré v „chille“ zvládli.

Po druhom polroku sa niektorí z nich konečne zobudili, rozhodli sa učiť a pochopili môj recept na šťastie. Na španielsku gramatiku som im pošiel tie dve najlepšie slovenské Španielky: Čurgy a Furmi. El otro viaje del español fue con mis mejores españoles – Luis, Rocío y Pablo. Ich intelektuálnu stránku po celý rok rozvíjala moja matikárka Vierka a o ich fit formu sa starali Radko a Dáška.

Keďže som si všimol, že moji milí to časom prestali zvládať, chcel som im to trochu uľahčiť. Vydal som sa do Číny okosťovať netopiera. Nastala karanténa, takzvané obdobie prežierania sa a zlého spánkového režimu. Učitelia i študenti sa rozhodli hneď od začiatku vziať túto situáciu do vlastných rúk a tvrdo mazať cez office teams. Na Slovensku sa zrušila maturita, prijímačky, ale ja som sa rozhodol, že koncoročné skúšky mojej milovanej „elitke“ ponechám.

Para terminar, quiero decir, že som si ich veľmi obľúbil, sú veľmi živí, tvoria pohotový a zohraný kolektív. Preto som zvedavý, kto prejde a s kým sa uvidím aj na budúci rok. (LOL)

Barbora Hýblová, Sabina Králiková a Michal Židek

I.F & Mgr. Radoslav Zima

Almásyová Rebeka
Bašová Mária
Bičanová Nikola
Brodňanová Tatiana
Deket Juraj
Dolníková Vladimíra
Dupkala Dávid
Feník Alexander

Grenčíková Tamara Tereza
Herdová Tereza
Homolová Alexandra
Hudáková Miriama
Jantošová Kristína
Kazatel Timotej
Kočutová Lucia
Mičietová Tereza

Michalková Natália
Muchová Sofia
Palovová Sára
Pavelčíková Tatiana
Popluhárová Andrea
Prášková Nella
Remiš Adam
Saberi Kochsfahani David

Škodová Lara
Škorvánkova Natália
Škrobáková Natália
Šolcová Nataša
Trpišová Gréta
Wagnerová Sofia

1.F je zoskupením ľudí s rôznymi vlastnosťami z rôznych divov sveta - Prievidza, Bytča, Lietavská Závadka, Kunerad, Terchová. Aj napriek veľkým odlišnostiam do seba zapadajú ako puzzle. V triede máme veľa malých skupiniek, no spolu tvoríme dve veľké - 1.F1 a 1.F2. Nie všetci vždy spolu vychádzame ako ten najlepší kolektív, no myslíme, že sa snažíme byť najlepší, ako vieme. Sme radi, že sme sa mali možnosť už prvý týždeň školy lepšie spoznať a nadviazať kontakty či putá pri teambuildingových aktivitách. Úprimne povedané, prvý týždeň školy bol asi najlepší, no nielen preto, že sme sa neučili. Vyšli sme spolu kopce Súľovských skál, neskôr skaly v La Skale a taktiež sme prešli bez problémov úskaliaми tohto školského roka. Najviac nám robili problémy schody do výšin 3.F triedy a učebne francúzskeho jazyka, no aj to sme zvládli bez väčších ťažkostí.

Keď sa povie zima, každému napadne ročné obdobie, nám nie. Nám napadne náš triedny učiteľ Radoslav Zima.

ho časujeme v ženskom. No aj od neho sme sa veľa naučili - zlepšili sme sa v basketbale, naučili sme sa padať aj dvíhať pri behu a na oplátku sme naučili my jeho, ako si plniť triednické povinnosti načas.

Na záver by sme vám chceli predať zopár tipov (5 eur za jeden tip), ako sa zachovať v daných situáciách pri týchto učiteľoch:

1. Keď budete niekedy meškať na Aldrickovu hodinu, na otázku Prečo meškáš? odpovedzte protiotázkou Ča va? a ak ho chcete potešiť, pustite mu Cypriana.
2. Pri Florianovi vám tipy pri meškaní nepomôžu, pretože väčšinu času je on ten, kto mešká, no môžete si byť istí, že vždy bude viac než motivé.
3. Ak budete mať tú časť stráviť hodiny slovenského jazyka s prof. Díriovou, uistite sa, že nevie, kto je váš starší súrodenec, a nájdite jej v triede spriaznenú dušu (u nás to je Alík).
4. Nebojte sa v strede hodiny chodiť po triede pri prof. Šrancovej, pravdepodobne vás len nazve flegmatikom, no potom sa môžete pokojne vrátiť k jedeniu bagety z bufetu a počítaniu matematiky.

Sofia Wagnerová a Tereza Mičietová

Florian: „Nepanikujeme!“

Léa: „Nekapem!“

p. Čurgalyová: „Opíšte sa.“

David S.: „Som antistresový.“

Trieda: „Napíšte VSCO girl a e-boy.“

Aldrick: „VSCO gril, i-boy.“

p. Sališová: „A to si všetky slovíčka ukladáte do šuflíka krátkodobej pamäte?“

Tinka: „Mám pocit, že pamäť inú ako krátkodobú ani nemám.“

p. Markušová: „Alex, čo robí vietor?“

Alex: „Vetrá.“

p. Díriová rozdáva papiere.

David S.: „Blé...“

p. Díriová: „Niekoho tu z toho natiahlo.“

Zadanie: Kam ideš poobede?

p. Díriová: „Kam ideš do postele?“

Tánička: „Máte už opravené tie testy?“

Aldrick: „Ja nie som mašina.“

Aldrick: „Máte to už hotové?“

Terka: „Ani my nie sme mašiny.“

Sofia (Aldrickovi): „Ak mám z tej písomky 5, sťahujem sa k Vám.“

p. Díriová: „Môžeme sami seba bozkávať?“

Tánička: „To závisí od kontextu.“

Terka nevie prečítať po Aldrickovi.

Aldrick: „Škaredo píšem?“

Terka: „Nie, len je škaredo zotretá tabuľa.“

1.F1 preberá rozmnožovaciu sústavu.

Florian: „Protégez-vous!!“

Vysvetľuje sa nové učivo.

Andrea: „Na toto sa musím napiť.“

Terka zaklope na kabinet.

p. Benikovský odklope naspäť.

p. Diriová a p. Benikovský umierajú smiechom.

p. Benikovský: „Ja iba testujem, kto odklope naspäť.“

1.F hrá basketbal.

Zima ukončí hru predčasne.

Florian mešká 30 minút.

Florian: „J'ai oublié les tests, attendez!“

Léa v strede hodiny: „Oh non, où est ma boucle d'oreille?“

Druhák poprosí o stíšenie nahrávky, píše test.

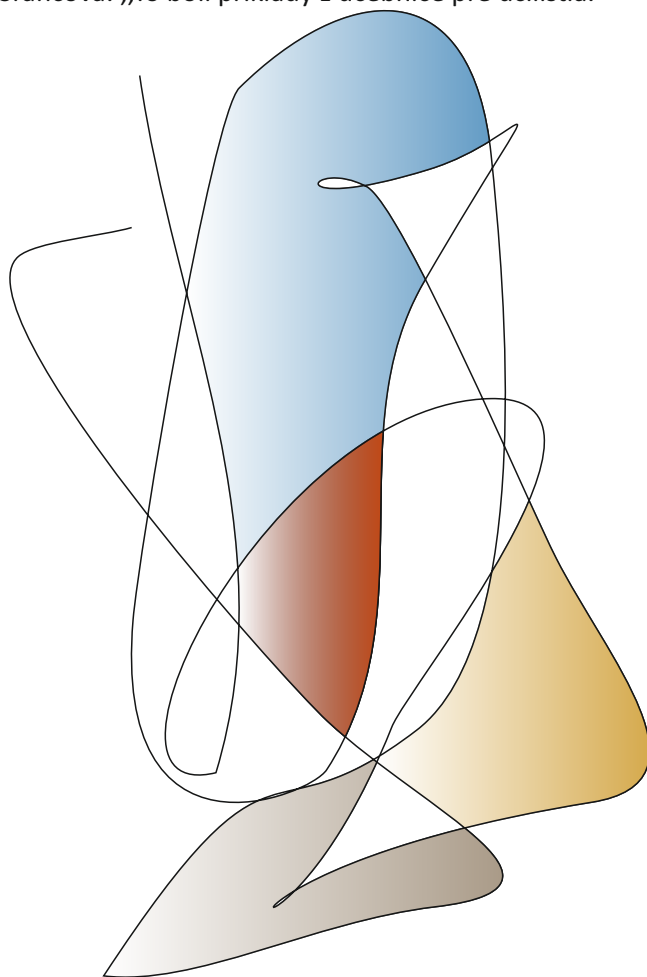
Florian pridá zvuk a začne šepkať.

Stupeň vzdelania v 1.F:

p. Díriová: „... takže vám pošlem cvičenia z učebnice pre Ukrajincov.“

Na matematike nikto nechápe príklady.

p. Šrancová: „To boli príklady z učebnice pre učilištia.“

I.G & Mgr. Lucia Máhriková

Bujná Emma
Bullová Sára
De Wilde Xander
Demáček Patrik
Drusková Kristína
Fatrsík Tomáš
Harantová Sophia
Hofericová Emma

Hromadová Petra
Chmeliarová Rebeka
Chodelka Dávid
Jakuš Gregor
Janiga Adam
Jantošová Vanesa
Jedličák Juraj
Keblušek Matej

Kobelová Simona
Kostolanská Ľudmila
Kriššáková Karin
Maťková Nikola
Mičencová Júlia
Schneiderová Laura
Svozilová Karolína
Šenkárová Tímea

Šibík Samuel
Školníková Monika
Štefánik Andrej
Valkyová Katarína
Varešinská Ema
Vlasatá Viktória
Zimová Tamara
Žilincárová Alexandra

Sme len prváci a aj „guláš“, tak bolo ťažké pre nás sa spoznať. Často sme sa míňali a spoločné hodiny sme mali málokedy (SJL, MAT, IKP, TSV – na týchto hodinách sme sa spoznávali). Bola to výzva, no dali sme to. Pomohol aj prvý týždeň, keď sme sa začali spoznávať pri stavaní papierových veží. Zabávali sme sa, učili sme sa na hodinách a niekedy len hľadeli, čo to tí učitelia od nás chcú. No prežili sme! Veľké šťastie bolo, že sme nemali všetky predmety a mohli sme sa sústrediť na francúzsky jazyk / španielsky jazyk. Nevýhoda bola, že sme sa dlhú dobu nemohli stretávať kvôli karanténe. Ďalší školský rok to napravíme!

Alexandra Žilincárová

prof. Tanító : „Povedzte nejaké ďalšie slovo so slabikotvornou spoluhláskou.“

Matej : „Prd.“

prof. Tanító : „Máte pravdu.“

prof. Benikovský : „Gregor, po vás je radosť čítať!“

prof. Berquin : „Keď už Xander vie všetko, všetci vedia.“

prof. Tunčerová : „To máte nejaké zvrhlé predstavy dávať sujetador na tričko.“

II.E & Mgr. Martin Benikovský, PhD.

Áčová Karolína
Albertová Magdaléna
Galiová Chiara
Gaňa Tobias
Gvoždiaková Olívia
Hmíra Augustín
Hrnko Eduard

Hýľlová Viktória
Jankovičová Dominika
Kadnár Andrej
Kaločová Eliška Romana
Kandera Bruno
Knapec Jakub
Kocianová Magdaléna

Kuhajdová Lenka
Kyselová Victoria
Lagín Richard
Majtaniková Martina
Martiniaková Zuzana
Moresová Júlia
Nedeliaková Natália

Stupňanová Sofia
Špírková Mária Lujza
Štefúnová Nina
Šutvayová Zuzana
Zajacová Lenka
Závodská Alexandra

Už nejaký ten piatok ubehol, odkedy sme sa všetci spolu po prvýkrát posadili do učebne chémie a zoznámili sa s našim triednym učiteľom, ktorý nás - dúfajme - bude na našej jazde napriek španielskou dedinou sprevádzať až do samého konca. Nalejme si čistého vína - začiatky nikdy nebývajú ľahké.

Neohrabané pohľady, trápne tichá, nemotorné pokusy o to nadviazať ako takú konverzáciu alebo suchým vtipom pobaviť aspoň zopár najbližšie sadiacich ľudí...

Vtedy, keď sme spolu všetci ticho trpeli v triede a starostlivo počúvali prednes pána učiteľa triedneho, by si možno nikto z nás ani nepomyslel, aké skvelé priateľstvá sa tam zrodia.

Vtedy maličkí a hanbliví, so strachom v očiach, teraz veľkí (niektorí nie výškovo), plní odhodlania prekonať aj tú najťažšiu písomku z Hamleta - ktorá nie je vždy až tak o Hamletovi, ako by si mnohí predstavovali. Dobré, máte pravdu - strach a obavy z prvého ročníka sa s nami vlečú stále, ale teraz, keď máme jeden druhého, sa všetko ľahšie prekonáva.

Každodenné stresy z toho, či sme nemali niečo odovzdať alebo či sa niekto nerozhodne ústne skúšať, nás vždy desia, ale, chvalabohu, vždy sa nájde niekto, kto ich ľahko odbije vtipnou poznámkou a rozveselí tak aj triedu vedľa.

Alebo sa nájde niekto odvážny, ktorého všetci vidíme ako hrdinu, a dobrovoľne sa prihlási. Alebo to jednoducho nejako ukecáme, to je to, čo nám ide najlepšie. Mnoho učiteľov vám potvrdí, že nám sa ústa nikdy nezatvoria. Mnohí z nás majú ku každej veci vždy čo povedať a posledné slovo nepatrí nikomu inému ako II.E.

Ale dosť už rečí o reči. Keď treba, tak vieme aj pracovať. A to poriadne. Nestáva sa to často, to pripúšťam, ale keď niekedy náhodou pôjdete okolo a uvidíte II.E, ako dáva hlavy dokopy a usilovne maká, určite si to odfoťte. A pošlite na mail pánovi učiteľovi triednemu a pripomeňte mu, že občasná pochvala neublíži ani nám, ani jemu.

Viktória Hyllová

prof. Marife: „Cómo mediría mi volumen?“

Gusto: „Con la pipeta.“

prof. Beňušová: „Je tráviaca sústava ekosystém?“

Edo: „Ak tam máte pásomnicu...“

prof. Beňušová: „Ktoré rastliny sú bôbovité?“

Kubo: „Maliny.“

Tobias: „Estar grave no significa que vamos a morir poco a poco?“

prof. Gambošová: „Todos vamos a morir poco a poco.“

prof. Gambošová: „Nina lo tienes?“

Nina: „No.“

prof. Gambošová: „¿Por qué?“

Nina: „No sé.“

prof. Gambošová: „Gracias por tu explicación.“

Nina: „De nada.“

prof. Gambošová: „Como sois los alumnos de profesor Benikovský, no voy a hablar sobre gramática, porque ya sois maestros.“

prof. Benikovský (rozpráva o hystérii): „Hyster znamená po latinsky maternica, takže hysterická žena je...?“

Nina: „Tá, ktorá má maternicu?“

prof. Benikovský: „Nie. Tá, ktorej akoby stúpila maternica do hlavy. Takže muži nemôžu byť hysterickí.“

prof. Benikovský: *píše ruské mená na tabuľu*

Sofka: „Pán učiteľ, nemáte niekde tie mená napísané?“

prof. Benikovský: „Áno, na tabuli.“

Tobias (ide po fixku): „Ale nehovorte nič, aby mi to potom nechýbalo.“

prof. Ferko: „Chcel som niečo povedať, ale nemôžem.“

Kaja: „Tak nám aspoň povedzte, ako sa máte.“

prof. Ferko: „Dobre.“

prof. Ferko: „A teraz hore hlavy!“

Lenka Z: „Počkaj! ...te..“

prof. Ferko: „Je rozdiel vyznať lásku a milovať.“

prof. Ferko: „My sme sa učili kvôli tomu, aby sme sa naučili učiť a aby sme sa učili.“

Tobias: „Ja tomu nechápem.“

Edo: „Lebo sa neučíš.“

prof. Ferko: „Deti by mali byť múdrejšie ako rodičia.“

Tobias: „Heeej?“

prof. Ferko: „To ma nenapadlo.“

Kaja: *opravuje* „To mi nenapadlo, nie ma nenapadlo.“

prof. Ferko: „Áno, veď ma napadla otázka.“

Kaja: „Ale napadnúť ma znamená, že mi niekto ublížil.“

Kubo: „Ale jemu tá otázka neublížila.“

Zuzka M: „A vy ste zamilovaný?“

prof. Benikovský: „No jasné. Do literatúry, do manželky...“

prof. Benikovský: „A kto chce čítať scénickú poznámku?“

Tobias zdvihne ruku

prof. Benikovský: „Dobre, Tobias.“

Tobias: „A čo je scénická poznámka?“

prof. Benikovský: „Nepoviete niekomu, že je tučný, ale že je plnošťhly.“

Zuzka M: „Je nadýchaný.“

Vicky: „Kvalitne.“

prof. Benikovský: „A bol to Krátky slovník slovenského jazyka?“

Sofka: „No, ja neviem, ona zobrala taký veľikánsky slovník...“

prof. Benikovský: „Takže Krátky slovník slovenského jazyka.“

Kaja: „Pravotočný pohyb je aký?“

Kubo: „Taký, keď sa točí doľava.“

Tobias: „Čo znamená to SNP? Slovenský národný pamätník?“

Nina: „Dobrý hlas.“

prof. triedny: „Snažil som sa napodobniť hlas jedného mŕtveho herca.“

Lujza: „To je dobré či zlé?“

prof. Kubinec: „Ja mám čokoládku rád, aj keď som už mal aj kamene.“

prof. Benikovský: „Nehláste sa, prosím, je to otravné.“

prof. Hladká pošle Tobiasa po kriedy

prof. Hladká: „Gaňa chýba?“

My: „Nieeee!“

prof. Hladká: „Je tu? Všetci tu nie je!“

Úloha: nakresliť netradičné metafory s vecami, ktoré používame každý deň.

Chiara: „Toaleták ako šál.“

prof. Benikovský: „Čiže názov by bol análny škrtič.“

Sofi: „Sukničár es mujeriego.“

prof. Gambošová: „Sí, pues faldero por favor no.“

V texte: „Rozopni mi halenu!“

Tobias: „Rozopni ma, Helenu!!“

Edo: „Espero que el año que viene Gusto no haga tantas tonterías como ahora.“

Rocio: „A esto esperamos al año 2024.“

II.F & Mgr. Zuzana Sališová

Balát Matúš
Bellanová Martina
Bieliková Júlia
Buňáková Katarína
Čibenková Nika Timea
Dorková Rebeka
Gaňa Richard
Gaňová Kristína

Harciníková Lucia
Harváňková Veronika
Jarošová Sabina
Jarouš Michal
Kaločová Kristína - Anežka
Kolenčíková Barbora
Kolovrátková Kristína
Kováčiková Klára

Krištofová Katarína
Kysel Daniel
Ladniaková Denisa
Lubušká Juliána
Motyčáková Dominika
Mrázik Daniel
Mráziková Lujza
Pechotová Silvia

Petráš Martin
Špalková Eliška
Štubendeková Patrícia
Valášková Patrícia
Valíčková Ema
Zákpčanová Mária
Závodská Soňa

Prežili sme druhý ročník – misia splnená. Blíži sa koniec roka a my sedíme doma a čakáme, kým skončí posledná on-line hodina. Očakávania od druhého ročníka sa nám spájali s cestovaním. Aj keď nám súčasná situácia väčšinu z týchto plánov prekazila, stihli sme uskutočniť aspoň niektoré z výprav.

Ako prvé sme sa vydali do zákutí tanečnej školy majstra Plešingera. Napriek počiatočným obavám sme sa všetci úspešne pretancovali Venčekom (s modrinami od pádov vďaka vysokým podpätkom).

Druhý bod programu bolo organizovanie dokonalých imatrikulácií, s témou blízkou všetkým študentom aj učiteľom - psychiatrická liečebňa. Naša škola tento rok oslavuje 20. výročie, a preto sme o pár dní neskôr navštívili Reného, s ktorým sme precestovali krajiny blízke našim srdciam.

Najväčšie lákadlá boli výmenné pobyty v Taliansku a v Dánsku, z ktorých sa však stihol uskutočniť len jeden. Stále dúfame, že budúci rok dokončíme tieto začaté dobrodružstvá a že ich bude ešte mnohonásobne viac.

Vďaka našej skvelej triednej pani učiteľke Sališovej sa rozvíjame aj po kultúrnej stránke, a tak naše ďalšie kroky viedli do SND v Bratislave na predstavenie s názvom Rusalka.

A je tu naše posledné dobrodružstvo. Lyžiarky výcvik. Hoci začiatky neboli najľahšie a sprevádzali ich pády, vo finálovom slalome sme všetci predviedli naše najlepšie schopnosti a zvládli sme to ako praví šampióni! Niektorí z nás si súťaž ozvláštnili a súťažili na jednej lyži. Lyžiarsky v nás zanechal veľa nezabudnuteľných spomienok, či už to bolo romantické lyžovanie v daždi, alebo tancovanie na pieseň Jede, jede mašinka.

Z neho sme prešli rovno na dištančné vyučovanie a naša denná rutina teraz pozostáva len z on-line hodín a z veľa úloh z matematiky. Museli sme sa prispôbiť úplne novému systému, ale ako sa hovorí, čo ťa nezabije, to ťa posilní.

Aj keď tento školský rok nebol úplne tradičný a taký, ako sme si ho predstavovali, zažili sme v ňom veľa pekných chvíľ, vyskúšali sme novú formu vzdelávania a už teraz sa nevieme dočkať, čo prinesie ďalší spoločný ročník.

Kristína Kaločová a Veronika Harváňková

prof. Sališová: „Máte radi párty?“

Rišo: „Áno!... bol som na dvoch... a to školských.“

prof. Kubinec: „Bál som sa, že keď budem sedieť s dievčaťom, že mi narastú prsia.“

Dano: „That's rukola.“

prof. Krištofiková: „In English?“

Dano (with English accent): „Rukola.“

Martin: „Život by bol lepší, keby tu neboli muži a ženy.“

prof. Benikovský: „Prečo sluch slúži dlhšie ako očný vnem?“

Baja: „Lebo oči sa ľahšie vypichnú.“

prof. Holešová na matematike: „Nemôžeš škrtat tú nulu! Lebo ja ťa vyškrtnem zo zoznamu II.F triedy!“

prof. Aldrick: „To je mucha?“

Lujza: „Nie, moľa.“

prof. Aldrick: „Mola? Fúúú, pozor!“

prof. Benikovský: „Čo by som vám ja mohol závidieť?“

Ema: „...mladosť...“

prof. Sališová: „Je nejaké slovo, pod ktorým si predstavíš zvuk?“

Rišo: „Keď počujem vysávač, predstavím si sobotu.“

prof. Benikovský (nultá hodina): „Vy ste ako slovenské pendolino! Nikdy nebolo, nikdy nebude, a ak aj je, nikdy sa nenašartuje.“

Katka a Ela vysvetľujú Kláre učivo.

Klára: „Bože, nemôžete ísť na mňa dve z každej strany!“

prof. Aldrick: „A ja môžem?“

Aké je hlavné mesto Grónska?

Julka: „A Grónsko má mesto? Všetchno to je ľad.“

prof. Benikovský: „Chlapci sú veľmi šikovní, ale nesprávnym smerom.“

Baja rozmýšľa, ako sa povie relácia po francúzsky.

Baja: „Modré z neba est une relation.“

prof. Aldrick (zhrozene): „Nemôžeš si pridať koncovku - tion a vydávať to za francúzske slovo!“

Chalani mali lavicu príliš vpredu.

prof. Ferko: „Čo ste na mňa natlačení?? Potrebujem životný priestor.“

Preberáme insemináciu.

prof. Petrek: „Ako sa volá ten človek, čo vopchá ruku do kravy a vloží do nej niečo?“

Dano: „Úchyl.“

Katka: „Ja sa nikdy nikam nedostanem, lebo sa bojím chodiť autobusom.“

Uprostred hodiny na matike.

Baja: „Počúvaj, ja nechcem byť pochovaná na cintere!“

V U3 nájdeme mŕtveho pavúka.

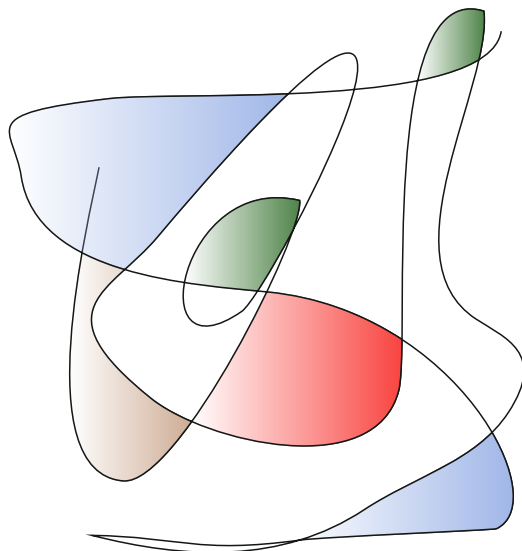
prof. Pospěchová: „Toto je taká živá trieda, však?“

Ela: „Ale ten pavúk je mŕtvy...“

prof. Ferko: „...mumifikovali ľudí, vyberali im vnútornosti...“

Lujza: „A to išli dobrovoľne?“

prof. Ferko: „...veď boli mŕtvi...“

II.G & Mgr. Ivana Horecká

Béreš Alexander
Buchelová Kristína
Červencová Klára
Demčišáková Emma
Đurinová Tamara
Fašánková Eliška
Frátriková Barbora
Machado Dominik Ramsses

Maytasová Broňa
Olbertová Soňa
Ondoš Branislav
Pechotová Aneta
Poliaková Laura Helena
Rendarová Nina
Gapková Natália
Gazdíková Ivana

Kaličáková Tamara
Koščo Matúš
Kubáňová Miriam
Kumančíková Petra
Kurtová Nina
Rihane Adam Ramy
Sulovcová Natália
Škrovinová Lívia

Škrovinová Lívia
Špernogová Radovana
Štaffenová Sára
Valientová Adriana
Vrabcová Diana
Zajacová Terézia

Do druhého ročníka sme išli s pocitom, že nič horšie ako prvý ročník nás určite čakať nemôže. Och, ako veľmi sme sa mýlili. Ešte prvý týždeň to nevyzeralo zle, ale potom nás ovalili francúzskou matikou a španielskou chémiou, z čoho sme sa podaktorí neprebrali dodnes. Nebudem teda klamať, prvých pár týždňov (rozumej mesiacov) to bola rana pod pás. Mysleli sme si, že už vieme, čo od GBZA máme čakať. No ale rýchlo sme prišli na to, že asi aj v piatom ročníku zažijeme nejaké to prekvapenie, preto najlepšia možná cesta bola zmieriť sa s tým. A to čo najskôr ako bolo možné.

Našťastie nám s týmto veľmi ochotne pomohli naši učitelia. Zamestnali nás až do takej miery, že sme nielen nemali čas na overthinking, ale vlastne skoro na nič. Príprava imatrikulačiek, skúšky akadémie, výmenné pobyty a, aby toho nebolo málo, niektorí sme sa rozhodli ísť vytancovať aj tú poslednú energiu, ktorá nám zostala, na tanečnú. Musím však povedať, že sme to zvládli. Síce sme si imatrikulačky užili asi viac ako prváci, pokazili sme pár krokov na venčeku a až teraz prišli na to, že keď je

Dánsko na severe, neznamená to, že tam bude hĺba snehu, ale prežili sme to a zostalo už len užiť si vianočné trhy a poriadne si oddýchnuť cez jarné prázdniny.

Potom to už šlo všetko rýchlo. Koniec prvého polroka a my sme sa už tešili na druhý. Nie kvôli učeniu, zas takí premotivovaní nie sme, ale kvôli ďalším aktivitám. Vedeli sme, že keď prežijeme február, tak nás čakajú ďalšie prázdniny a lyžiarsky a Taliansko... kto mal však vedieť, že ledva vytiahneme lyže z autobusu, už naše plány napadne COVID – 19? Lyžiarsky sme si však ešte užili a potom hor sa domov do karantény. A tak sme strávili 3 mesiace zahrnutí knihami a mali sme tú česť zistiť, že GBZA je v karanténe ešte ťažšie ako normálne v škole. Síce sme prišli o kopu zážitkov, ale otestovali sme si, či zostaneme v kontakte aj takto na diaľku. A aj sme zostali. Domáce úlohy boli vždy tímová práca a videli sme sa aspoň na online hodinách. Teda – iba keď sme sa odhodlali zapnúť si kameru.

Soňa Olbertová

Laura: „To bolo fest ľahké.”
Soňa: „Vy ste písali?”
Laura: „Jo, z fyziky.”
Braňo: „Veď to bola chémia.”

Kika: „Čítaj, ako píš.”

na franine pri prekladaní viet
Boris: „Bola ogradulovaná.”

Laura: „Luis, como has calculado el punto? (Luis, ako si vypočítal ten bod?)”
prof. Luis: „Se ve. (To je vidno.)”
Laura: „Y como lo puedo ver? (A ako to môžem vidieť?)”
prof. Luis: „Con los ojos. (Očami.)”

prof. Rašovcová: „Prečo toho rysa nevidíme, ani keď máme ďalekohľad a sme potichu?”
Soňa: „Lebo nás cíti?”
prof. Rašovcová: „Lebo tam nie je.”

Riešili sme záhadu zmiznutia našich pracovných zošitov, a keď sme prišli na to, že nám ich vzali efkári, Mima prehlásila: „Beťáre efkáre!”

Alex: „Pani učiteľka, máte tie papiere s conjugatívom? (subjonctif)”

Soňa: „Čo ti je, Mima?”
Mima: „Som chorá, mám sople, teplotu a nemôžem rýchlo chodiť. Preto som meškala. Ja som vyrazila skoro, ale nemohla som rýchlo chodiť.”

preberáme lastúrniky
prof. Beňušová: „A aký typ schránky ešte poznáme?”
Laura: „Poštová?”

Bronka: *má monokel*
Kika: „Ja som vždy chcela mať monokel, no keď ťa teraz tak vidím, tak neviem...”

Lívia: *kreslí na tabuľu graf* „Nevadí, ak to bude krivo?”
prof. Holešová: „Aj ja to kreslím krivo, nemusíš byť lepšia ako ja.”

Soňa: „Putain!”
Kika: „Bután? Ten horí na zeleno.”

prof. Kubinec: „Keby sa nám tak chcelo, ako sa nám nechce.”

prof. Marifé: „Metro por segundo cuadrado (meter na sekundu štvorcovú).”
Laura: „Wtf? To akože čas plynie v štvorcoch?”

prof. Ferko: „A od slova polia vzniká poli...?”
Laura: „...gamia?”
prof. Ferko: „Politika, Laura, politika.”

Ivanka: „Chápete?”
Boris: „Ivanka... Ja do toho vidím asi ako... Koza do auta.”

preberáme spojky
prof. Horecká: „...lež...”
Boris: „Sed!”

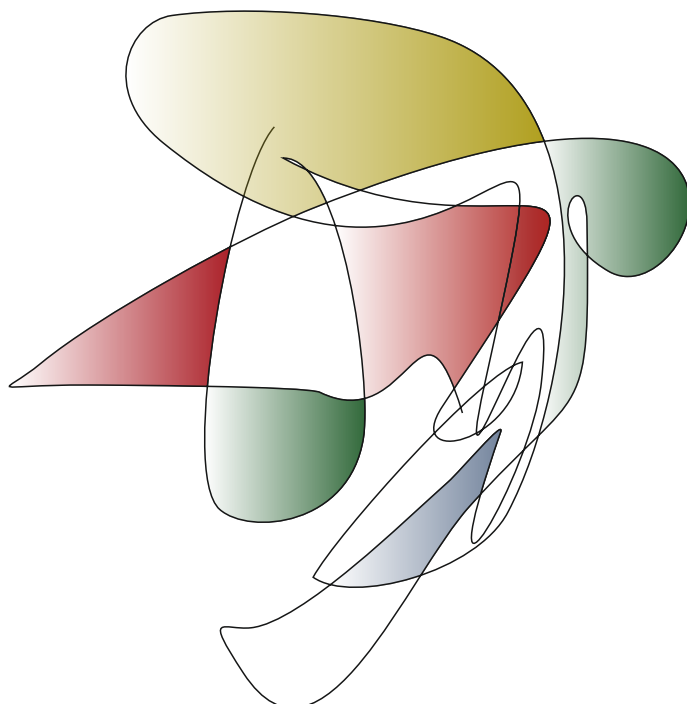
prof. Pospěchová: „Les filles que je vois. Un autre exemple? Les garçons que... (Dievčatá, ktoré vidím. Iný príklad? Chlapci, ktorých...)”
Celá trieda: „...je vois. (...vidím.)”
prof. Pospěchová (s miernym smiechom): „No dobre, a čo tak... Les enfants que... (Deti, ktoré...)”
Natka: „...je tue. (...zabijem.)”
Boris: „...je vends. (...predám.)”
prof. Pospěchová: „Où? (Kde?)”
Boris: „No na čiernom trhu predsa.”

Baby: *vyrušujú*
prof. Holešová: „Baby!”
Boris (ako jediný prítomný chalan): „Prepáčte.”

počas online hodiny píše Dominik do konverzácie
Dominik: „Môžem ísť na vecko?”

prof. Holešová: „-2 x -3 je koľko?”
Adam: „Môžete ešte raz? Stratil som sa v číslach.”

počas online hodiny
Natka a Tama: *ospravedlňujú sa, že im nejde mikrofón*
Boris: „Pančelka, mne tiež nejde mikrofón.”

III.E & Mgr. Silvia Furmanová

Bartová Martina
Benková Natália
Franček Štefan
Hostačná Ema
Joung Gayoung
Kafka Samuel
Keblušková Ľubomíra

Knapcová Viktória
Kremlová Annamária
Kurnocíková Dominika
Mazaňová Patrícia
Michelová Natália
Mintálová Natália
Novák Martin

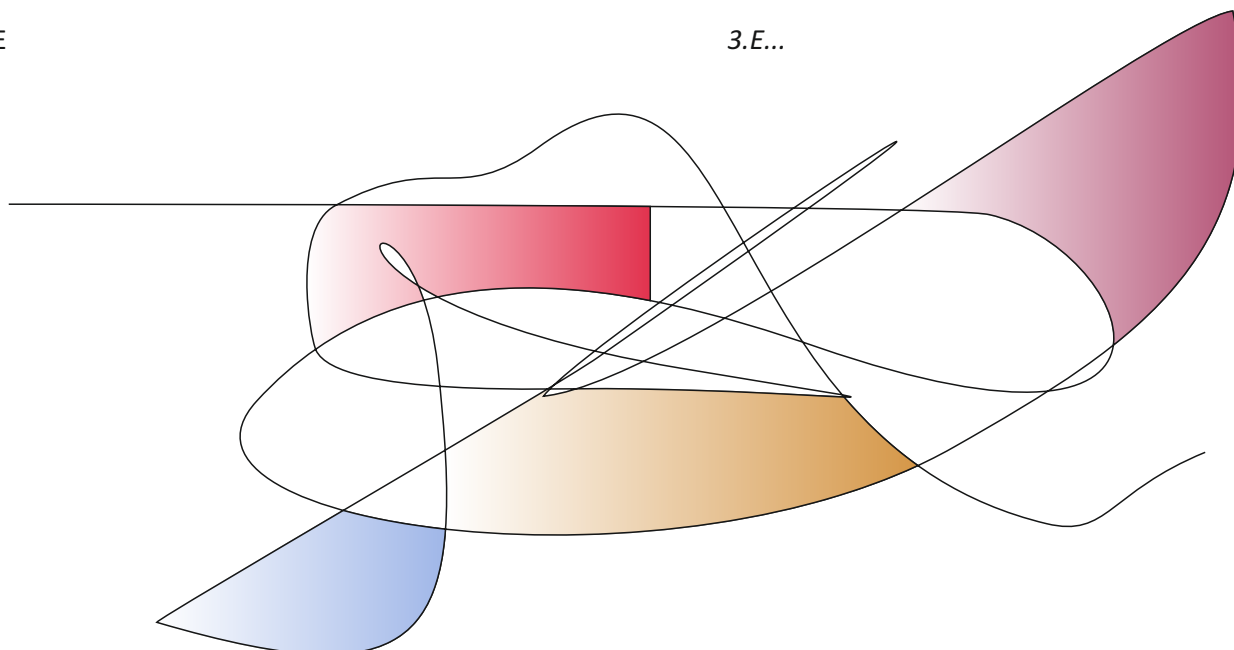
Palušová Barbora
Samuelová Aneta
Skaličanová Anna
Stiller Matúš
Surovčíková Veronika
Šebeňová Veronika
Škrková Júlia

Šobichová Alexandra
Štillová Simona
Šughová Ester
Tarjányiová Tereza
Zachar Marek

Analýza básne „3.E“

3.E

3.E...

Lokalizácia textu:

Báseň bola napísaná v druhej polovici roku 2019, ale vydaná bola vydavateľstvom GBZA až v prvej polovici 2020. Autorom textu je Silvia Furmanová, tiež známa pod pseudonymami „Fufu“ alebo „Furmi“. Táto autorka známa svojimi zbierkami textov *Noc v škole* alebo *Vianoce pre všetkých* sa radí do umeleckého smeru *Korazonizmus* (zo šp. *Corazón*), ktorého cieľom je písať od srdca pre srdcia. Ukážku radíme do päťdielnej knižnej série *Éčkari*, z ktorej boli dodnes publikované iba tri časti - *Prváci*, *Druháci* a *Tretiaci*.

Vonkajšia analýza:

Rým - Akúkoľvek rýmovú zrodu je veľmi ťažké v básni hľadať. Autorka totiž spája prvky, ktoré sa od seba líšia hádam vo všetkom, a preto môže niekedy báseň na čitateľa pôsobiť zmätočne. V skutočnosti však treba nahliadnuť trochu hlbšie a zistíme, že rým je združený. Báseň má jednu strofu s jedným veršom. Nadpis zhŕňa obsah vnútra básne. Je veľmi výstižný a stručný.

Vnútoraná analýza:

Umelecké jazykové prostriedky

Metonymia - označenie „3.E“ je obrazným pomenovaním skupiny 26 ľudí, ktorí sa vyznačujú jednou spoločnou vlastnosťou: sú študenti. Môžeme však badať, že táto metonymia je rozdelená na dve časti - 3 a E. V tomto prípade delí študentov podľa ich vlastností na *smEjúcich* a *STRlehnúcich*, z toho dôvodu hovoríme o násobnej metonymii. Bodka medzi nimi má funkciu spojovníka, čiže spája jedno s druhým.

Oxymoron - autorka využíva spájanie javov, ktoré by sme nikdy nespojili, ako napríklad radosť a škola, pokoj a študenti... Tieto pomenovania môžeme nájsť v úvode, v jadre aj v závere básne.

Metafora - v básni je nepriamo pomenovaný školský rok 2019/2020. Taktiež môžeme pod pojmom 3.E nájsť niekoľko udalostí tohto roku - noc v škole, triednická hodina, organizácia vianočných trhov, akadémia k 20. výročiu, zbierka pre deti v detskom domove, triednická hodina, vianočné trhy, dvojhodinové upratovanie

papierového snehu, prírodovedný deň, polročné vysvedčenie (a triednická hodina), koro... no nič.

Epiteton - číslovke TRI je prisúdená vlastnosť E, ktorá o tretiakoch nedáva žiadne nové informácie. E, alebo nesprávne napísané Eulerovo číslo, ktoré je tiež základom nelogického logaritmu z čísla 26, vyjadruje komplikovanosť a komplexnosť triedy, ktorú báseň opisuje.

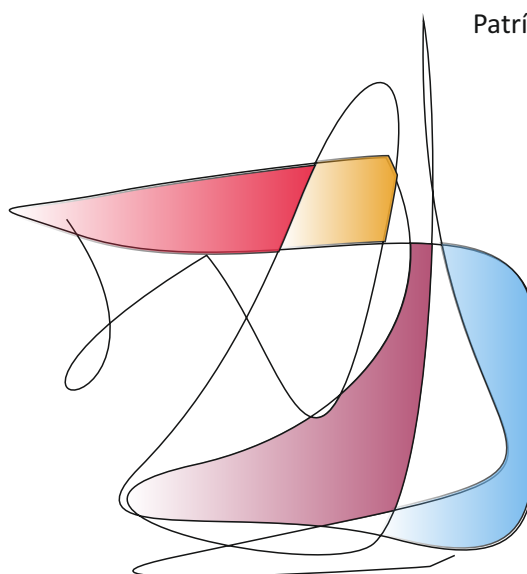
Epizeuxa - v diele cítime absenciu slovies, čo naznačuje čiastočnú nečinnosť a lenivosť éčkarov. Prvý a posledný verš básne je ukončený tromi bodkami, čím chce autorka povedať dve veci:

- 1.) Príbeh sa ešte nekončí. Pokračovanie v septembri...
- 2.) Nemám viac čo dodať. Nemám slov. Slová sú zbytočné...

Celkový dojem:

Báseň je veľmi komplexná a pre niekoho môže byť ťažká na pochopenie. My, čo sme ju čítali a čítame, vieme, že to bol zážitok. Bola plná zauzlení, zvrátov a vyvrcholení. Myslím, že autorka sa výborne pohrala so slovami a z tejto hry vzniklo umelecké dielo. A hoc sme si niekedy chceli vytrhať vlasy v túžbe dočítať túto povinnú literatúru, vieme, že to stálo za to. Síce zbierka *Tretiaci*, z ktorej ukážka pochádza, nebola dokončená kvôli zmene meny z koruny na korunu, stačí nám 6 kapitol, ktoré boli dokončené. Už sa však nevieme dočkať pokračovania série, ktorá bola ohlásená už na jeseň 2020.

Patrícia Mazaňová

III.F & Mgr. Dana Markušová

Danišová Aneta
Doboszová Ema
Dobrovodský Ján
Ferechová Katarína
Holienková Miroslava
Hubová Sarah
Janičková Stanislava
Kazatelova Johana

Kišoňová Laura
Knapcová Klára
Kotrčová Daniela
Mišáková Nikol
Mrázová Tamara
Németh Richard
Paulovičová Veronika
Poništová Ivana

Randa Peter
Remeková Patrícia
Saberi Kochesfahani Daniel
Sádecká Klára
Seo Hyeonsu
Struhárňanská Mária
Szabóová Simona
Šimoníková Vladimíra

Šimšajová Alexandra
Šušoliaková Alexandra
Tarčáková Barbora
Uhliariková Viktória
Vrláková Lenka

ZatvoRené Mreny

Tretí ročník je za nami! Je to neuveriteľné, ale áno, dostali sme sa za polovicu nášho štúdia. Niektorí starší spolužiaci tvrdia, že tretíak je najťažší, niektorí zas vravia presný opak. Nech je to ale akokoľvek, mladším študentom odporúčame nič nepodceňovať. Ak predpokladáte, že vás nič nemôže prekvašiť, nenechajte sa oklamať! Okrem učenia, písomiek, skúšania či stresu (ktorého teda rozhodne nebolo málo) sme si tento rok užili aj iné veci, krajšie, ako napríklad rôzne súťaže, MUN-y či výmenný pobyt so študentmi z Francúzska, ktorý sme však kvôli karanténe nemohli dokončiť. Počas online štúdia sa síce úplne zmenil náš bežný život, no niektoré veci zostali rovnaké. Stále môžeme povedať, že si všetko nechávame na poslednú chvíľu, odpovede na otázky sa z nás ťahajú ako z chlpatej deky a naša schopnosť ráno produktívne fungovať (alebo vlastne hocikedy počas dňa) je horšia ako zlá. Preto sa chceme poďakovať našim

profesorom. Vieme, že pri nás treba disponovať veľkou dávkou trpezlivosti a pevných nervov, no dúfame, že sa v septembri s nadšením znovu stretneme, aby sme sa mohli spolu zasmiať na tých našich (ne)vedomostiach.

Vladimíra Šimoníková

Prof. Markušová: „Aké auto má najväčší kufor?“

Mima: „Kamión.“

Prof. Beňušová: „Aký je pre vás najznámejší fyzik?“

Dano: „Kubinec.“

Nikol: „Nie, nepíš to, veď potom sa budete len vadiť.“

Sima: „Mne vadí už teraz.“

Je Valentín a recitujeme Hviezdoslavov Kubín.

Daňo: (prejde si prstom cez pery) „...a tvoj bozk sladký

ako mužt...”

Prof. Díriová: „To môžeš použiť potom večer.”

Po písomke.

Mima: „Blbosť to bola, povieme si to narovno.”

Karla: „Aj nakrivo.”

Prof. Holešová: „Dievčatá, neruším vás?”

Šima: „Nie, nie, v pohode.”

Šaňa si číta Vladkine poznámky.

Šaňa: „Namiesto nivačné procesy tu máš napísané
nivoové a namiesto barok párok.”

Vladka: „Asi som bola hladná.”

Prof. Ferko vyvoláva k mape.

Prof. Ferko: „Ešte chcel ísť sultán.”

Dano: „Sultán odmieta.”

Prof. Ferko: „No sultán neodmieta, pretože ja som cisár.”

Rišo: „Sultán vyzerá, že bude potrebovať poradcu.”

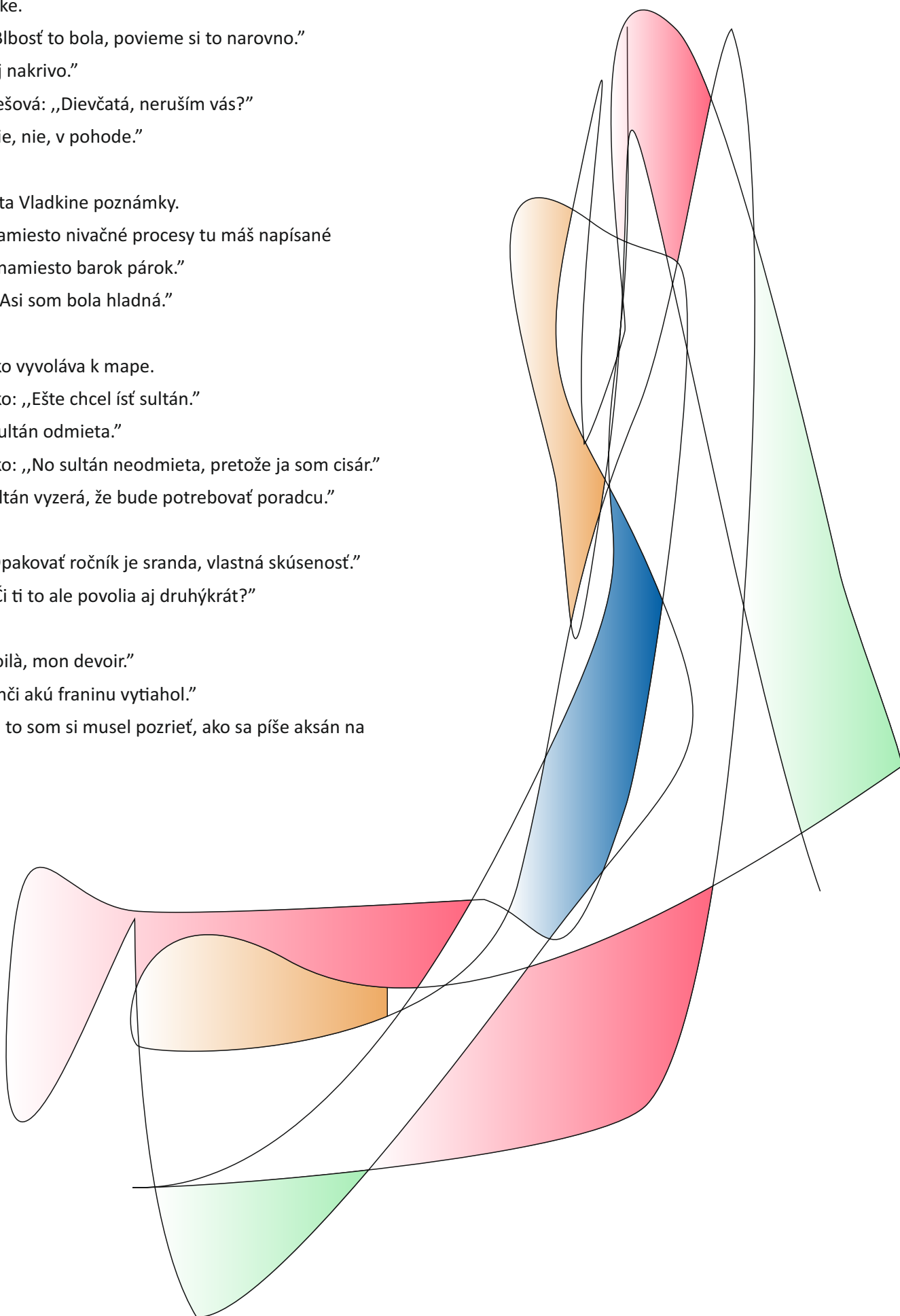
Peter: „Opakovať ročník je sranda, vlastná skúsenosť.”

Mima: „Či ti to ale povolia aj druhýkrát?”

Janči: „Voilà, mon devoir.”

Ema: „Janči akú franinu vytiahol.”

Janči: „Aj to som si musel pozrieť, ako sa píše aksán na
a.”

III.G & Mgr. Dagmar Kutlíková

Čačková Emma
Čičmanová Martina
Čišecká Miriama
Dávidová Aneta
Dvorský Adrián
Ďurecová Lucia
Florková Nataša
Fujačková Annamária

Galová Barbora
Hederová Vanda
Chabadová Martina
Jakubík Samuel
Janecková Tatiana
Kolenčíková Alžbeta
Kresaňová Dorota
Kučera Tomáš

Lamošová Lucia
Madigárová Miriam
Matková Eva
Pospěchová Tereza
Rybárová Júlia
Scherer Erik
Smolková Marianna
Sučková Timea

Šišťíková Zuzana
Štekláčová Terézia
Tekeliová Miriam
Vdovičíková Viktória
Zvariková Dominika
Žeriavová Natália

O čom je vlastne tretí ročník? Výhovorka „zablúdl som“ už nefunguje tak skvele ako predošlé roky, hoci stále sa to stáva až pozoruhodne často. Pre niektorých tento ročník znamenal, že si konečne sadli za volant a spravili vodičák (za čo si zaslúžia obrovskú poklonu). Niektorí vycestovali za hranice našej malebnej krajiny pod drobnými veľhorami a otestovali svoje *survival skills* aj inde ako v učebni informatiky v 32°C. Iní zase prekročili hranice dospelosti, čo nemusí byť vyslovene dobrá správa.

Mnohým na hodinách zasvietila nad hlavou žiarovka, keď konečne pochopili všetku múdrosť sveta, niektorým však hneď aj zhasla, keď sa objavilo jednoduché „x“, ktoré nikdy neveští nič dobré. Rekordy v počte bezsenných nocí padali aj tento rok, ale to radšej nebudem veľmi rozoberať. Niektorí zistili, že kniha *Cesta okolo sveta za 80 dní* sa dá aplikovať aj na telocvičňu, a to ju nemuseli ani čítať. My vždy vieme, ako využiť teoretické poznatky v praxi čo najkreatívnejšie.

Nech bol už však tento ročník hocikaký, existuje niečo, čo nás vždy drží nad vodou – hlášky. A tento rok ich padlo veru požehnane.

Tereza Pospěchová

prof. Pablo: „Porque sí, ¿no?“ (Pretože áno, nie?)

Preberáme genetiku

prof. Alexis: „O eres guapo, o eres feo. Punto.“ (Buď si pekný alebo škaredý. Bodka.)

Príprava na prvú hodinu na Teams

prof. Horecká píše správu: „Hod'te niekto like na túto správu, nech vidím, že tu nie som sama.“

Erik: „Je tu niekde dislike?“

prof. Horecká: „Sa odpoj a je to jasný dislike.“

Online slovenčina

prof. Horecká: „Tak na otázku odpovie Terka Štekláčová.“

Terka: *ticho*

prof. Horecká: „Tak Terka mlčí ako partizán, pomôže jej niekto?“

Erik: „Lucka, nahraj!“

Lucka: „Ale veď ja ani nemám loptu!“

prof. Máhriková: „Jodík a vód.“

Terka: „Kde sme teraz? V Uchem?“

Lucka: „Myslím, že hej, ale podľa mňa nie.“

FIG s prof. Tanítóm

Niektó: „A keď bude priemer 1,5, čo bude potom?“

Tomáš: „Skúšanie.“

prof. Tanító: „Nie. Taký amatér. Koľko rokov máte, Tomáško?“

Tomáš: „17.“

prof. Tanító: „Vážne? Už taký veľký?“

prof. Matuška: „Skontroluj si ešte ten výsledok.“

Dominika: „Kde?“

prof. Matuška: „No keď máš jablko a ja ti dám druhé, koľko ich budeš mať?“

Dominika: „Jablko na druhú?“

prof. Horecká: „Nedávno som bola v Bratislave a videla som tam také poetické palacinky s ananásom, marakujou...No celé také poetické. A chutilo to výborne.“

Lucka: „Až na ten lepok.“

prof. Alexis: „¿Qué es la vida?“ (Čo je život?)

Táňa: „Un ciclo.“ (Cyklus.)

prof. Alexis: „Un ciclo sin fin. Y el rey león cantando.“ (Nekonečný cyklus. A spievajúci Leví kráľ.)

prof. Willer: „C'est impossible de détester les mathématiques.“ (Nedá sa neznášať matematiku.)

Matematika s Luisom

Sima sa pýta Luisa: „¿Y durante la semana qué come?“ (A čo jete cez týždeň?)

Anička: „Nada, matemáticas.“ (Nič, matematiku.)

prof. Pablo: „Os he puesto un examen para el octubre.“ (Zadal som Vám písomku na október.)

Mima: „¿Qué octubre?“ (Ktorý október?)

nikto nič

prof. Willer: „Mais qu'est-ce que tu fabriques!“ (No čo robíte?)

Na literatúre priradujeme farby k písmenám

Timea: „Ja som dala G oranžové, lebo oranžovú nemám rada a G je také divné písmeno.“

prof. Horecká: „Inak, že je G také divné, také že fuj, gágor, guláš, grúniť...“

Viki: „GBZA.“

Viki prof. Horeckej: „Pančelkáá, aké máte krásne ponožky...môžem ísť na WC?“

prof. Matuška: „Nebojte sa robiť chyby.“

prof. Hladká: „Čo je?“

Táňa: „Nič.“

prof. Hladká: „Nič, neviete nič. To by som vám mala dať 5. Neprehrádzajte svoje nedostatky.“

prof. Kubinec: „Nebudeme používať telovedné termíny.“

prof. Rašovcová: „Každý jeden z vás produkuje cerumen.“

Erik (prekvapene): „Aj ja?“

prof. Vlčeka: „Did you find it on the internet?“ (Našla si to na internete?)

Terka: „No, I found it on my mobile phone.“ (Nie, na mobile.)

prof. Holešová: „Odkedy je ústna odpoveď spravodlivá?“

prof. Willer: „Samuel?“

Absent

Prof. Willer: „Il existe encore?“ (On ešte žije?)

prof. Marifé: „Y para Natália lo corrige ... usted por ejemplo.“ (Natálii som to opravila – vy napríklad) *dáva to Natálii*

Natália: „Yo soy Natalia.“ (Ja som Natália.)

prof. Marifé: „¿Usted es Natalia?“ (Vy ste Natália?)

prof. Horecká: „Aké poznáte symboly?“

Mima: „Variabilný.“

prof. Beňušová *kreslí artézsku podpovrchovú vodu*

Mima: „To je tuleň aj s loptou na hlave!“

Erik: „Mohli by ste nám ten oznam na edu napísať po francúzsky?“

prof. Rašovcová: „Prečo?“

Erik: „Aby to bolo také exotické.“

Dory: „No ja som cez prázdniny dostala za úlohu napodobniť sliepku.“

prof. Beňušová: „Aj si to nejako študovala?“

Pablo: „Todos somos vasallos de Tanító.“ (Všetci sme Tanítóovi vazali.)

prof. Hladká: „Nanič vám je značkové oblečenie, keď chodíte zhrbené ako opice.“

prof. Beňušová: „Prečo by sa Pluto malo vrátiť do slnečnej sústavy?“

Dominika: „Aby ich bolo deväť.“

Mima: „Ako sa povie vápnik po písmenkovsky?“

My: „Myslíš Ca?“

prof. Beňušová: „Kedy začína zimné obdobie?“

Erik: „Podľa toho, ako máme vianočné trhy.“

prof. Willer: „Aujourd'hui on se voit deux fois?“ (Dnes sa vidíme dvakrát?)

La classe: „Oui.“

prof. Willer: „Ježišmária.“

prof. Luis: „Miriam, ¿cuánto es el logaritmo en base 5 de 25?“ (Koľko je logaritmus z 25 so základom 5?)

Mima: „5.“

prof. Luis: „Cinco te pongo yo.“ (Päťku Ti dávam ja.)

prof. Beňušová: „Tu môže byť rovnobežka desiata, dvadsiata, sedemdesiata...“

Samo: „Hmm, desiata, dal by som si.“

Riešime, či je lepšie písať písomku chorá alebo riskovať komisionálky

Vanda: „Tak už podľa toho, ako sa cítiš.“

Timea: „No, keby bolo lepšie, tak to nevydržím.“

Erik: „Dajú im krompáč do ruky, nech lopatujú.“

prof. Ferko: „Fishera tu nepočujem kričať.“

My: „Myslíte Scherera?“

Mima počuje, ako sa rozprávajú Francúzi

Mima: „To znie ako bublifuky.“

Pred písomkou z biológie

Anička: „Ako je cambium po slovensky?“

Mima: „Zmenáreň? Ja neviem.“

Tomáš: „Môj tatko vždy skočí na čokoľvek, čo sa nachádza na zemi. Minule skočil na malého vojačika.“

Viki: „Ty sa v osemnástke hráš s vojačikmi?“

Tomáš: „No a čo?...Je to dobré na stratégiu.“

prof. Ferko: „Posuňte si lavice o trochu dozadu. Ja tu vpredu potrebujem priestor, ja som ako Nemecká ríša.“

prof. Beňušová: „Ale poludník nie je rovnobežka.“

Viki: „Však ide rovno.“

prof. Ferko: „Na Edupage to budete mať hore v tých chlievikoch. Ako sa to povie v informatickej terminológii?“

Erik: „Chléf.“

Luis rozpráva o tom, ako jedol slimáky

Tomáš: „¿Y cómo to chutí?“

Nikto: *nič*

prof. Alexis: „¿Qué le pasa a patata cuando le echas sal?“ (Čo sa stane so zemiakom, keď mu pridáme soľ?)

prof. Pablo: „¿Y qué le pasa al corazón?“ (A čo sa deje so srdcom?)

Marčika: „Duele.“ (Bolí.)

Erik: „Môžem si ísť do skrinky po učebnicu?“

prof. Ferko: „A prečo ju nemáte tu?“

Marčika: „Tú skrinku?“

prof. Kubinec: „Je tu niekto, kto sa športovo potápa?“
Nataška: „V depresiách?“

prof. Horecká: „Aký je to rým?“
Nataška: „Preskočný.“

prof. Hladká: „Dievčatá, vy čo tam spisujete, závet? Tak nezabudnite na mňa.“

prof. Kubinec: „Prvý národ, ktorý bezpečne pracoval so železom boli Chetiti.“
Nataška: „Fetiti?“

Timea: „Keby som mala euro zakaždým, keď Luis chce niekoho vyhodiť z okna, za dva dni by som mohla ísť na dovolenku.“

prof. Matuška: „Nedostatok vedomostí musíte vykompenzovať inou vedomosťou.“

Vanda ide dobrovoľne odpovedať na matike
prof. Luis: „¡Madre mía! Vanda sale voluntariamente a la pizarra. ¡Qué buen día! Hoy me emborracho.“
(Premilosť! Vanda ide dobrovoľne k tabuli. To je deň! Asi sa dnes opijem.)

Mima: „Amarán je s akým a? Dlhým či tvrdým?“

Dominika Terke: „Terka, ty máš taký pekný lakeť.“

prof. Pablo: „Aquí tenéis tres características de la obra. Vamos a empezar con la segunda.“
(Tu máte tri charakteristiky diela. Začneme s druhou.)
My: „¿Por qué con la segunda?“ (Prečo s druhou?)
prof. Pablo: „¿Queréis empezar con la tercera?“ (Chcete začať s treťou?)

prof. Beňušová: „Môžem povedať nahlas, čo vám vychádza alebo má s tým niekto problém?“
Viki: „Kľudne aj do rozhlasu, nech všetci vedia.“

prof. Luis: „Es la fórmula DIRAC.“ (To je funkcia DIRAC.)
Mima: „...vojna v matematickom prevedení.“

prof. Luis: *o príklade* „Pero eso de verdad es una tontería gorda.“ (Ale toto je skutočne nenormálna blbosť.)

prof. Hladká: „Tak, kto si urobí na budúci týždeň prezentáciu?“

My: „Pani profesorka, my toho máme budúci týždeň strašne veľa.“

prof. Hladká: „Tak, a čo ja mám s vami na chémii robiť? Spievať ruské pesničky?“

Nataška: „Sivoboký znamená, že má sivý bok?“

prof. Ferko: „Akt návratu k monarchii sa nazýva reštaurácia.“

Vanda a Timea: *naraz* „Bistro.“

Predstavujeme sa

Tomáš: „Hello, I'm Tomáš and I like...“

Viki: „...breaking hearts.“

Poznámkujeme si učivo

prof. Hladká: „Ste akosi podozrivo ticho, až som z toho nekľudná.“

prof. Horecká: „A toto je prvé slovenské dielo s erotickým podtónom.“

Marčika: „Je tá kniha ilustrovaná?“

prof. Hladká: „Písomky som vám už doniesla?“

Anička: „Nie, ale môžete po ne prebehnúť.“

prof. Hladká: „To by som musela domov.“

Bavíme sa o slohoch

prof. Horecká: „Niektorí mi do slohu napísal, že dimenzionálne odlišné. To keď som prečítala, som mala chuť vyskočiť z najbližšieho okna.“

Petrek nám zastupuje slovenčinu

prof. Petrek: „Pani profesorka ma poprosila, aby som s vami napísal túto písomku. Žiadne odpisovanie, je fakt primitívna.“

My: „Vy by ste to vedeli?“

Petrek: „Nie.“

prof. Ferko: „Finlandizácia je proces ...“

Anička: „...výroby vodky.“

*Erik má prezentáciu o Troch gaštanových koňoch“

Erik: „Jano sa ožral...pardon, opil.“

Bistáková Natália
Brnčalová Valéria
Čišecká Dominika
Dujak Sarah
Frátrik Roman
Frolka Juraj
Hodás-Pauerová Lucia

Chochulová Lujza
Jandzíkova Lucia
Kyselicová Mária
Kyselová Andrea
Langová Veronika
Lokajová Janka
Malacká Zuzana

IV.E & Mgr. Mária Čugalyová

Mazániková Lucia
Michulek Daniel
Mráziková Sára
Obrk Rodan
Poljak Adam
Saganová Simona
Sňahničan Matej

Štaffen Alexander
Turská Bianka
Višňovská Miroslava
Witkovská Viktória
Zuskáš Jakub

REN-é

Cesta bola dlhá a strastiplná. Nielen pre nás, ale aj pre našu triednu hrdinku Čurgi a jej spriaznenú dušu pani profesorku Díriovú. Spolu nás horko ťažko presviedčali, aby sme sa zobudili, no, bohužiaľ, ani preslávená fráza „JA TRABAJAR!“ nás nedonútila so sebou niečo spraviť. Ale ako hovorí pán učiteľ Ferko: „za minimálne úsilie sme dosiahli maximálny výkon“ a sme tu. Zmaturovaní (zatiaľ len zo slovenčiny). Cieľ splnený.

Mnohí z nás sa „za odmenu“ chystali objavovať doposiaľ neobjavené kade-tade, no táto mimoriadna situácia, asi tak ako každému, aj nám prekazila plány. Namiesto objavovania neznámeho budeme spoznávať zákutia Slovenska a samých seba. Počas karantény sme spoznali nejednu našu skrytú vlohu a konečne sme sa vyspali aspoň 8 hodín.

Dúfajme, že taký kvalitný spánok si doprajeme aj v našom poslednom ročníku, keď budeme spomínať na naše rúškami zahalené tváre. Snáď v čase, keď toto čítate, sa už vidíme naživo a nielen cez obrazovky našich mobilných telefónov.

A čo vlastne ten René? Protagonista prvého pokusu o kodifikáciu... Nebojte sa, nezabudli sme naňho. Jeho meniny patrične oslávime 7.11.2020 na našej stužkovej.

Janka Lokajová

No a čo by to bol príspevok do ročenky bez pár hlášok na záver:

prof. Ferko: „Ja som mal raz takú kamarátku, ktorá ma navigovala. Že sever, severozápad...“

Trieda: *smiech*

prof. Ferko: „...moje ruky.“

prof. Beňušová: „Čo majú v Afrike a my nie?“

Rodan: „No voda to nebude.“

prof. Pirchalová: „Tell me about your driving skills.“

Rodan: „I used to driving on automatic prevodovka now I'll must used to use manual prevodovka.“

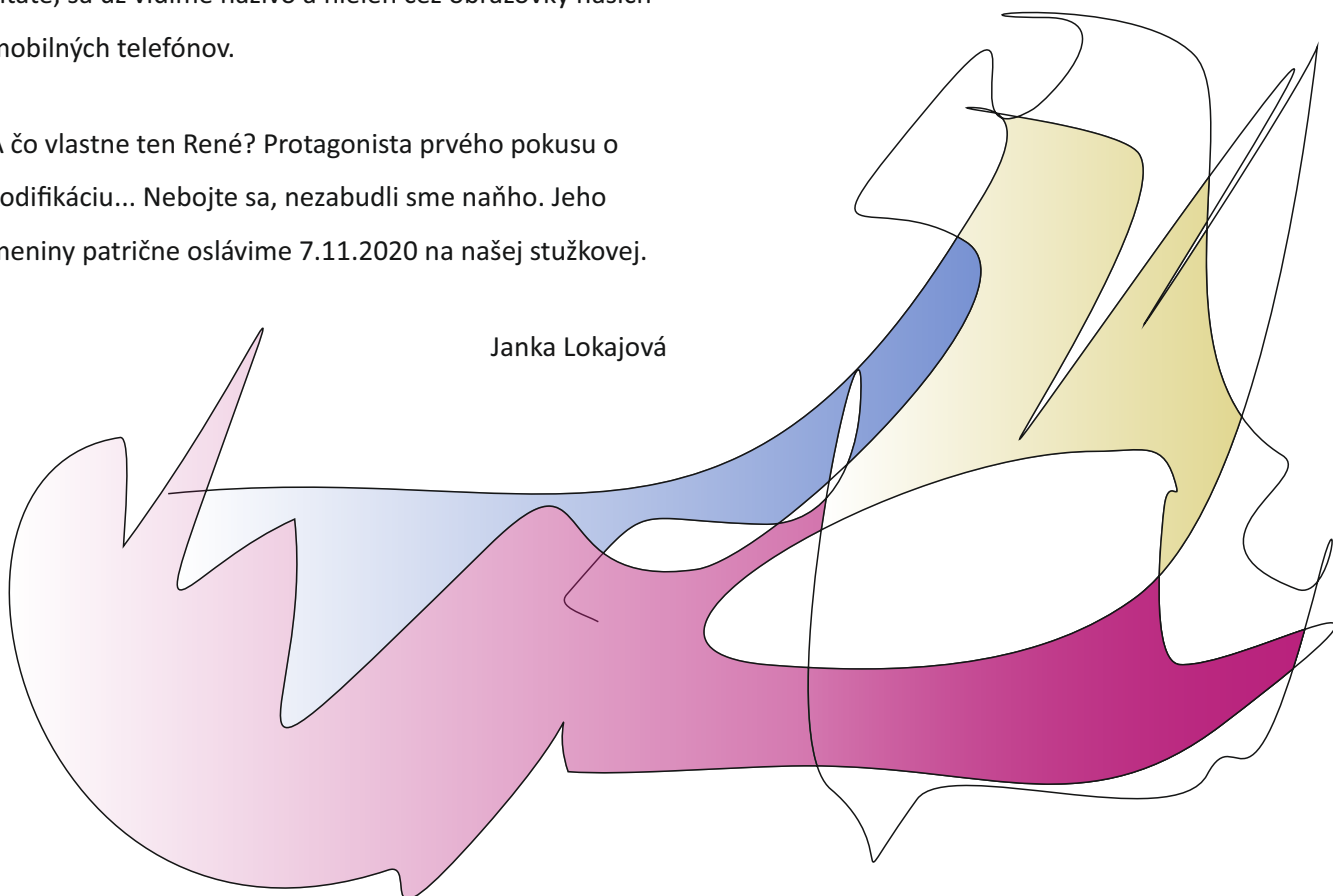
prof. Ferko: „Michulek, keď zívaš, aj ručičku...“

prof. Ferko: „Ja nielen učím, ale aj vychovávam.“

prof. Holešová: „A ty čo máš robiť?“

Rodan: „Kukám.“

prof. Holešová: „Nepočuť.“

Bachratá Klára
Begáňová Laura
Beláková Júlia
Beňo Radovan
Borák Tomáš
Brodňanová Soňa
Cabadaaj Daniel

Ciceková Natália
Cyprianová Anna
Dobišová Monika
Gvoždiak Oliver
Hlavčo Július
Janasová Alexandra
Koleda Adam

Krupová Simona
Martyneková Martina
Pecháčková Katarína
Petríčková Simona
Poláčiková Pavla
Puchalová Eva
Rajňáková Lenka

Riljaková Rebecca
Sýkorová Nicole
Tichá Bronislava
Tomusová Katarína
Veselá Alena
Zahradníková Emma

René a jeho prekvapivé (ne)kompromisy

Ako každý rok, aj tento sa v nás na začiatku miešala motivácia s absolútnou nechúťou čokoľvek spraviť. Ohliadnuc od toho, že nás čakala maturita, ako aj výber seminárov, sa pred nami črtal celkom pokojný školský rok.

Stihli sme veľa vecí. Prevziať si rôzne ocenenia - DoFE, nechať svoje srdcia v Poľsku, to jest zúčastniť sa na jednej z najlepších MUN konferencií vôbec a nevedomky zažiť poslednú takúto cestu s naším belgickým lektorom Florianom.

V októbri sa dve duše na čas oddelili a odišli hľadať svoje šťastie v pokojnom belgickom meste Namur a v hlučných uliciach indického Naí Dillí. Ostatní sa zatiaľ túlili ulicami nášho hlavného mesta, obdivujúc pritom krásy umenia ruského veľikána Tolstého.

V novembri sme svojou troškou prispeli k programu pri 20-tom výročí našej školy, keď sme sa (niektorí) márne pokúšali zahrať zvodné tanečnice vo francúzskom bare.

V decembri sme sa snažili povymieňať pár kusov oblečenia, popredávať nejaké veci na Vianočných trhoch a hlavne sa konečne začať pripravovať na maturitu zo slovenčiny. Nič nenasvedčovalo tomu, že by mal niekto v úmysle pretrhnúť túto nepokojne plynúcu kontinuitu času.

A predsa sme si v januári začali uvedomovať, že maturita nebude jediný problém, ktorý nás tento rok čaká. Horlivé (ne)vybavovanie stužkovej, sledovanie napínaveho zápasu o to, či sme vôbec schopní ako trieda dospieť raz za štyri roky k jednému kompromisu. Myslíte, že sa nám to podarilo?

Vo februári sme sa aspoň pokúsili zabudnúť na to všetko okolo nás a odišli sa zabaviť na školský ples, poprípade očariť publikum dych berúcim vystúpením spoločenských tancov. Taktiež sa nám podarilo všetkým získať certifikát Delf a poniektorým aj spraviť vodičák. Krása kompromisov sa ukázala aj pri výbere seminárov, keď sa každý dohadoval s každým, až skončil presne tam, kde nechcel.

No a potom to začalo byť seriózne. Teda tak seriózne, ako toto slovo nájdete vo výkladovom slovníku IV.F. Čo je zaujímavé, od marca začal čas zase plynúť inak. Písomné maturity sa nekonali, naše známky boli zaokrúhlené a celú karanténu sa buď nadávalo, že máme toho veľa, alebo že vlastne nič nerobíme.

A záver? Keby som sa na ňom mala dohadovať s celou triedou, žiadny by tu nebol, a preto musím za seba povedať, že tento rok nás (aj našu triednu) opäť naučil božskej trpezlivosti a sme pripravení na ten posledný, pretože nás už naozaj nemá čo prekvapiť. Alebo žeby?

Júlia Beláková

IV.G & Mgr. Marek Matuška

Baumgartner Jakub
Bjeláková Barbora
Blahutová Adela
Bodóová Jana
Filičková Karolína
Franková Viktória
Hazuchová Denisa

Holíncová Mária
Horváth Samuel
Hudáková Simona
Katrúšiková Emma
Kováčová Natália
Krnáčová Viktória
Kyšová Miroslava

Marettová Natália
Mičechová Terézia
Mládenková Barbora
Mojsej Norbert
Nemčok Matej-Pavol
Ondrová Kristína
Podplesská Slávka

Sališová Klára
Slavíková Soňa
Šoltýsová Lucia
Šútor Michal
Viatrová Kristína
Zemanová Mária

Kapitolu o našej triede by sme radi začali spomienkou na časy, keď sa o maturite zo slovenského jazyka hovorilo ako o niečom reálnom, niečom, čo nás čaká a v čo všetci veria, a z čoho si nikto z nás nerobil ťažkú hlavu. Citátom pani profesorky Horeckej: „Píš si to, do pekla, lebo keď sa ťa to na maturite opýta Díriová..." Tohtoročná maturita bola presne taká, ako naša štvorročná príprava na ňu - pohodová, no s patričnou dávkou chaosu okolo.

Okrem zrušenej maturitky a karanténnej online školy sme si počas tohto roka stihli užiť aj školský ples, zožať úspechy v súťažiach a pracovať na plnení našich vytýčených cieľov. Môžeme o sebe povedať, že sme

opäť o niečo múdrejší, a i keď by sa to práve teraz nemalo diať, stávajú sa z nás flegmatici.

Počas šesť a pol mesiaca stráveného v štvrtom ročníku sa do našich rozhovorov čoraz častejšie vkrádali slová ako „maturita“ a „vysoká škola“, a práve vtedy si viacerí z nás uvedomili najväčšiu výhodu päťročného gymnázia - rok času navyše na premýšľanie. A tiež možnosť byť o rok dlhšie s ľuďmi, ktorí znamenajú GBZA pre nás - s učiteľmi a spolužiakmi. A aj keď nás v týchto chvíľach rozdeľuje pandémie toho šibnutého vírusu, už sa nevieme dočkať, ako sa v septembri opäť uvidíme a naplno si užijeme náš posledný rok.

prof. Horecká: „Ak nebudete vedieť, že Rómeo a Júlia je renesancia, mne budúci rok nedovolia otvoriť seminár.“

prof. Kubinec na kompas: „Ukludni sa, sadni si a uveďom si, čo si urobil... to mi povedala včera vnučka.“

prof. Benikovský: „Viete, ako sa volá parlament vo Francúzsku?“

Ticho

prof. Benikovský: „Tak v Česku?“

Lucka: „Pařlament.“

Kika: „Aké je heslo?“

Džana: „Od 8 po 0.“

Kika: „Počkať 8, 9, 0...“

Kika si napúšťa vodu počas obdobia, keď je už zima, ale ešte sa nekúri.

Kika: „Kamoši, tečie teplá voda.“

Klár: „Nie, to tebe je taká zima.“

prof. Matuščinová: „Aké rýmy poznáme?“

Všetci: „Plate, embrassée, croissée...“

Natálka: „A plate.“

Džana: „Naťa, si ako ten Internet Explorer.“

Síma skoro spadla zo stoličky.

prof. Hrúzová: „Are you okay?“

Barbora: „Which one?“

prof. Matuška príde na chémiu: „No jasné a rozcvička nič?“

Anonym: „My sme mali ráno telesnú.“

Lili: „Ja začínam cítiť, že ma dvadsiatka bolí v krížoch.“

Barča: „Môj oco behá vonku, keď je - 10 a všade sneh.“

Lili: „To aj ja začnem takto praktizovať a budem dúfať, že sa šmyknem, spadnem na hlavu, rozbijem si ju a už sa nikdy nezobudím...Pridá sa niekto?“

Kika: „My tu píšeme dejiny, sme prvopisci.“

prof. Luis: «Móviles en la mochila!» (Mobily do ruksakov.)

Michal (spievajúci): „Močila konope, močilaaaa...“

prof. Beňušová: „Ďalšia skupinka obyvateľstva v Severnej Amerike?“

Džana: „Kardashianky.“

prof. Beňušová: „Hlavná holandská firma, ktorá vyrába ropu a zemný plyn?“

Lucka: „Slovnaft.“

prof. Beňušová: „To je bratislavská.“

Lili na plese začne hovoriť po nemecky.

Kika: „Ona hovorí po babylonsky?“

Natálka: „Nie, ona píše po nemecky.“

Na hodine sa rozprávame, či je tiger pruhovaný aj na koži, keby sme ho oholili.

Barča: „Kto dobrovoľne holí tigra?“

Lili: „Dobrovoľne nie, ale niekedy musíš...“

prof. Holešová: „Nechcete zapáliť...(ticho) svetlo?“

Anonym: „Svetlo nie.“

prof. Matuška: „A prečo to nepovieš, keď to vieš?“

Kubo: „Mňa za to neplatia.“

prof. Pablo: «Este es condicional simple de indicativo.»

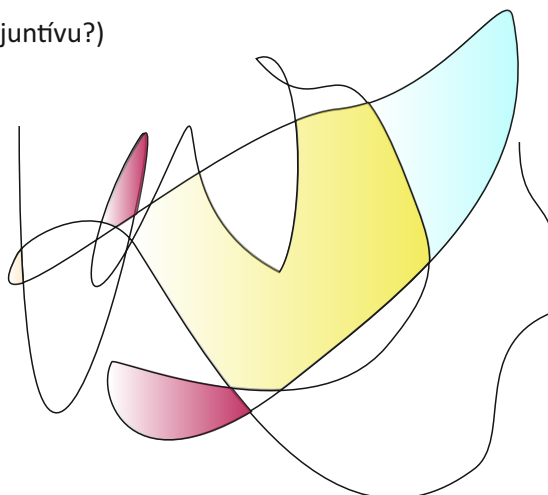
(Toto je jednoduchý kondicionál indikatívu.)

Michal: «¿ Y cómo sería condicional simple de subjuntivo?» (A aký by bol jednoduchý kondicionál subjuntívu?)

prof. Pablo: «No existe.» (Neexistuje.)

Después de 2 segundos. (Po dvoch sekundách.)

Emma: «¿Y cómo sería condicional simple de subjuntivo?» (A aký by bol jednoduchý kondicionál subjuntívu?)

V.E & Mgr. Jana Gambošová

Astalošová Diana
Abaffy Marcela
Bóhmeová Nina
Bučkuliak Adam
Cigániková Jarmila
Divišová Johana
Gajdošová Júlia
Hušťavová Natália

Chamajová Simona
Chlebanová Natália
Jalovičiar Juraj
Kasmanová Petra
Klundová Simona
Korman Rastislav
Krchňanová Katarína
Kubová Lenka

Labudová Kristína
Lacková Kristína
Lichnerová Linda
Matúšková Natália
Mayerová Silvia
Melcerová Michaela
Miklúš Marek
Nguyen Samuel

Omachelová Martina
Pavlusíková Emília
Plevová Ema
Romancová Klaudia
Sakala Samuel
Štípalová Sylvia

GBZA. Čo ešte o nej nebolo povedané? Pre niekoho je to nádherná a inšpiratívna múza, pre niekoho macocha praktikujúca surové násilie. Pre náš kolektív ale o chvíľu asi bude tou ex-priateľkou, o ktorej neviete, či ju nenávidíte alebo milujete.

Potom, ako nám istý pán v Číne pochutnával si na netopierovi vybavil to, že sme „zmaturovali bez maturity" a tým nám nedoprial piatacku katarziu, už ale prichádza melancholické povedomie o tom, že koniec sa naozaj blíži a je čas si na všetko zaspomínať a zrekapitulovať to tak, aby sme odchádzali s uprataným stolom a zhasnutou lampičkou.

Za týchto päť legendárnych rokov sme zvládli splniť veľa vecí, ktoré sa od správnych Gbzákov očakávajú: natešene písali v prváku všetky statusy v španielčine, hovorili o tom, aká je naša škola náročná a následne namiesto učenia išli radšej pozerať seriály, mentálne sa zrútili o tretej v noci nad učivom a plakali do papierov, vypili mnoho galónov kávy na povzbudenie, vypili mnoho galónov iných nápojov na „povzbudenie“, emočne nariekali v triede, že sme hrozný kolektív,

emočne
René v triedach

skonštatovali na dozvukoch, že sme výborný kolektív, pohádali sme sa kvôli imatrikuláciám, pohádali sme sa kvôli školskému výletu, pohádali sme sa kvôli stužkovej (na ktorej sme nejako zabudli rozbiť pohár a piť šampanské alebo rozkrájať 200-eurovú tortu)... A uisťujem vás, že váš zážitok zo strednej nebude úplný, ak sa do krvi nepohádáte kvôli tomu, či na stužkovej budete spievať Feliz Navidad alebo nie.

Avšak napriek všetkému potu a slzám, ktoré ste za ten čas vyronili, si nakoniec uvedomíte, že to všetko k tomu patrí a nakoniec ostanú iba vzácne spomienky. Na učiteľov, ktorí vás naučili všetko možné, a aj tak ste ich veľaokrát preklínali, len aby ste hneď na druhý deň konštatovali, ako im to sekne v tej koženke a s reťazou na nohaviciach. (Hádam všetci vedia, o koho ide.) Na spolužiakov, s ktorými ste sa buď smiali, doťahovali, alebo s chuťou ohovárali ostatných. A spomeniete si aj na to, že vám bolo dobre a bezstarostne, až sa nakoniec prichytíte pri tom, že sa jemne prihlúplo usmievate, a skonštatuujete, že si z celého srdca vážite ten čas, ktorý ste mohli stráviť na našej malej, ale špeciálnej školičke.

V.F & Mgr. Elena Hladká

Bielková Beáta
Decká Lenka
Dostálek Timotej
Dupkalová Ema
Gajdošíková Sára
Gažová Michaela
Hajašová Katarína

Chyláková Simona
Janiga Tomáš
Klocháňová Lujza
Konáriková Nina
Krivková Adriana
Mičieta Jakub
Michalcová Timea

Micháľková Tímea
Miniariková Nina
Niepelová Ivana
Papánková Sandra
Rybanová Lucia
Salajová Martina
Šimko Marcel

Šťadáni Ivan
Štrbáková Alice
Uhrínová Miriam
Vraňanová Martina
Wallenfelsová Mária
Zadubanová Romana
Žideková Paulína

Rappelle-moi le jour et l'année

My V.F – DIVERZITA, POHODA, SPOLOČNÝ INDIVIDUALIZMUS, PRAHA, MIERNY CHAOS alebo ako spieva Elton John 🎵 I'M STILL STANDING 🎵 – týmito slovami sme sa spoločne charakterizovali. Sme jasný UNIKÁT, minimálne na našej škole, kde sme sa ako trieda dokázali udržať v celkovom počte 31 žiakov po celé štúdium, s občasnými odchodmi a návratmi. Čo sme v prváku úspešne začali, teraz úspešne končíme. Niektorí v to možno ani nedúfali, no po piatich rokoch si táto HETEROGÉNNA SKUPINKA našla k sebe cestu a zrazu sme si bližší...

My V.F, sme opäť starší o jeden ŠĚASTNÝ, ZVLÁŠTNÝ a DOBRODRUŽNÝ rok nášho života. Jeden raz NAIľahší, inokedy NAIľažší, pre niekoho ÚTULNÝ a ČAROVNÝ, pre iného HROZIVÁ ZÁBAVA. Chtiac či nechtiac rok RÝCHLEJ JAZDY s mottom „UŽÍVAJ, KÝM MÔŽEŠ!“ a „HĹADAJ.“ Tak

sme hľadali. Niektorí našli, niektorí ešte stále hľadáme. A užívali sme si. Ani sme sa nezačali učiť na maturity a už nám ich aj zrušili. No a čo? Ideme ďalej...

My V.F, za seba sa obzerajúc, vidíme víťazný BOJ O PREŽITIE, CESTU ZA SNOM a DOMOV v štúdiu POHĹAD a OBZOR MENIACOM. Každý to svoje, ale koniec koncov spolu.

GBZA, to bol VÝSTUP, ale ten VÝHĹAD STOJÍ ZA TO.
Ďakujeme! ♥

Dorota Ničíková

(Tento text vznikol na základe odpovedí V.F v prieskume, ktorý pozostával z charakteristiky jedným alebo viacerými slovami našej triedy, nášho posledného roku na GBZA a celého nášho štúdia na škole. Na robenie prieskumov ma navnadal pán profesor Benikovský a touto cestou mu chcem za to poďakovať:)

V.G & Mgr. Viktor Tanító

Akantisová Michaela
Beníková Silvia
Brišková Viktória
Daňová Juliana
Hanzelová Rebeka
Herudová Lucia
Hrušková Alexandra
Jagnešáková Izabela

Jančo Samuel
Kapasný Michal
Kasáková Ema
Knapec Vladimír
Kobyliak Erik
Laššáková Petra
Malíková Bibiana
Michelová Simona

Moravčíková Adriana
Muška Michal Gabriel
Ninisová Slávka
Nováková Denisa
Porubčanská Natália
Remišová Martina
Tabačková Tereza
Takáčová Romana

Topoľská Simona
Trpišová Alžbeta
Valašíková Elena
Vrábel Branislav
Zatkalíková Gabriela
Zvarková Martina

Dostali sme úlohu napísať do ročenky pár teplých slov o našej triede, a keďže vieme, že tieto texty nikto nečíta a každý si pozerá len hlášky učiteľov, tak si napíšeme, čo chceme.

Viete, naša trieda bola snom každého triedneho učiteľa, boli sme zdrojom veľkej radosti, organizátori kreatívnych podujatí a, samozrejme, studnica inšpirácie pre ostatných žiakov a, trúfam si povedať, aj učiteľov. Takže ak chcete podpís, nehanbite sa, dôjdite, aj fotečku dáme. Nie, robíme si srandu, tento úryvok sme našli v ročenke z roku 2016.

Zdroj - P. Pospěchová o svojej triede, pozdravujeme.

Pravdou je to, že MY V.G sa koniec koncov nemôžeme zhodnotiť sami. Za 5 rokov sme sa spoločne menili,

dospievali a každý jeden sme prežívali toto obdobie inak.

Ale páčila sa nám triedneho myšlienka, že napriek rozličným charakterom a povahám sme sa vždy vedeli spojiť v jeden cieľ. Ale tak dosť už o nás. Čo tak vy, mladšia generácia? Teraz by sme Vám mali dať zopár trikov a rád ako prejsť našu školu, ale skutočnosť je, že maturanti 2020 vám žiadne rady odovzdať nemôžu, všetci vieme prečo. U nás by ste to dali, aj keby ste nemali ani jeden zošit celých 5 rokov. Takže jediná rada od nás je - mali ste sa narodiť skôr.

Tí z vás, ktorí toto dočítali do konca, ste pochopili, že ako tento text, aj našu školu treba brať s nadhľadom, zvládnete to, ako sme to zvládli my a všetci ostatní pred nami.

Adriana Moravčíková a Martina Remišová

René na GBZA

Liečme sa s Reném

René zažil počas svojej cesty nielen dobrodružstvá, zábavu a spoznávanie iných kultúr, ale podarilo sa mu prejsť si aj pár traumatickejšími zážitkami. Na istý moment sa opäť vrátil na GBZA, ale vybral si asi ten najhorší čas z celého roka, pretože objavil našu najtemnejšiu stránku.

Každoročne v období novembra odhaľujeme novým členom našej veľkej rodiny jedno menšie tajomstvo. Keďže má GBZA istú reputáciu, čo sa týka prebdených nocí a dní plných stresu, žiaci potrebujú odbornú pomoc a tú dostanú práve vďaka neoficiálnej psychiatrickej liečebni, ktorú majú pod kontrolou skúsení a veľmi milosrdní doktori a špecialisti, vycvičení práve našou školou. Prípravné skúšky prvákov boli samozrejme naplánované dopredu a naše tajomstvo sa mali prváci dozvedieť až v deň imatrikulácií, na ktoré by dostali len veľmi stručnú pozvánku obsahujúcu dátum, čas a miesto konania akcie.

Jedného dňa sa ale stalo niečo celkom nečakané. Pár pacientov, ktorí na tom boli najhoršie, nám ušlo a zasiahli do hodín nič netušiacich prvákov. Naši špecialisti samozrejme ihneď zakročili, spacificovali ich, a keďže bolo prvákom odhalené naše tajomstvo skôr, ako sme chceli,

boli donútení ich rovno na mieste pozvať na nábor na ich prípravu na zvyšných päť rokov, ktoré ich ešte len čakajú. Za spôsobené škody a šoky sa, pravdaže, ospravedľujeme.

Všetci prváci zvládli ako jednotlivci naše náročné úlohy výborne, a síce sa drvivá väčšina poznala len tri mesiace, ich tímová práca a odhodlanie nám ukázali, že sú na nasledujúcich päť rokov viac než pripravení. Najstriedneho Oscara sa podarilo I.F, k čomu im gratulujeme. Takisto treba oceniť aj prácu druhákov, keďže sa pri príprave imatrikulácií vždy očakávajú hádky a nenávisť medzi triedami. Tento rok bol ale opak pravdou a ako celok sme spolupracovali výborne, pričom sa zapojili všetci a každý pomohol, ako vedel.

Nemôžeme si byť istí, či René len cestoval bez akejkoľvek spoľahlivej navigácie a zablúdil, alebo či mu z toľkého stresu, odlúčenia od domova a únosu pirátov jednoducho prešlo a chcel sa pridať, ale prišiel práve včas na imatrikulácie. René však celý proces náboru len pozoroval zo svojho úkrytu za zloženými pingpongovými stolmi, kde ho nikto nezaregistroval. Po konci imatrikulácií sa mu podarilo uniknúť bez povšimnutia a vydal sa hľadať ďalšie dobrodružstvo, ktoré sa nesnažilo pripraviť ho o rozum.

Nina Štefúnová, II.E

Ako chemický krúžok učil Reného nebáť sa

Počas školského roka ste si nás mohli všimnúť mnohokrát. Či už so zvyškami vybuchnutej tekvice vo vlasoch, s obhorenými ofinami na streche, alebo len tak sa hrnúc chodbou v bielych plášťoch s metlou v ruke. Možno ste videli len dym z dymovnice - aj to sme boli my :) A dokonca ste nás mohli aj počuť. Tlmené výbuchy z vedľajšej triedy, duchovia vyletujúci z baniek a mnoho iného. Naša prítomnosť bola neprehliadnuteľná. Avšak veríme, že ste našu prítomnosť vyhľadávali aj zámerne a to zúčastňovaním sa chemických show k rôznym príležitostiam - Valentín, Halloween, Mikuláš... Veríme, že ste si ich užili a, samozrejme, sa aj niečo nové naučili. Ako iste viete, finančne podporiť ste nás mohli počas celého školského roka zakúpením štýlových chemických náušnic, tašiek a vakov. Tieto financie sme použili napríklad na vymaľovanie a skrášlenie školského labáku.

A ešte na záver by sme sa radi takto verejne poďakovali *pančelke*, ktorá stojí za vytvorením a vedením tohto krúžku. Ďakujeme, Lucia Máhriková! Veľmi si vážime, čo pre nás robíte - množstvo voľného času, ktorý nám venujete, vašu nikdy nemiňajúcu sa energiu a banky plné

trpezlivosti, s ktorými nás vždy čakáte. Ešte raz ďakujeme! A ak si aj ty zaniatený pre vedu ako my, neváhaj sa k nám budúci rok pridať :)

Emma Čáčková, III.G

Reného cesta s Absyntom v ruke

Celý školský rok 2019/2020 sa niesol v tematike mládenca Reného. S Reném sme sa mohli stretnúť na novembrovej akadémii alebo na školskom plese, ktorými sa oslávilo dvadsiate výročie založenia školy. Meno René v sebe ukrýva niekoľko výnimočných symbolík. Meno samotné pochádza z francúzštiny a znamená znovuzrodený. Je to tiež odkaz na prvý slovenský román René mládenca príhody a skúsenosti, prvýkrát vydaný v roku 1784. Román nám rozpráva o tom, aké to je učiť sa na vlastných chybách a že cesta k cieľu je často hodnotnejšia ako cieľ samotný.

Náš GBZA-cky René má za sebou podobnú skúsenosť. Po úspešnom doštudovaní nášho gymnázia sa tak, ako mnoho ďalších absolventov, rozhodol vziať nohy na plecia a vybrať sa za lepším životom do sveta. Možno sa s ním stotožňujete. Ja vám to ani neberiem. Veď nie je ľahké žiť v krajine, kde ľudia veria že 5G sieť môže šíriť vírus. René sa rozlúčil s domovinou a nasledoval ten spontánny hlas, ktorý mu odjakživa šepkal, aby sa do tohto dobrodružstva pustil. René objavoval kraje vzdialené, chutnal kuchyne prapodivné, zdokonaľoval sa v rečiach cudzích. Užíval života mladíka majúceho možnosti, ktoré jeho rodičia nemali. Celý svet tu bol iba pre neho. Konečne. Tých päť krvopotných rokov na gympli sa vyplatilo. Konečne tu bolo to zaslúžené, dlho vytúžené ovocie. Veď vidina týchto momentov bolo to, čo ho držalo v chode aj vtedy, keď musel po nociach často sedieť nad bizarnými domácimi úlohami, keď musel počúvať vyučujúcich, z ktorých slov sa mu točila hlava, alebo keď musel za dažďa a snehu pendlovať medzi školou a Menzou.

Dlho vysnívaný život bol tu. Zaslúžene, čestne. Krásy sveta na dosah ruky. Zrazu ale ten istý hlas, ktorý ho predtým pozýval za hranice, ho teraz volal naspäť domov. Prečo? Veď toto vždy chcel. Za týmto si vždy hrdlo išiel. A teraz sa má vrátiť naspäť? Svet mu učaroval v mnohom, ale domov je domov. Napriek veľkému obdivu, ktorý prechovával k rozličným kultúram, ho niečo ťahalo naspäť. A nebol to iba lacnejší alkohol a pekné dievčatá. Chuť paelly so sangriou je nepochybne skvelá. Babkine parené buchty s kakaukom ale neprebije. Výhľad z majestátnych álp je dych vyrážajúci, celoživotný zážitok. Večerný výstup na Straník s kamarátmi má však tiež svoje

čaro. Renesančné domy a vydláždené ulice vás nechajú v úžase. Staré drevené chalúčky a cesty tretej triedy vám ale zrazu prídu rovnako hodnotné. Temperamentná španielčina a ľúbezna francúzština sú svetové a nepochybne krásne znejúce jazyky. Keď však vo vlaku do Bratislavy počujete opitých východniarov spievajúcich hanebné piesne o Bratislave, je to ozajstná lahoda pre uši. Akokoľvek nedokonalá naša domovina je, človek rýchlo zistí, že jej to neuberá z krásy. Drahý René sa teda múdrejší a skúsenejší vracia späť ku koreňom. Neľutuje ani jedno svoje rozhodnutie, to určite nie. Keby sa mal možnosť vrátiť, neurobil by to inak. Rovnako tak neľutuje, že sa vrátil domov. Všade dobre, doma najlepšie. Staré a otrepané, môže sa vám zdať. Raz, keď ale zažijete francúzsku byrokraciu alebo španielsky pracovný režim, tak pochopíte.

Svet tam vonku je neskonale krásny. Dali by sa o ňom donekonečna písať príbehy. Aj smutné, aj veselé. Aj kruté, aj milé. Aj tragické, aj žoviálne. O živote niektorých z nás by sa dala napísať netenčná kniha. O cestách, ako bola tá Reného. Veď knihy sú najkrajší spôsob, ako sa podeliť o zážitky a príhody so širokým publikom. Reného fascinovali knihy a cestopisy, odkedy vedel čítať. Pri

cestovaní si rád krátil čas čítaním kníh od Absyntu. Sám mal čosi precestované, preto vedel prežiť slová svojich kolegov cestovateľov. Vedel, čo cestovanie obnáša, ale nie je cestovanie ako cestovanie. Príbehy z miest, do ktorých priemerný Slovák ako ty alebo ja pravdepodobne nevycestuje. Abcházsko, Osetsko, Kosovo či Kolyma. Miesta s bohatou históriou a krásnymi pamiatkami a prírodou, ku ktorým ale život nebol vždy milý. Reného doma čakala otvorená babkina náruč a teplé kakao. Ľudí z týchto oblastí často vyhánali z domova dôvody ako hladomor, vojna či dokonca genocída. Renému, tebe a mne často pripadajú hodiny matematiky ako vojna. Všetky podnety sa bijú o tvoju pozornosť. Občas je to práve tá biela stena, ktorá vyhrá nad popísanou tabuľou.

Reportážne knihy od Absyntu ukazujú však pravú, ozajstnú tvár vojny. Zvrátenú, neodpúšťajúcu, nepozerajúcu na vek či zdravotný stav. O tom, aké je dôležité šíriť osvetu, sa baviť nemusíme. Preto žilinské vydavateľstvo kvalitnej reportážnej literatúry Absynt zorganizovalo spolu s p. prof. Benikovským Cenu Absynt, ktorá bola súčasťou Žilinského literárneho festivalu. Šíriť osvetu je dôležité, medzi

mladými je to ale esenciálne. Toto vydavateľstvo preto ponúklo výber svojich kníh pre niekoľko škôl zo Žilinského kraja. Dobrovoľne prihlásení študenti mali potom za úlohu buď napísať recenziu, alebo svoju samostatnú reportáž. To najlepšie z každej školy potom bolo prednesené v žilinskej Novej synagóge. Porota, skladajúca sa z učiteľov slovenčiny, členov tímu Absynt a spisovateľa Andreja Bána, vyhodnotila prejavy študentov a vybrala ten najlepší. Výherca si následne odniesol hodnotné knižné ceny a hlavnú cenu Vydavateľstva Absynt.

Súčasťou akcie bola aj beseda so spomínaným žurnalistom a fotografom Andrejom Bánom. Andrej, podobne ako René, opúšťa svoju domovinu, ale vždy sa vráti naspäť. Chvalabohu, lebo Andrej sa už tridsať rokov vracia do vojnových zón ako Kosovo, Osetsko či Haiti, aby zdokumentoval zverstvá a hrôzy dejúce sa niekedy 9 hodín cesty z Bratislavy. Jedna jeho kniha ale trčí z davu. Slon na Zemplíne. Zbierka bizarných príbehov ľudí z našej malebnej, chvalabohu v mieri žijúcej krajiny. Pri čítaní sa nasmejete, aj sa budete chytať za hlavu. A predsa, aj toto je jeden z dôvodov, prečo sa vraciame domov – jedinečný kolorit, smiech cez slzy, možno túžba niečo tu zmeniť.

Vrelo odporúčam siahnuť po akejkoľvek knihe tohto úspešného žilinského vydavateľstva. Kvalitná reportážna literatúra od autorov z celého sveta sprostredkujúca príbehy ľudí, často tragické, aké vám večer v telke neukážu. Môžete sa vybrať na ktorúkoľvek svetovú stranu, pozrieť sa do zákutí spálených domov a objavovať oblasti postihnuté ohňom a železom z pohodlia domova. Tak ako René, pocítite vďaka za to, ako sa tu máme a že nezaspávame s obavami o zajtrajší deň.

Samuel Jakubík, III.G

Ako René spoznal utrpenie i solidaritu

Start the change

Start the change projekt v septembri odštartoval poslednú etapu svojej trojročnej púte. Minulý školský rok sme zakončili úspešným eventom Na okraji v Nadácii Polis a v duchu podobne úspešných projektov sme boli odhodlané pokračovať opäť.

Vďaka Amnesty International a Start the change projektu mala naša študentka Lili Filičková koncom septembra príležitosť navštíviť ostrov Lampedusa. Tento maličký kus zeme v Stredozemnom mori o rozlohe 20 km² sa nachádza bližšie k územia Afriky než Európy, napriek tomu sa hrdí prívlastkom "taliansky". Jeho poloha ho predurčila na to, aby sa stal prvým miestom, na ktoré narazia lode migrantov smerujúce cez Stredozemné

more do Európy. Počas týždňového kempu strávenom na Lampeduse sa Lili stretla s desiatkami mladých aktivistov a aktivistiek z celej Európy a spolu si vypočuli príbehy mnohých preživších, ktorí hovorili o tom, čo to znamená migrovať. Spolu taktiež vzdali úctu vyše 360 ľuďom, ktorí prišli o život v roku 2013 pri snahe bezpečne doplávať k brehom Európy, a venovali sa rôznym ďalším osvetovým ľudsko-právnym aktivitám. Lili sa vrátila domov nielen s množstvom silných zážitkov, ale i s kontaktmi na mnohých inšpiratívnych ľudí, z čoho sme mohli v priebehu roka ďalej čerpať.

No a koncom jesene sme sa rozhodli myslieť aj na tých, ktorí nemajú také vhodné podmienky na život ako my - prichádzajúca zima totiž často pripraví mnoho ľudí o teplo. Na našej škole sme zorganizovali zbierku šatstva, prevažne zimných bünd a kabátov, pre ľudí v núdzi. Avšak bez pomoci všetkých ochotných študentov, ktorí neváhali darovať svoje staré a nenosené veci, by odovzdanie až štyroch veľkých kartónových krabíc zimných bünd, pulóvrov, mikín a iného ošatenia Charite v Žiline nebolo možné. Veríme, že tento náš príspevok naozaj pomohol mnohým ľuďom, ktorí by inak zimné mesiace prežívali len s veľkou námahou.

Víkend - čas oddychu a relaxu, no my sme sa jedno sobotné ráno v októbri rozhodli inak. Od našej pani profesorky Ivany Horeckej, ktorá vedie skupinu Amnesty International u nás na škole už dlhší čas, sme dostali ponuku na sobotný meeting. Stretnutie v Banskej Bystrici bolo zamerané na predprípravu akcie, ktorá sa tradične koná už aj u nás na škole počas vianočných trhov. Ide o Maratón listov, do ktorého sa zapájajú ľudia svojimi podpismi a vyjadrujú tak podporu neprávom uväzneným a trestaným ľuďom, ktorí žijú v krajinách, kde je slovo trest smrti na bežnom zozname používaných slov. No a ako zorganizovať takúto veľkú akciu na našej škole bez dopredu premysleného plánu?

V Banskej Bystrici sme sa stretli so samotným riaditeľom organizácie Amnesty International - Radom Slobodom a koordinátorkou ľudských práv - Natáliou Šmídovou. Tento deň však nebol len o prezentácii, príprave a premýšľaní nad akciou, ktorá nás o chvíľu mala čakať, ale aj o spoločne strávenom čase v kaviarni na dvore Záhrady, spoznávaní nových a zaujímavých ľudí, príbehov a budovaní si nových vzťahov. Na našom meetingu sme sa zoznámili so šiestimi prípadmi ľudí, ktorí nešťastnou náhodou boli v zlom čase na zlom mieste, alebo len boli neprávom zadržaní, uväznení a správanie voči nim zo strany štátnych orgánov bolo nehumánne. To, akú moc má pero, sme zistili už minulé roky. Otvorené listy, aj v cudzom jazyku, sa posielajú predstaviteľom krajín, kde sa nachádzajú títo ľudia. Treba však povedať, že prípady sú dôkladne a dôveryhodne preskúmané tímom z Amnesty International, overené a potvrdené. Na stretnutí sme získali dôležité informácie a materiály, s ktorými sme neskôr mohli zorganizovať akciu, ktorá mala v tomto ročníku najväčšiu úspešnosť na Slovensku, a to až 26 330 podpisov. Sobota s AI nás obohatila dobrým pocitom, skvelo stráveným časom a na konci sme získali aj certifikát ambasádora Maratónu listov. Veríme, že aj naša účasť na stretnutí napomohla k takému vysokému výsledku vyzbieraných podpisov a odoslaných listov. Dokázala, že aj študentom našej strednej školy záleží na tom, aby mal každý človek svoje vlastné práva a v žiadnom prípade neboli porušované v krajinách nášho sveta!

Napokon prišiel marec a s ním aj mnoho zmien v našich životoch. Ale ani karanténa nás nezastavila v činnosti a spolu so študentkami z Evanjelického gymnázia Juraja Trnavského v Liptovskom Mikuláši sme sa rozhodli zorganizovať online diskusiu s názvom „Not so Promised Land“. Dvaja neobyčajní muži, Tareke Brhane a Mpanzu Bamenga, sa s nami veľmi ochotne podelili o udalosti zo svojich životov - od úteku z rôznych kútov Afriky až po hľadanie útočiska v krajinách Európy. Ich cesta nebola práve ľahká a to je dôvodom, prečo sa dnes snažia pomáhať iným migrantom v ich ceste za bezpečím.

Aj napriek rôznym prekážkam, s ktorými sme sa na našej ceste stretli, sme dokázali úspešne dokončiť aj tento rok projektu Start the Change. Všetky skúsenosti, ktoré sme nadobudli, nás ako ľudí obohacujú a umožňujú nám vidieť svet očami tých, ktorí v živote nemali toľko šťastia ako my. Veríme, že aj našimi aktivitami sme prispeli k tomu, aby sa ich životy zmenili k lepšiemu.

Lili Filičková, Natália Kováčová, Adela Blahutová, Jana Bodóová, IV.G

Ako René po festivaloch chodil i nechodil

Pre všetkých, ktorí majú radi divadlo a pre moju drahú skupinu divadelníkov

12. a 13. júna 2020 sa mal tretíkrát konať *Medzinárodný divadelný frankofónny festival v Žiline*. Nanešťastie sa tak nestalo a ja som veľmi chcel povedať niekoľko slov vďaka. Predstavenie, ktoré sme pre vás pripravovali, malo byť nezabudnuteľné. Strávili sme hodiny zapamätávaním si nového textu, precvičovaním jazyka, opakovaním v slniečku, pripravovaním predstavenia, ktoré sľubovalo byť grandiózne... až do marca. Všetky momenty šťastia, vzrušenia a radosti boli veľmi rýchlo nahradené chvíľami smútku a sklamania. Z hĺbky srdca chcem poďakovať svojej fantastickej divadelnej skupine za prácu vynaloženú od septembra až do marca: Emma Čáčková, Sarah Hubová, Samuel Jakubík, Alžbeta Kolenčíková, Natália Marettová, Kristína Ondrová, Daniel Saberi, Erik Scherer, Nicole Sýkorová a Dominika Zvariková. Vaša energia, dynamika a participácia ma vždy motivovala, aby som pre vás tento festival vytvoril, a dnes prežívame tie isté útrapy.

Tentokrát to malo byť po prvý raz, čo sa mal festival odohrávať počas dvoch dní a taktiež to malo byť po prvý raz, čo sme na ňom mali privítať aj internacionálne skupiny. Mali sme taktiež uvítať aj špeciálnu porotu - divadelný tím z bratislavského divadla, ktorý prišiel zorganizovať workshop počas novembra a, očarený kvalitou našich hercov, prejavil svoj záujem tvoriť časť našej poroty. Vďaka poľskej divadelnej skupine 10 sur 10, pièces francophones à jouer et à lire, sa náš festival mal stať medzinárodným. Zároveň bola pripravená propagovať ho aj ďalej vo svete, čo by nám v budúcnosti umožnilo zúčastňovať sa na iných medzinárodných festivaloch.

Aby sme zahnali zlý dojem, pripomeňme si to dobré, čo naši študenti realizovali od roku 2016: zúčastnili sa

medzinárodných festivalov v Maďarsku a Turecku; stretli desiatky divadelných nadšencov, profesorov i študentov; zažili skvelé momenty s autormi divadelných inscenácií, s hercami a herečkami a dvakrát zorganizovali žilinský festival. Prvýkrát v sále s vyše 300 ľuďmi v *Dome Odborov* s našou hrou «*Dobrý nápad*» a belgickým predstavením «*Alive*», ktoré bolo zahrané divadelnou skupinou *Les gens de la bonne compagnie*, a druhýkrát pre 200 divákov na Konzervatóriu, kde sa tiež premietal belgický film «*My štyria*». Taktiež nezabudnime na hry, na ktorých sme pracovali «*Racine et Coralie*», «*Une bonne idée*», «*Un pas de géant pour l'humanité*» et «*Debout les carottes!*» V budúcnosti sa naskytnú ďalšie dobrodružstvá, tým som si istý. Takže, ďakujem všetkým, profesorom i študentom, ktorí dokázali zrealizovať tieto štyri roky divadla na bilingválnom gymnáziu v Žiline. A predovšetkým mojim kolegyniam Silvii Amato a Léi Vernet a nášmu pánovi riaditeľovi Viktorovi Tanitóovi.

Zakončme však na veselšej nôte, toto dobrodružstvo sa pre našich študentov ani zďaleka nekončí. Frankofónne divadlo nebolo nikdy také živé, produktívne a kreatívne ako je dnes! Uvedomil som si, že divadlo v jazyku, ktorý sa chceme naučiť, je pravdepodobne najkrajšia forma umenia, prostredníctvom ktorej sa dá v danom jazyku zdokonaľovať, takže vás povzbudzujem, aby ste v ňom pokračovali a tak sa zlepšili vo francúzštine.

Dúfam, že si uchováte pekné spomienky na *Medzinárodné dni frankofónneho divadla v Žiline* a že vás inšpirovali k tomu, aby ste nasledovali svoje ciele a dali všetko do toho, aby ste ich splnili. Opäť sa stretneme pri ďalšom dobrodružstve, nie je dôležité ako, no som presvedčený, že sa tak stane. Opatrujte sa a prajem dlhé trvanie frankofónnemu divadlu v Žiline!

Florian Coheur, preklad Nikol Mišáková, III.F

Štyri roky v Žiackej školskej rade GBZA

Žiacka školská rada, skr. ŽŠR (podst.m):

Študentský parlament. Skupina ľudí, ktorí sa pravidelne stretávajú, komunikujú, riešia problémy a sú dostatočne kreatívni pri vymýšľaní a uskutočňovaní rôznych aktivít. Aj keď si celá škola myslí, že v skutočnosti nič nerobia a sú úplne „useless“.

Ahojte, Gbzáci, prihováram sa k vám už ako ex-predseda našej GBZA ŽŠR. Boli to pekné štyri roky, strávené s veľmi šikovnými ľuďmi, ktorí chceli v rámci svojho voľného času robiť viac pre svojich spolužiakov, kamarátov, prakticky celú školu.

Byť v ŽŠR bol vždy môj sen už od základnej školy. V prváku som sa do rady nedostala, lebo školské rady v tej dobe fungovali úplne inak. Bola to rada „predsedov tried“. V prvom ročníku bol predsedom môj spolužiak, a tak som sa tam činiť nemohla. V druhom ročníku sa to zmenilo. A postupne aj celý systém sa pomaly začal meniť. V treťom ročníku, keď som vyhrala voľby predsedu ŽŠR, posunuli sme sa na iný model riadenia a fungovania žiackej školskej rady. Už to nebolo len o predsedoch jednotlivých tried, ale do rady sa mohol dostať hocikto, kto mal chuť a túžbu venovať svoj čas druhým.

Osobne musím pochváliť každého jedného člena, ktorý bol/je v rade. Každý priniesol so sebou niečo nové, kreatívne a jedinečné. Ale práve len keď sme dali všetci hlavy dokopy, tak z toho vznikli super veci a nápady. Taktiež ďakujem(e) aj našej koordinátorke, pani uč. Beňušovej za jej trpezlivosť, odhodlanosť, skvelé nápady a motiváciu posúvať nás ďalej.

Priblížim vám, čo sme za tie tri roky pod mojím vedením uskutočnili/dosiahli. Musím tiež povedať, že bez prítomnosti a aktivity ostatných členov by sa z toho nič neuskutočnilo.

Ako prvé sme si uvedomili, že sa potrebujeme priblížiť k ostatným, byť viac viditeľní a moderní. A to viedlo k založeniu profilov na sociálnych sieťach ako FB, gmail, Instagram. Tie profily mali fungovať okrem našej vlastnej

propagácie aj na bližší kontakt s gbzáckmi. Uvedomili sme si, že potrebujeme upevniť našu štruktúru, a tak niektorí z nás navštívili každý rok seminár o žiackych radách, absolvovali sme vlastné školenie a postupne sme si rozdelili jednotlivé úlohy, kto mal čo na starosti. Zaviedli sme pravidelné stretnutia každý týždeň u pani uč. Benušovej, v „kumbále“ :) (tak sme nazývali miestnosť pri zborovni, kde sídli aj pani psychologička). Mávali sme aj stretnutia s vedením školy, kde sa riešili závažné témy. Jedna z úloh žiackych rád je aj riešenie problémov medzi študentmi alebo vo vzťahu študent - učiteľ. Ale ak mám byť úprimná, túto možnosť študenti využili len zriedka, takže sme sa mohli viac zamerať na vymýšľanie rôznych aktivít, organizovanie tematických dní a simulovaných volieb. Niektoré akcie sme robili pravidelne, ako napríklad „Deň učiteľov“, „Valentínsku poštu aj s palacinkami“ alebo aj živú červenú stužku počas „Dňa boja proti HIV a AIDS“. Potom sme tu mali akcie ako oficiálne otvorenie petangového ihriska, ponožkový deň (spolupráca s Dedoles), deň komplimentov alebo aj jesenný „Deň svetrov“. Určite musíme oceniť aj spoluprácu s organizáciou „Pre Stredoškólakov“, vďaka ktorej sme mohli uskutočniť na našej škole viacero

simulovaných volieb - prezidentské, europarlamentné a voľby do NR SR. Boli sme veľmi radi, keď sa nám podarilo zorganizovať samostatne „Športový deň GBZA“, prvýkrát po niekoľkých rokoch bez Gymnázia Varšavská. Taktiež nemôžem zabudnúť, že minulý rok sme prvýkrát pripravili pre prvákov privítanie. Mali sme prichystané občerstvenie, program aj pokec, kde sa nás mohli pýtať rôzne otázky o škole, štúdiu, predmetoch atď. :) Určite si pozrite náš Instagram, na ktorom môžete vidieť fotky z týchto akcií :). A nezabudnite nás aj sledovať ;) (@zsrgbza)

Na konci prvého polroka som žezlo odovzdala ďalej a predsedníčkou sa stala Dorka Kresaňová, podpredsedníčkou Laura H. Poliaková.

Som veľmi vďačná za všetkých ľudí, čo sú v rade. Musím ich všetkých ešte raz pochváliť za ich odhodlanie a kreativitu. Nie vždy sme sa vedeli úplne dohodnúť alebo zhodnúť na veciach. Mali sme aj napäté situácie/obdobia (nebudeme si klamať). Ale vždy veci pôjdu ľahšie a všetko je lepšie, ak je kolektív dobrý. A my sme ním rozhodne boli. :) Členovia sa menia, ale ŽŠR zostáva naďalej. Niektorí z nás odchádzajú a prídu zase noví. Nepochybujem, že v našej rade budú sedieť veľmi

šikovní ľudia. Preto aj vás, milí čitatelia - gbzáci, chcem povzbudiť do toho, aby ste im verili a nebáli sa na nich obrátiť, ak máte akýkoľvek problém alebo požiadavku. Veľmi radi vám pomôžu :).

Som na každého jedného veľmi pyšná! Ďakujem za krásne štyri roky s vami! A spoločne ďakujeme za každý pozitívny „feedback“ z vašej strany!

Vaša ex-predsedička a už aj absolventka

Johana Divišová, V.E

O tom, ako si René mohol oči vyočiť, alebo ako sa aj zázraky dejú.

Kde bolo ... Nie takto, inak som chcela začať!

Nepamätám si presne, aký bol deň, keď som prvýkrát vstúpila na školský dvor, ale na čo si spomínam, bol pocit, ktorý sa ma zmocnil, keď som uvidela ten veľkorysý priestor s obrovským potenciálom. Čakal smutný na svoju príležitosť ukázať sa v lepšom svetle.

Prvý rok na škole som bola rada, že som rada a stíhala som ako tak vnímať a čiastočne fungovať v zabehnutom systéme mojich kolegov. V hlave sa však pomaly rodili plány na skrášlenie vonkajšieho prostredia. V novom školskom roku vznikol krúžok Naša záhrada, kde sa zozbierala skvelá partička ľudí, ktorí urobili obrovský kus práce pre seba a svojich spolužiakov. Sú to najmä záhradní škriatkovia z terajšej II.F a IV.G – tí sú najvytrvalejší (asi preto, že sú moji – Viki F., tiež si moja). Musím však spomenúť aj úžasnú skupinku z III.G a tiež ich rodičov, vďaka ktorým sa začali realizovať naše sny. Začali sme petangovým ihriskom a potom sa nám pomocou Nadácie Volkswagen a ďalších sponzorov – hlavne z radov rodičov, podarilo urobiť Letnú školu. Za peniaze z nadácie sme zakúpili stavebný materiál, kovové

lavičky a iné potrebné vybavenie. Ďalej bolo treba zohnať bager a stavebnú firmu, o čo sa postaral môj manžel. Veľa rodičov nás podporilo finančným darom, za čo sme si mohli dovoliť kúpiť kosačku na trávu, dreviny a kvety do záhrady, nožnice, rukavice... Vášniví rodičia – záhradkári - nás zásobili rastlinami zo svojich záhrad... A takto sa rodil malý veľký zázrak. Všetkým patrí obrovská VĎAKA.

Je smutné, že sme kvôli nejakému tvorovi v ľudskej koži o niektoré vyššie spomínané veci prišli a že sa nám kvôli korone nepodarilo ešte využiť priestor našej letnej školy, ale aj jeseň býva čarovná a ja dúfam, že si ten priestor všetci užijeme od septembra.

Pred nami je ešte veľa práce, ale ja pevne verím, že s chuťou a nasadením, aké ste všetci prejavovali doteraz, sa nám podarí dotiahnuť naše predstavy do dokonalosti. Veď ak si niečo veľmi želáme, celý vesmír sa spojí, aby sa nám to podarilo.

„Čo nedokážeš sám, to dokážeme spolu“ – to len aby sa nezabudlo, v akom období vznikol tento príspevok 😊.

Mgr. Zuzana Sališová

René si vychutnáva Európsky deň jazykov 2019 na GBZA

Ak by ste vo štvrtok 26.9. 2019 nakukli do spoločných priestorov istej nadčasovej bielomodrej budovy na ulici T. Ružičku, ktorá mnohým návštevníkom Žiliny pripomína veľkú predajňu bazénov, možno by ste boli prekvapení. Namiesto toho, aby sa žiaci Gymnázia bilingválneho venovali serióznej príprave na vyučovanie, napchávali sa koláčmi.

Slané kiše, tortilly, pagáčky či posúchy boli súčasťou aktivít Európskeho dňa jazykov, ktorý sme si na našej škole spoločne zorganizovali. V zmysle hesla „Láska ide cez žalúdok“ sa nielen naši žiaci, ale aj viacerí učitelia rozhodli, že napečú slané koláče typické pre rôzne európske krajiny, vrátane tej našej. A zrejme tým nemali na mysli iba lásku k jazykom - mnohí žiaci sa spojili a koláče upiekli spoločnými silami, tak ako Kristínka Drusková z I.G a Lucka Kočutová z I.F, či Emma Čačková z III.G s belgickou kamarátkou Gabrielle. V niektorých rodinách sa dokonca spojili celé generácie: Zuzka Šutvayová piekla slaný posúch so starou mamou - dokonca o polnoci. Škoda, že sme nemohli byť pri tom :). U Sališovcov mali zrejme ešte hektickejšie ráno ako zvyčajne, lebo mama Zuzka s dcérou Klárkou si poriadne privstali, aby mohli ráno do školy priniesť čerstvé a teplé kiše. Podobne aj Rocío Gavilanes, ktorá dobehla s teplou tortillou, a zrejme ani Aldrick Berquin si veľmi nepospal. Obetavá mamina Alexandra Feníka dokonca priniesla kiš do školy osobne za syna, ktorý pre chorobu nemohol prísť sám. Pri pohľade na ich krásne vyzdobené kiš sme si niektorí povedali, že by sme mali v súťaži o najlepší slaný koláč zaviesť kategóriu Najkrajší kiš. Odborná porota v zložení Mgr. Tunčerová, Mgr. Matuška a Daniel Saberi sa však už aj tak poriadne potrápila pri výbere najlepších koláčov. Súťaž prebiehala anonymne, no nebolo im veru čo závidieť. Všetky koláče boli výborné. Hlavnú cenu – pobyt v luxusnom wellnes zariadení Susie's Garden so všetkými náležitosťami nakoniec získal quiche Katky Valkyovej z I.G. Všetky slané koláče ste mali možnosť ochutnať v rámci charitatívnych raňajok. Z predaja koláčov sa vyzbieralo 75 EUR, ktoré šli do charitatívneho fondu GBZA. Ďakujeme aj Tobiasovi Gaňovi, Anke Cyprianovej, Kláre Sochuľákovovej, Nikole Matkovej a všetkým, ktorí prispeli vlastným koláčom. Za všetky ohlasy možno odkaz na túto tému od V.F: „Jedenie koláčov nás privedie k budhizmu, lebo tak potešíte svoje chuťové bunky.“

Európsky deň jazykov pokračoval počas 3. hodiny

prednáškami. Mgr. Benikovský sa podelil so žiakmi o svoje znalosti o nárečiach a na interaktívnej hodine si žiaci trénovali aj počúvanie s porozumením. Mgr. Pospěchová zasvätila záujemcov do tajov umenia prekladu. Ilze Vlčeka pripravila pre žiakov prednášku o svojej krajine - Lotyšsku. Pablo Sanchez predstavil žiakom stereotypy vo filmoch a podporil ich v kritickom myslení – napríklad sa dozvedeli, že toreadori a Andalúzia - to nejde veľmi dohromady.

Tí odvážnejší sa mohli počas 4. a 5. hodiny zúčastniť jazykových súťaží v rámci svojej sekcie a tí ešte odvážnejší majú do 25.10. 2019 možnosť zapojiť sa do Súťaže mladých prekladateľov GBZA 2019, kde na nich čakajú literárne texty v angličtine, španielčine a francúzštine.

Na záver by sme mali povedať, že počas celého dňa prebiehala tradičná Burza kníh. V skutočnosti sa však knihy rozchytali ako teplé rožky ešte dopoludnia. Ako po iné roky, aj tento rok mohol každý, učiteľ či žiak, priniesť knihu a odnieť si knihu, alebo si jednoducho nejakú peknú knihu iba odnieť. V minulých rokoch sa občas stalo, že jeden člen rodiny knihu do školy priniesol a druhý ju v zápale objavovateľského nadšenia priniesol naspäť domov. Tento rok sme takýto incident nezaznamenali :).

Tešíme sa z pozitívnych ohlasov, nakrmených žalúdkov, spojených rodín a priateľov, rozšírených európskych obzorov a ďakujeme všetkým, ktorí sa podieľali na organizácii tohto príjemného podujatia!

Mgr. Jarmila Pospěchová a organizačný tím
Európskeho dňa jazykov

Reného zastávka na Vianočnom ostrove

To je ale neporiadok! No i napriek tomu, poďme pekne poporiadku.

„Nie je priskoro na výzdobu?“ spýtal sa pán Benikovský, keď sme koncom decembra vešali svetielka, zvončeky, perníčky, vločky a také tie zlaté reťaze, čo všetkým pripomínajú šály bohatých paničiek (teda aspoň mne), na zábradlia a balkóny školy. Pravdou je, že bolo i nebolo. Nám ako organizátorom trhov začali Vianoce už dávno predtým.

Niekedy v septembri prišla Fufu (pozn. pani Furmanová) so „vzrušujúcou“ ponukou organizovať opäť Vianočné trhy. Vtedy nám všetkým preletelo hlavou: „Zase to chystanie a dlhé vysedávanie v škole, keď už ostatní budú váľať šunky. A potom to upratovanie... Brrrr!“ No napokon, voľky-nevoľky, sme sa na túto bláznivú jazdu na horskej dráhe plnej rolničiek znova dali.

December: advent - podľa pani Fufu štvrtýždňový duševný detox. Spočiatku to tak bolo. Rozbehla sa charitatívna zbierka pre deti z detského domova. Zborovňa sa plnila a plnila oblečením, hračkami a dokonca aj obliečkami. Tešilo nás to, veď predsa, je krásne vidieť, že

na svete sú stále ešte ľudia, ktorí sú ochotní pomôcť tým, čo sú na tom najhoršie. A potom nám to doplo: to my tie darčeky budeme baliť! Bolo to v stredu 18. decembra. Zbierka sa ukončila. S kopou darov sme sa zavreli do Uch a dali sa do práce. Jedni triedili, druhí balili a tretí sa bavili, tancovali a hrali s hračkami (ja viem, že som na to už stará), ktoré potom posunuli tým skutočným pracantom. A už o hodinku dve to v učebni chémie vyzeralo ako na severnom póle.

Štvrtok 19.12. Celá škola už je doma. Kde sme my? V škole. Chystáme stoly a stoličky, cedule a ceduľôčky. Krabice s darčekom sa pomaly presúvajú do vestibulu a čakajú na svoje doručenie do rúk detí. Okolo obeda prídu autá a ufujazdia s jediným cieľom: Detský domov Bytča. Aj ja som sa v jednom z nich ocitla. V tom momente všetko dostalo svoj nový zmysel a ja som pochopila.

20.12.2019. Bežíme po finálnej rovinke. No, v podstate to je finálna chodbička a slniečko, ale podstata je rovnaká. Príbeh prichádza ku koncu. Ale ten koniec si je treba opäť poriadne užiť!

O deviatej sa otvoria dvere našej školy. Sme veľké nákupné centrum s jedným rozdielom: v nákupákoch nie je toľko jedla. Palacinky, wafle, akési zdravé sandy na špajdli, šalátová klasika, koláče a na záver pudingové chi alebo chi pudingové, už neviem. Skrátka, po prechádzke našou Uličkou kalórií môžete ihneď vyzeráť ako snehuliak pred vaším domom. Aby ste na tento historický moment nezabudli, na konci chodby vás zvečnia druháci v krásnom, na počkanie maľovanom obrázku. Tento rok sa nesie v duchu Ekovianoc. Opäť kraľujú látkové tašky, ktoré nekompromisne nechávajú súpera v závese. Alebo? Tohtoročným trendom sa stalo fotenie s Mikulášom (pánom Matúškašom) a rôznymi vianočnými i nevianočnými rekvizitami.

A hudba? Nechýbala ani teraz. Zbor bol nahradený kapelou. So svojou talentovanou frontmankou si získali srdcia celého publika, ktoré potleskom rozhodne nešetřilo.

Tichá noc, svätá noc,
snehu však, nieto moc.

Zhodíme papierik
triednej priamo za golierik.

Je to tradícia snežiť, keď vonku nesneží. Nikdy neomrzí, hoc je stále tá istá. V slniečku sa odohráva vojna medzi všetkými, kde je každý sám za seba. Nikomu sa nedá veriť. A najmä nie študentom, ktorým už od októbra ležia v žalúdku vaše diktáty. No i tak sú všetci šťastní.

Papierový sneh zožal najväčší úspech a my... sa vráťme na začiatok.

To je ale neporiadok! No sme v celi. V pekne bielom celi, ktorý nie a nie vyliezť z môjho vrkoča. Sme v celi, v ktorom je každý víťazom, pretože každý pomohol. Každý priložil ruku k dielu a dobehol túto štafetu s nami. A ako odmenu sme dostali 1730 zlatých medailí, ktoré poputujú ešte ďalej na dobrú vec. Pretože o tomto sú Vianoce. Nejde o to dať a dostať veľký dar, ale o to rozdať a prijať šťastie.

Ďakujeme a vidíme sa opäť o rok.

Patrícia Mazaňová, III.E

Zjednotenie Reného tela a mysle

Sklamaný René sa rozhodol, že jeho život potrebuje zmenu. Už nebol viac spokojný so svojimi vedomosťami a už vôbec nie so svojou fyzickou kondíciou. Už mu viac nestačilo presvedčať sa, že je so svojím telom spokojný, ako sa ukázalo na jednom z výletov. Bolo treba zmenu! I spomenul si na antický ideál, o ktorom sa dozvedel pri návšteve Grécka. Kalokagatia je ideál rovnováhy tela a mysle človeka. A tak sa rozhodol, že tomu dá šancu.

Začal precvičovať svoje telo aj myseľ. Avšak jeden

René na GBZA

februárový deň, keď si v slniečku vychutnával svoj proteínový šejk, ho očarili svojím všeobecným prehľadom a fyzickou kondíciou dve mladé dievčatá, známe ako Ema a Linda. Fyzická kondícia a všeobecný prehľad nebolo jediné, čo ho zaujalo, tieto dievčatá disponovali pevnými bokmi a dobre vypracovanou svalovou štruktúrou v oblasti zadnice. Keďže René sa riadi mottom „vidím holku, musím jít“, neváhal a začal konverzáciu. Bol to správny krok, dievčatá prezradili Renému pôvod ich znalostí a vypracovaných postáv. Ba dokonca mu sľúbili, že ho zoznámia s istým šéfkom Zimom, ktorý sa venuje výcviku kalokagatického tímu. Keď dievčatá zoznámili Reného aj so zvyškom tímu, spoznal čaro ich športu a uvedomil si, že krásne svalnaté telo nie je podmienkou. René tento šport ešte ani nevyskúšal, a hneď sa preň zapálil, čo bolo hlavným dôvodom, prečo ho šéfka Zima začlenil do svojho tímu. Na prvom tréningu zistil, že trénovať kalokagatiu nie je len med lízať, nakoľko musel vymeškávať vyučovanie. Po prvom tréningu bol skôr sklamaný, čo ho ale neodradilo, a napriek tomu sa zaprel a tvrdo na sebe pracoval.

Na svojej prvej súťaži pochopil, že jeho odhodlanie a tvrdá práca sa vyplatili, pretože suverénne pokorili súperov. Bolo to v ten deň, keď si uvedomil, že kalokagatia nie je len šport a hobby, ale naopak, životný štýl, ktorý mladých ľudí vedie životom, aj vychováva a pripravuje na situácie, ktoré sa nestávajú každý deň.

Jakub Knapec a Tobias Gaňa, II.E

René stratený v preklade

Seminár pre mladých prekladateľov alebo Európa nás potrebuje :)

Dňa 29.01.2020 sme sa spolu s p. uč. Pospěchovou zúčastnili seminára pre mladých prekladateľov, ktorý zorganizovalo Zastúpenie Európskej komisie na Slovensku v Univerzitnej knižnici v Žiline v spolupráci s informačným centrom Europe Direct Žilina. Aj touto cestou by som rada poďakovala všetkým, vďaka ktorým bola organizácia tohto podujatia zvládnutá na jednotku.

Každá z nás si vybrala, z ktorého jazyka chce prekladať, a podľa toho sme sa rozdelili do skupín so žiakmi iných škôl. Zastúpenie tu mali mnohé svetové jazyky od angličtiny, francúzštiny až po španielčinu a nemčinu. Okrem naozaj dobrých prekladateľských tipov a trikov sme získali aj informácie o užitočných aplikáciách, ktoré pomáhajú pri preklade rôznych textov. Naša milá prednášajúca, pani Emília Andrejová, bola tiež veľmi ochotná odpovedať v závere na všetky otázky súvisiace s jej prácou prekladateľky pre inštitúcie Európskej únie, a nezdráhala sa ani priznať temné stránky prekladateľského remesla. Dosť na to, aby niektorí z nás o tejto práci začali uvažovať.

Za najlepšie prekladateľské výkony sme si na konci seminára prevzali hodnotné ceny. Nikto neobišiel naprázdno.

Podľa môjho názoru bol tento seminár obohacujúci pre nás všetky a určite by sme ho odporúčili absolvovať každému, kto má záujem o štúdium jazykov a ich praktické využitie.

Júlia Beláková, IV.F

Ako sa René do debát zaplietol

Nový školský rok so sebou priniesol, ako zvyčajne, aj novú debatnú sezónu. Tento rok však náš debatný klub čelil viacerým zmenám, ako napríklad novému debatnému formátu, novému kalendáru podujatí či zmene vedenia klubu. So všetkými výzvami sme sa ale šťastlivo popasovali a tešíme sa z prílevu nových debatérskych talentov.

Naši začínajúci debatéri si v októbri vyskúšali účasť na prvom začiatníckom turnaji, kde sa po prvýkrát stretli aj s pravou atmosférou Slovenskej debatnej asociácie (SDA) a zmerali si sily so študentmi rôznych škôl zo stredného Slovenska.

V decembri sme dodržali tradíciu a usporiadali každoročnú Vianočnú debatu. Skromne skladáme pomyselný klobúk pred naším učiteľským tímom zloženým z pani Ivany Horeckej, pani Petry Krištofikovej a pána riaditeľa Viktora Tanitóa, a uznávame, že ich výhra

bola zaslúžená. Budúci rok odvetá! Taktiež nás veľmi teší, že debatný klub má stále veľkú podporu zo strany vedenia, učiteľov, ale najmä zo strany študentov, ktorí sa vo veľkom množstve zúčastňujú našej vianočnej debaty v úlohe publika.

Od januára sme sezónu rozbehli už naplno na ligových turnajoch. Naši debatéri a debatérky zbierali skúsenosti a postupne aj prvé víťazstvá. Ako by túto sezónu zavŕšili, by sme sa boli dozvedeli, keby tak trochu celý život v marci nezamrzol a neodložil naše plány na neurčito. Debatné turnaje sa kvôli hrozbe pandémie museli zrušiť. Avšak sme radi, že Slovenská debatná asociácia sa dokázala prispôbiť daným podmienkam, a tak sa debata preniesla do online sveta. Naši debatéri a debatérky dostali možnosť vzdelávať sa prostredníctvom webinárov či dokonca debatovať z pohodlia domova - stačil funkčný počítač, mikrofón a kamera.

Situácia nás všetkých prekvapila, ale základom je vedieť sa adaptovať. Sezónu 19/20 sme prežili v zdraví a ostáva nám už len počkať na tú ďalšiu. Budeme o niečo lepšie pripravení, o niečo viac odhodlaní a o niečo viac otvorení. Tešíme sa na staré i nové tváre a na všetko, čo náš debatný klub čaká v budúcej sezóne.

Tak v septembri!

Vedúce debatného klubu Karolína Filičková a Barbora Mládenková, IV.G

René stratený a znovu nájdený v knihách, filmoch, obrazoch...

Umenie v kolektívnom podaní - AKADÉMIA VEĽKÝCH DIEL

Keď pán profesor M. Benikovský prišiel na hodinu občianskej náuky s návrhom, ktorý ponúkal rozvoj charakteru, kritického myslenia, no ale aj super prostredie, kolektív a umelecké diela, hneď ma tento návrh zaujal. Síce suma 150 eur za tento program nebola až taká lákavá, no ako bonus tento program ponúkol štipendiá do rôznych výšok, niektoré pokryli až 100 % sumy. Jedno z nich som získala aj ja.

Po nazbieraní minimálneho počtu žiakov na skupinu 7 ľudí a rozdanie všetkých štipendií, sa mohla odštartovať moja cesta v Akadémii veľkých diel. Tento seminár sa na škole konal prvýkrát, pod vedením zaškolených učiteľov: M. Benikovský, I. Horecká a L. Hruzová. Moji profesori si počas roka rozdelili diela z oblastí hudby (Svätenie jari, Štyri ročné obdobia), beletrie (Nezabíjajte vtáčika, Doma, Macbeth), ale aj vizuálneho umenia - výtvarného (Výkrik, Stolička) i filmového (Obchod na Korze, Okno do dvora). Zo začiatku som presne nevedela, čo mám očakávať. *Budem rozumieť dielam? Môže sa môj názor líšiť od pohľadu ostatných? Nepoviem na seminári niečo trápne?*

Tento seminár napokon mal byť presný opak mojich pochybností. Mala som sa cítiť príjemne a otvorene,

úprimne a bez strachu mi ponúkol možnosť vyjadriť svoj názor a pohľad na dielo, život autora, pocity a myšlienky, ktoré vo mne vyvolal. Každým seminárom sa moje nadšenie a záujem o diela zvyšoval. Spolu s ostatnými žiakmi som dokázala diskutovať o svojich pocitoch, učila som sa porozumieť dielu viac do hĺbky, naučila som sa vnímať skryté a nepovšimnuté detaily, ktoré dielo obsahovalo. Premýšľala som nad záhadnými otázkami, ktoré vo mne často diela zanechali. Pomocou spätných väzieb, SCIO testov a tréningových testov ohľadne diel Akadémie veľkých diel sledovala môj posun a rozvoj osobnosti. Sama za seba môžem povedať, že semináre, ktoré sa konali raz za týždeň, som si nesmierne užila a celú moju cestu týmto programom som vnímala vlastnú zmenu, čo sa týka oblastí bežného života. Pochopila som, ako svet fungoval kedysi, čo ľudia prežívali, akými chorobami mohol autor trpieť, a aj napriek tomu sa rozhodol podeliť o svoj kúsok života s okolím.

Moje prihlásenie sa do programu Akadémie veľkých diel (AVD) bola správna voľba, ktorá posunula vpred moju schopnosť vyjadrovať názory, myšlienky, vnímať pocity ľudí okolo mňa, skúmať detaily v dielach, ktoré nám program ponúkol. Spolu so super partiou spolužiakov a žiakov zo školy, ale aj žiaka hosťa z Gymnázia Hlinská som Akadémiou

veľkých diel prechádzala aj počas online vyučovania. Čaro seminárov ostalo nedotknuté a vzácne. Na úspešnom konci tohto programu som mohla vnímať svoju vlastnú zmenu a nové skúsenosti, ktoré sa mi tento program rozhodol ponúknuť.

Na záver som dostala Certifikát Akadémie Veľkých Diel o absolvovaní seminárov a už sa neviem dočkať, kedy program opäť odštartuje na našej škole v septembri! Túto skvelú a nezabudnuteľnú skúsenosť si nenechám ujsť ani ja sama.

Natália Kováčová, IV.G

Reného putovanie prírodnými vedami

K dvadsiemu výročiu školy sme sa naprieč prírodovednými predmetmi snažili priniesť niečo nové. Väčšina olympiád sa koná v slovenskom jazyku, snáď len s výnimkou španielskej matematiky. Oživenie v podobe tematickej súťaže, ktorá by upevnila medzipredmetové vzťahy, navyše v jazykoch sekcií, sme tu ešte nemali. Tak prišla na svet Prírodovedná olympiáda.

Pôrod to bol mierne komplikovaný. Prvotné nápady vznikali ešte v minulom školskom roku, dohodnutou témou sa stala Fotosyntéza. Poskladali sme tematické úlohy z biológie, chémie, fyziky i matematiky. Samotná súťaž prebiehala v trojčlenných družstvách, trvala viac ako tri hodiny, súťažiaci

mohli používať ľubovoľné pomôcky. Termínovo sme sa rozhodovali medzi začiatkom školského roka a Prírodovedným dňom. Súťaž sa nakoniec uskutočnila až v novembri a na výsledky sme nechali šesťdesiatku súťažiacich čakať až do konca školského roka. Nuž, vyhodnotenie trochu trvá, popri ostatných povinnostiach, najmä ak si vymyslíte aj otvorené kreatívne otázky. Nižšie ročníky sa zapotili viac ako vyššie. Ale zo spätných väzieb vyplynulo, že sa formou i obsahom tento pokus súťažiacim páčil. Dúfame, že to nebolo len preto, že sa súťažilo počas vyučovania.

Samotné súťaženie nie je prioritou, medzi cieľmi sú samozrejme aj objavovanie nových poznatkov, prehlbovanie zručností a radosť z pochopenia prírodných zákonov. Ďalším cieľom je posunúť náš pilotný projekt na vyššiu úroveň, zapojiť do neho aj ostatné bilingválne gymnáziá na Slovensku a vytvoriť tak priestor na porovnanie prírodovedného myslenia.

Ďakujem za pomoc kolegom a kolegyniam (Rašovcová, Máhrliková, Gil) s prípravou a opravou otázok aj tvorbou cien. V budúcnosti by sme radi pokračovali v podobnom duchu, prípadne sa preklopili do nemenej zaujímavého formátu – Korešpondenčného seminára. Témou budúceho ročníka by mohla byť Bunka. Tešíme sa na nových zvedavých kooperatívnych súťažiacich.

Mgr. Marek Matuška

Prekonaj sám seba, aj René Ti pomôže

Bronzoví Dofáci si v Gbeľanoch prebrali zaslúžené ceny

Naši študenti, ktorí počas minulého školského roka intenzívne pracovali na svojich cieľoch v rámci rozvojového programu Medzinárodná cena vojvodu z Edinburghu, si 17. septembra boli svoje ocenenie prevziať z rúk známych osobností v Chateau Gbeľany.

I keď vonku prevládalo chladné počasie, v tento deň ich hrial dobrý pocit z poctivo splnených cieľov a radosť zo zaslúženej ceny. Ceremonie sa zúčastnila županka ŽSK Erika Jurinová, župan BBSK Ján Lunter, speváčka Zuzana Mikulcová, hokejista Michal Handzuš a ďalší, ktorých úlohou bolo odovzdať ocenenia vyše 200 mladým absolventom programu. Aj napriek tomu, že išlo o spoločenskú udalosť, čo mohlo na niekoho pôsobiť nudným dojmom, oceňovatelia z celebritných a politických radov tieto pochyby vyvrátili. Odovzdávanie cien prebehlo v príjemnej a uvoľnenej atmosfére v malých skupinkách. Samotné oceňovanie trvalo približne 30 minút, predchádzalo mu niekoľko inšpiratívnych príhovorov a hudobné vystúpenie. Nasledovalo spoločné fotenie a potom sme mali priestor porozprávať sa s ostatnými Dofákmi alebo hosťami.

Mnohí dobrovoľníci sa po tomto dni rozhodli, že aj oni si

podajú prihlášku do programu a začnú postupne pracovať na svojich cieľoch. Nuž, vyzerá to tak, že slávnostné ceremónie a ich atmosféra naozaj majú niečo do seba. Už sa tešíme, ako si ju o rok zopakujeme :)!

Terézia Mičechová, IV.G

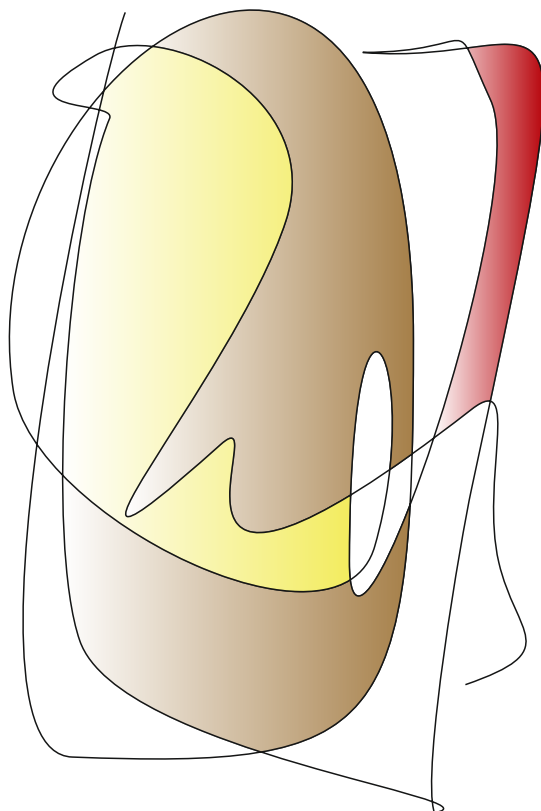
Strasti a radosti plnenia cieľov Dofákov na GBZA – postrehy účastníkov programu

Spolu so začiatkom nového školského roka sme sa rozhodli zapojiť do programu DofE. Našu účasť sme vnímali ako obrovskú výzvu prekonať svoju lenivosť či strach a vynaložiť všetky sily na zvládnutie vytúžených cieľov. Do ich plnenia sme sa pustili s horlivosťou, aj keď sme netušili, na aké prekážky môžeme počas tejto dlhej cesty natrafiť. A teda ich bolo! Od častých návalov lenivosti a zúfalstva až po viacmesačnú chorobu! No teraz, keď už sa nachádzame takmer na konci našej bronzovej úrovne, si uvedomujeme, že účasť v tomto programe nám umožnila všetky tieto prekážky prekonať a vždy nájsť cestu, ktorá vedie k cieľovej rovine. Už teraz premýšľame nad ďalšími cieľmi, ktoré by sme chceli plniť v striebornej úrovni, a môžeme povedať, že účasť v DofE sa pre človeka stane po čase už zvykom, nevyhnutnosťou, bez ktorej by sme si už naše dni nevedeli predstaviť.

Jana Bodóová, IV.G, Viktória Franková, IV.G

René na GBZA

Do DofE som sa zapojila po prvýkrát. Je to pre mňa skvelá nová skúsenosť ako si nájsť čas na dobré veci, pomáhať a zdokonaľiť sa. Tento program ma naučil vytrvalosti, aby som dotiahla do konca to, čo som začala, a schopnosti vynájsť sa, ako dokončiť svoje ciele aj počas karantény. Vyskúšala a naučila som sa veľa nových vecí. Plnenie cieľov nebolo vždy jednoduché, ale stálo to za to.

Magdaléna Albertová, II.E

O DofE som počula asi pred dvomi rokmi a hneď ma tento program zaujal. Na začiatku roka som však váhala, pretože som nevedela, či to budem s mojím rozvrhom stíhať. No som rada, že som tak spravila. Aktivity v DofE, ktoré som si nastavila, som sa chystala urobiť už dlhšie. No buď nebol čas, chuť alebo sa našlo hocičo iné. Toto bol dôvod, prečo som si tieto aktivity zvolila ako cieľ. A vďaka tomu som sa im začala konečne aktívne venovať.

Soňa Zaukolcová, I.E

Putovanie Reného mládenca po Európe

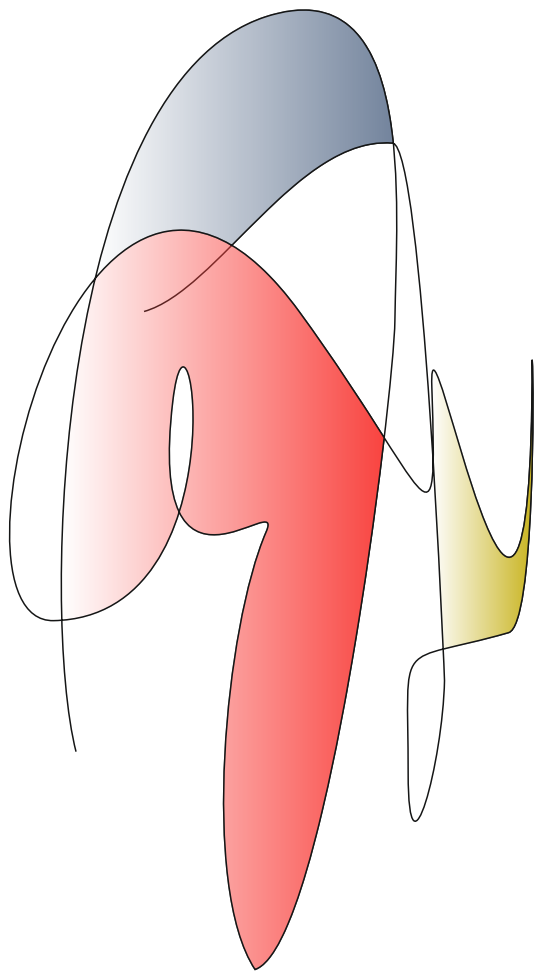
René mládenca a zboru Akadémie pri príprave a dianí príhody a skúsenosti

Keď nás pani profesorka Díriová a pán profesor Benikovský oslovili s nápadom účinkovania v akadémii, neboli sme až takí nadšení. Ja, Aďa Moravčíková a Samo Horváth sme spolu strávili nejednu chvíľu v našom školskom divadle a vedeli sme, že dať dokopy takýto veľký projekt bude naozaj ťažké. Avšak zobrali sme to ako výzvu a ani sami sme netušili, že vytvoríme niečo, čo ostane súčasťou nás všetkých.

Nebudeme si klamať: proces písania textu aj samotnej realizácie bol občas boj o holý život a duševnú stabilitu všetkých zúčastnených. Prvé pokusy o napísanie scenára sme mali s Aďou už počas leta 2018. Aj keď sme z nápadov našich učiteľov nevytvorili žiaden použiteľný text, iba pár škrtnancov do môjho zápisníka, bol to práve ten moment, keď sme si uvedomili, že sa púšťame do niečoho veľkého a náročného, ale stále sme si neboli isté, ako to vlastne

celé dopadne. S nástupom do školy som zapriahla do písania textu aj Sama. „Keď tam účinkuješ ako hlavná postava, budeš si aj text písať, milý môj!“ No a tak Samo zobral papier a pero, uchýlili sme sa do kresiel pri vrátnici a pustili sme sa do písania scenára akadémie. Nuž, treba zhodnotiť, že to bolo jedno veľké dobrodružstvo, keďže nikto z nás nič podobné nikdy nepísal. Myslím, že sme si odpálili pár mozgových buniek pri samotnom vymýšľaní textu, ale aj pri silnej kombinatorike hľadania času, kedy sa ja a Samo vlastne môžeme stretnúť. Dostávali sme cenu útechy v podobe čokolády od pani vrátničky počas najväčších stavov zúfalstva, keďže samotný text sa turbulentne menil aj zo dňa na deň. No aj vďaka pomoci pána Matušku a lektorov z francúzskej a španielskej sekcie sa nám podarilo scenár napísať!

Utreli sme si teda pot z čela a pustili sme sa do druhej, namáhavejšej časti: nácvikov. Bola som naozaj prekvapená, koľko žiakov bolo zapojených do programu akadémie. Tanec, spev, herecké výkony. Toto všetko sa ukrývalo v laviciach našej školy. Aj keď nácviky boli dlhé a vyčerpávajúce, vďaka nim sme sa

dokázali lepšie spoznať a nájsť si kamarátov mimo svojich ročníkov, zažili sme kopec smiechu a zábavy.

Deň premiéry sa blížil a všetci sme mali veľké očakávania. Aj napriek stresu, obavám a chaosu som si uvedomila, že ľudia, ktorí so mnou stoja na javisku, predstavujú ducha našej školy. Akadémia odrazila to, čím naša škola skutočne je: miestom, ktoré navštevujú mnohí talentovaní ľudia, čo sa dokážu spojiť a vytvoriť niečo úžasné. Nebol to len proces akadémie, ktorý nás všetkých spájal. Podpora, ktorú sme si poskytovali v ťažkých chvíľach, radosť, hlúpe nápady či výmena frustrácie počas skúšok, ale aj mimo nich: to všetko pre nás znamenalo vyjadrenie tohto ducha.

Aj napriek mnohým stresom, nervovým zrúteniam a hundraniu, môžeme byť všetci na seba právom hrdí. Vďaka ochote, dobrým nápadom a tímu skvelých ľudí sme dokázali reprezentovať, kým sme ako ľudia a akou inštitúciou je naša škola. Ďakujem, že som toho mohla byť súčasťou 😊.

Tereza Pašková, V.F

ilustrácie vytvorila pre potreby akadémie k 20. výročiu založenia školy Ester Šughová, III.E

Started from the bottom now Rene is here

V takomto duchu sa niesol jubilejný ples Gymnázia bilingválneho v Žiline pri príležitosti dvadsiateho výročia od založenia našej školy. Drake tam síce nehral, ale atmosféra bola aj napriek tomu výnimočná. Tanečnou hudbou, skvelým jedlom a kvalitným vínom sa veru nešetřilo.

Oslava dvadsiatych narodenín nebola však iba o povrchových pôžitkoch, nie tentokrát. Bola to oslava šialeného nápadu, ktorý sa podaril. Nápadu otvoriť španielsko-francúzske dvojazyčné gymnázium na severostrednom Slovensku. Prečo nie angličtina? Anglický jazyk je predsa jazyk, ktorý hýbe svetom. Je to úradný jazyk aspoň jednej krajiny každého kontinentu. Dohovoríte sa ním všade. Všade okrem Francúzska a Španielska. Aha. Trochu to nabera na

René na Slovensku

zmysle, ale to, že oni nevedia po anglicky, je ich problém, nie predsa môj. Ďalej to mohla byť nemčina. Nie je žiadnym tajomstvom, že po nemecky sa rozprávať oplatí. Veľa firiem z nemecky hovoriaceho prostredia sídli na Slovensku. Slovač zasa tiež rada chodí na zárobky do Nemecka, Rakúska či Švajčiarska. Nemecky sa síce rozpráva „iba“ v týchto troch krajinách Európy, a to tiež s rôznymi divokými dialektami, ale keď je tam motivácia, tak to nevadí. A predsa. A predsa sme tento rok oslavovali dvadsať rokov symbiôzy francúzskej, španielskej a slovenskej kultúry.

Vráťme sa ale k oslave. Ples sa konal v spoločenských priestoroch Kinekusu na Rosinskej ceste. Nenechajte sa odpúdiť názvom. Netancovalo sa medzi regálmi s kelňami a vrtačkami. Boli to veľmi pekné priestory vhodné pre výnimočnú príležitosť. Bál ako taký sa začal zhruba o ôsmej a vyzeralo to presne tak, ako si to teraz predstavujete. V pozadí hral potichu jazz, všetci prišli vyfintení v najlepšom, vzduchom sa už niesla vôňa z kuchyne. Hostia boli mixom rodičov, študentov a prítomných aj bývalých, slovenských aj cudzokrajných učiteľov. Keď už boli všetci usadení našimi nádhernými hosteskami, zábavu započal riaditeľov príhovor.

V programe vystúpili najmä študenti a absolventi našej školy. Otvorilo ho tanečné číslo našich študentiek Martiny Martynekovej a Anety Samuelovej. Dievčatá tancovali tango a valčík, a hneď ako začali, bolo všetkým jasné, že talentu majú na rozdávanie. Náročné hodiny tréningov publikom pohotovo ocenilo. Ďalším zaujímavým bodom programu bolo spevácke vystúpenie bývalých absolventiek Evky Čerňanskej a Mišky Schmiesterovej. Dievčatá svojimi zlatými hlasmi obecenstvo očarili, a niektorých to dokonca dotiahlo až na tanečný parket. Počas toho, ako ľudia dopĺňali energiu neodolateľnou kuchyňou pána Bodinu, hral v pozadí živý jazz v

podaní Blue Sense Dua, ktorého polovicu tvorí opäť náš absolvent Juraj Glonek a druhú jeho spoluhráč Milan Hattala. Za to, ako chalani hrali, by sa nehanbila ani špička jazzového sveta.

Hlavnou časťou programu bolo predstavenie nacvičené pre novembrovú akadémiu našej školy. Reného cesta a následné volanie domova je dojemný príbeh, ktorý hovorí o tom, že aj napriek možnosti vycestovať a vedieť jazyky, domov bude vždy domov. Počas tohto predstavenia sa konalo aj atmosferické a krásne odčepčovanie.

Hodinu pred polnocou sa začala tombola s rôznymi šťavnatými cenami ako napríklad tona štrku, či regál, ktorý si nakoniec aj tak odniesol človek, ktorý ho do tomboly daroval. V tombole boli, samozrejme, aj ceny, aké bývajú na normálnych plesoch. Ale priniesť si z bálu tonu štrku je dosť v pohode. Ak na javisku práve neboli talenty z našej školy, o zábavu a tanečný parket sa staral výborný DJ.

Ples bol výnimočný hlavne v tom, ako zmazal rozdiely medzi všetkými prítomnými. Nezáležalo, či ste

riaditeľ, učiteľ, rodič alebo študent. Na parkete a za barom sme si boli všetci rovní. Zrazu zistíte, že niektorí učitelia vás svojimi tanečnými pohybmi zatienia vo veľkom štýle. Alebo že niektorí majú väčšiu alkoholovú toleranciu, ako by ste čakali, a niektorí zas ani nie. Naozaj môžete ľutovať, vy, ktorí ste neprišli, aj keď ste mohli.

V mene školy ďakujeme všetkým, ktorí sa v akejkoľvek podobe podieľali na organizácii nezabudnuteľného večera. Menovite pani učiteľke Matuščinovej a pani učiteľke Sališovej. Ďakujeme všetkým, ktorí sa postarali o zábavu počas večera. Ďakujeme krásnym dievčatám, ktoré sa ako hostesky neúnavne starali o hostí. Ďakujeme aj mediálnemu tímu. V neposlednom rade ďakujeme aj pani bufetárke, ochotne stojacej za pultom počas celej doby, bez ktorej by ples nebol takým skvelým, akým bol.

Dúfam, že ďalší jubilejný ples bude minimálne taký nezabudnuteľný, ako bol prvý.

Samuel Jakubík, III.G

René na Slovensku

René sa ocitá v područí nových štátnych zariadení

Vedeli ste, že niektorí žiaci GBZA už sú na čele vlastného štátu?

Počas školského roka 2019/2020 sme sa my, desiati žiaci z tretieho a štvrtého ročníka, na čele s našou koordinátorkou Emmou Čáčkovou, zapojili do celoslovenského projektu Create & Control.

Ako jeden tím sme si spolu vytvorili na základe zadaných informácií krajinu s názvom Novénska federácia. Mohli sme si vybrať politický a ekonomický systém, zvoliť si vlastné náboženstvo a históriu. Počas celého roka sme potom vládli nášmu štátu a rozhodovali o rozpočte, medzinárodných problémoch, ale aj o „drobnostiach“ ako návrh hlavného mesta či vlajky.

Absolvovali sme jeden summit a vďaka korone aj dva websummits, kde sme rokovali s ostatnými 19 krajinami o medzinárodných problémoch.

A ako konkrétne náš štát teda vyzeral? Ako politický systém sme si zvolili Danteho prezidentskú republiku. Keďže sme teokratický štát, veľkú moc má hlavne Rada archanjelov. Naše polyteistické náboženstvo má na čele boha Ferkusa, no nájdete tu i bohov ako Hannibal, Agapé či Amerigo. Navyše sme naozaj pyšní na našu armádu, ktorej hierarchiu sa nám podarilo spísať na skromných päť a pol strany. Počas celého projektu sme si prešli skutočne všetkým, či už rokovaním s teroristami, zhudobnením našej hymny, či vojenským útokom na drogový kartel.

Vďaka C&C sme sa naučili veľa o práci v tíme a získali sme mnoho skúseností z oblasti politiky a fungovania štátu. Ja osobne som veľmi vďačná za možnosť zúčastniť sa a takisto by som rada poďakovala nielen našej koordinátorky, ale celému nášmu tímu. Hoci komunikácia nie vždy fungovala, spolu sme to dotiahli až na výborné 4. miesto. Jedno veľké ďakujem patrí aj pánovi učiteľovi Ferkovi, ktorý nám pomohol pri tvorbe nášho štátu a za to, že nám bol inšpiráciou pri tvorbe nášho náboženstva.

Pre úplnosť dodávam, že členovia nášho tímu boli: Emma Čáčková, Alžbeta Kolenčíková, Tereza Pospěchová, Lucia Lamošová, Samuel Jakubík, Tomáš Kučera, Daniel Saberi, Tomáš Borák, Oliver Gvoždiak a Matej Nemčok.

Lucia Lamošová, III.G

René v papierových železkach

Tento rok v novembri sme skupina štvrtáčok s p. psychologičkou Pavlicovou uskutočnili tvorivé vianočné workshopy v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Sučanoch. Naším cieľom bolo spríjemniť čas strávený vo väzbe tým, ktoré nielen počas sviatkov nemôžu byť s rodinou a blízkymi.

Po niekoľkotýždňových prípravách a stretnutiach sme sa ocitli na mieste, o ktorom väčšina z nás nemala presnú predstavu. Boli sme veľmi napäté a nevedeli sme, čo máme čakať. Po dôkladných kontrolách a formalitách sme dorazili do bloku, v ktorom si trest odpykávali staršie ženy. Robili sme s nimi origami, zdobili perníky, spievali a tancovali. Zo začiatku sme boli nervózne, ale po pár minútach z nás všetok stres opadol a začali sme sa aj zhovárať, smiať, vnímali sme aktuálny moment. Všetky ženy boli veľmi milé, veselo sa zapájali do aktivít aj napriek faktu, že žijú tam, kde sa pravdepodobne nechce nikto nikdy ocitnúť. Dôvody, prečo sa tam dostali, boli rôzne: neplatenie rodičovských príspevkov, menšie krádeže, zanedbaná starostlivosť o deti, finančné podvody... Ale ani

táto skutočnosť im nezabránila stále sa usmievať a vysielat pozitívnu energiu, ktorú sme sa im snažili čo najviac opätovať.

Po približne hodine a pol workshopov sme sa vybrali na prehliadku objektu a videli sme, ako všetky odsúdené žijú. S radosťou nám ukazovali ich „cely“, ktoré sa celkom aj podobali našim izbám, chodby, spoločenské miestnosti. Rozprávali nám, čo robievajú cez deň: práca v kuchyni, na dvore, pozeranie TV, hranie spoločenských hier, alebo aj tvorenie rôznych krásnych papierových pohľadníc a kašírovaných minisošíek, oproti ktorým naše tvorivé workshopy vyzerali veľmi jednoducho.

Ani neviem popísať, ako sme sa cítili. Stále bolo vo vzduchu cítiť, že napriek tým všetkým aktivitám a prácam, zaplňajúcim ich deň, tieto milé ženy nemôžu ísť hocikde, kam by rady išli. To je pre nás, čo sme „vonku“, samozrejmá a neoddeliteľná časť našich dní. Vďaka tomuto dňu sme si pripomenuli, čo znamená byť slobodný, ale aj to, že všetci, aj tí za mrežami, si zaslúžia milé chvíle bez ohľadu na to, čo sa im v minulosti prihodilo.

Klára Bachratá, IV.F

Omladení a športom znovuzrodení Renéovia

Krátko po jarných prázdninách išiel takmer celý druhý ročník na lyžiarsky výcvik na Kubínsku hoľu. Väčšina druhákov lyžovať už vedela, ale našli sa aj takí, čo na lyžiach stáli prvýkrát. Pokročilí lyžiari zdokonalili svoje schopnosti a zo začiatočníkov boli zrazu nezastaviteľné alebo, lepšie povedané, neriadené strely na svahu.

Počas lyžovania na nás dozerali starostliví inštruktori a sympatická inštruktorka. Učiteľia nás kontrolovali na chatkách a dohliadali na dostatočný spánok. O naše zdravie sa dôkladne staral zdravotník, u ktorého boli v priebehu týždňa naozaj všetci.

Na chatkách bol dostatok srandy, ktorá sa ale nedá porovnávať so srandou na svahu. Niektorí padali už v lyžiarkach, no pády na lyžiach boli omnoho lepšie. Človeku, čo spadol, sme sa vždy snažili pomôcť. Upevnili sme medzi triedami vzťahy, zblížili sa a taktiež vznikli nové priateľstvá.

Na svahu sme vždy poriadne vyhladli a večera nám často nestačila. Nestačila ani Aldrickovi, ktorý bol zdesený z

makových šúľancov, ktoré nepovažoval za večeru, ale len za dezert. Podľa našich postrehov si musel chudák Aldrick vymyslieť na izbe niečo poriadne pod zub. Pretože ľudová kuchyňa nestačila ani nám, museli sme sa o seba postarať aj my, tak sme si urobili „neskorú svačinku“. Chlapci robili pizzu v hrnci, dievčatá pripálili palacinky a niektorí ostali verní „sáčkovým“ polievkam. Ani večerný dážď nás nezastavil v zabávaní sa. Tancovali sme, hrali sme sa na vláčik, spievali a dážď nám vôbec neprekážal. Jediné, čo prekážalo, bola večierka, ktorú sme (ne)rešpektovali a ktorú nám naši učitelia stále pripomínali.

Týždeň ubehol ako voda a zrazu sme museli upratovať a baliť sa domov. Vyčerpaní, hladní a vystresovaní z pandémie a zo situácie vo svete sme sa vrátili domov, kde rodičia na nás čakali s dezinfekčným gélom a rúškom. Doma sme rozprávali o meškajúcich učiteľoch, stratenom repráku, ale aj o krásnom počasí a zážitkoch, na ktoré nikdy nezabudneme.

Eliška Špalková II.F

Ako René dostal cenu René

Naša škola sa ako jedna z mnohých gymnázií na Slovensku zúčastnila ceny René 2019, kde mali prihlásení žiaci možnosť prečítať päť kníh a zhodnotiť ich. Pri tejto príležitosti k nám zavítala 15.10.2019 slovenská spisovateľka Denisa Fulmeková. Jej knižka Doktor Mráz sa totiž dostala do vybranej päťky.

Koncom novembra som sa osobne vybrala do Bratislavy, aby som sa zúčastnila na oficiálnom vyhodnocovaní. Vďaka skvelej práci slovenských železníc mi len cesta na miesto zabrala niekoľko hodín, ale, našťastie, spríjemnila mi ju dobrá kniha. Aj napriek tomu, že Nová Cvernovka, miesto, kde sa mala celá udalosť konať, je od železničnej stanice vzdialené len niekoľko minút chôdze, ja som sa stihla hneď dvakrát stratiť. Myslím, že netreba viac komentovať môj orientačný zmysel.

Samotné hlasovanie. Zopár hodín som sedela pri stole s ľuďmi z gymnázií po celom Slovensku a zhovárali sme sa nielen o knihách, ktoré sme dostali za úlohu prečítať. Mali sme z nich vybrať víťaza. Ja som v mene školy hlasovala za

knižku Ako som vozil Nórov od nádejného slovenského komika Ondreja Sokola, avšak ostatní sa s mojim názorom nestotožňovali. Neskôr som uznala aj ja, že autor ako Ondrej Sokol nepotrebuje ešte väčšiu publicitu, jeho knihy sa v podstate predávajú samy. Prišlo aj k miernej výmene názorov, ale nakoniec sme sa, samozrejme, zhodli a cenu vyhral Václav Kostelanský so svojou zbierkou poviedok Virtuóz. Ide o knihu, nad ktorou sa skutočne treba zamyslieť a zároveň je aj veľmi dobe napísaná.

Po zdĺhavom hlasovaní som mala možnosť zúčastniť sa na konečnom vyhodnotení a na krátkom rozhovore s autormi. Nanešťastie som ho nestihla dopozerieť, pretože som sa ponáhľala na vlak. Už sa pomaly stmievalo a, priznám sa, zabudla som, ktorým smerom mám ísť...

Moju cestu aj napriek meškaniu vlakov hodnotím veľmi pozitívne. Milé panie organizátorky všetko nachystali, dokonca nám rozdali aj malé knižné darčeky. Zabavila som sa, spoznala som príjemných a milých ľudí, s ktorými som dodnes v kontakte.

Katarína Pecháčková, IV.F

René mládenci na výlete vo väzení

V jeden slnečný jesenný deň sa trinásť mladých nadšencov futbalu z našej školy vybralo spoznávať tajomstvá väznice pre mladistvých v Sučanoch. V skutočnosti sme tam išli, aby sme sa zúčastnili futsalového turnaja s malým bonusom na záver. Vďaka grantu od neziskovej organizácii P.D.C.S. sme dokázali cestovať na jej náklady.

Po príchode na miesto sme si mohli všetci naživo vyskúšať bezpečnostné kontroly a prechod cez územie väznice, ktorý prebehol v napätí a očakávaní. Po príchode do telocvične sme sa rozdelili na 2 tímy. Tím A tvorili: Ivan Štadáni, Adam Bučkuliak, Matej Sňahničan, Tobias Gaňa, Samuel Jančo a Július Hlavčo. Za tím B hrali: Erik Kobyliak, Jakub Knapec, Adam Poljak, Jakub Zuskáč, Daniel Seo a Oliver „Karim“ Gvoždiak. Radovan Beňo striedal hráčov oboch tímov, keď to bolo potrebné.

Obidva naše tímy boli úspešné aj napriek veľkej húževnatosti a tvrdému odporu odsúdencov. Obsadili sme prvé a druhé miesto. Najlepšími strelcami boli s tromi gólmi Adam Bučkuliak a Oliver Gvoždiak.

Áno, priznávam, naozaj neviem, ako som strelil dva z tých troch gólov. Čo ale bol ten bonus na záver? Po turnaji sme

mali možnosť klásť otázky dvom odsúdeným, pričom jeden z nich trávil vo väzení svoj posledný deň. Toto bola skvelá možnosť, ako sa dozvedieť niečo viac a mať približnú predstavu o tom, ako to tam funguje. Pýtali sme sa ich na rôzne veci a veľa sme aj zistili, ale najviac ich museli potešiť Tobiasove otázky...

Toto bola posledná časť nášho programu a napriek tomu, že nám výlet veľa priniesol, tešili sme sa už všetci na návrat domov a na zaslúžený oddych. Veľmi sa tešíme na budúci rok, keď by sme si podobnú akciu radi zopakovali.

Oliver Gvoždiak, IV.F

René stihne exkurziu tam aj späť za 13 hodín

Sú 4 hodiny a 45 minút a mňa opäť preberá ten otravný zvuk budíka. Po dlhšom prevaľovaní sa odhodlávam vykotúľať z postele. Slovo vykotúľať berte doslovne. Ani som sa nenazdal a na hodinkách svietilo 5:20. V momente som zapol sýtič a naštartoval prídavné motory. Môj zubár by ma príliš nepochválil za ranné čistenie zubov, ale autobus nepočká. Nadzvukovými rýchlosťami sa rútim cez dedinu. Zobrať nohy na ramená až teraz dostáva ten skutočný rozmer. 5:32, spotený a udychčaný nastupujem do autobusu. Chvalabohu, dnes som ho stihol. Každé ráno

si vravím, že si nabudúce nastavím budík o niečo skôr a nebudem mať takéto naháňačky.

„Upozornenie na meškanie vlaku! Regionálny expres Cassovia zo smeru Trenčín pokračujúci smerom Kysak a Košice bude meškať asi desať minút. Ohlásená doba meškania sa môže zmeniť,“ zaznie na vlakovej stanici. Obyčajne nám tento oznam vyčaruje širokársky úsmev na perách. Ale dnes ideme na exkurziu, dnes nemôže meškať.

6:11 sadám do vlaku. Vo vlaku ma už čakala „milá“ sprievodkyňa s „úsmevom“ od ucha k uchu. 7:10 pre nás prišiel autobus a my sme sa doň nasáčkovali poslušne ako sardinky.

Prvou zastávkou bola čistiareň odpadových vôd vo Vrútkach. Tu sa nás ujal miestny znalec odpadových vôd. Ten nás v celku lakonicky previedol časťou, v ktorej sa oddeľovali hrubé nečistoty od vody. No pri usadzovacej nádrži sa k nemu pridala technička. Tá na rozdiel od svojho kolegu na nás vybehla s odbornými pojmi. Doteraz neviem, ako vzniká ten kal a aký je rozdiel medzi jednotlivými kalmi.

Kal sme nechali kalom a pobrali sme sa smerom k ďalšiemu cieľu našej výpravy. Tým malo byť Gymnázium V. P. Tótha v Martine. Dvere nám otvoril na prvý pohľad sympatický muž s jemným huncútskym úšľabkom pod fúzmi. Pán učiteľ neskrýval, že sa rád počúva. Tak po krátkom desaťminútovom úvodnom príhovore preplnenom spojkou „že“ sme sa konečne dostali že k veci, kvôli ktorej sme prišli. Tento pán je totiž tuzemský fyzikár a mal na pláne ukázať nám zopár experimentov. Prvý experiment začínal vskutku nevinnou otázkou: „Kto chce jednotku?“ Braňo veľmi bažiaci po jednotke z fyziky bezhlavo vykrikol: „Ja!“, no to ešte nevedel, aké to bude mať následky. Fyzikár ho prizval do centra diania a priniesol mučiaci nástroj - skrinku s kľukou. Keď kľukou pohol, do Braňa vošiel elektrický prúd cez malé železka na konci, pričom sa podľa zadania nemal pohnúť. Naš malý veľký muž chvíľku váhal, no potom chytil železných

démonov do dlaní a sťaby „pajanier, vyderžaj“ sa pripravil na kopnutie. Samozrejme to s ním zatriaslo, ale predsa ukázal obrovský kus odvahy, ktorú v sebe nosí. Sám som si to skúsil, no aj ja som sa vrátil vytrasený na miesto.

A čo odstredivá sila? Treba otočiť pohár s vodou hore dnom bez toho, aby sa čo i len kvapka vyliala. Zopár nešťastníkov odtiaľ odišlo so smútkom a s mokrym oblečením. Adam prišiel s nápadom odstredivej sily, lenže oblúk priveľmi spomalil, v dôsledku čoho sa voda z pohára ocitla na prizeraúcich sa divákoch. Ani jedno tričko navôkol nezostalo suché. Potom fyzikár s macherským výrazom na tvári urobil maličký oblúk, ruka sa mu otočila iba v lakti a položil pohár.

Dva posledné pokusy. Prelievali sme oxid uhličitý, ktorý tečie smerom dole, pretože je ťažší ako vzduch. Z oblievačiek sme teda plynule prešli na prelievačky.

Naše kroky smerovali následne do Slovenskej národnej knižnice v Martine. Na starosť si nás vzala tunajšia knihovnička. Ak by každého bavila práca ako ju, tak hneď by sme sa mali o niečo lepšie. Dovtedy som robil rozdiel iba medzi starou a novou knihou. No táto knižná deva mi otvorila obzory do sveta archívnictva.

Najviac z celého výkladu sa mi páčil príbeh istého pána z okolia. Tento muž si kúpil údajne listy templárov. Za list zaplatil nemalú čiastku. Pán sa s úlovkom rýchlo pochváľil na nejakom zberateľskom fóre. Našu knižnú devu to nenechalo chladnú a okamžite sa jej zdalo na prípade niečo podozrivé. Najpodozrivejšie však bolo, že cena, za ktorú dotyčný listy kúpil, sa nezhodovala s reálnou hodnotou. V momente kupca kontaktovala. Požiadala ho, aby jej listy podrobne vyfotil. Z vyhotovených fotiek hneď rozoznala, že ide iba o faksimile. Teraz už vďaka nej viem, aký je rozdiel medzi originálom, inkunábulou a obyčajným faksimile.

Predposledným záchytným bodom sa stal Národný cintorín tiež v Martine. Na cintoríne nám pedagógovia

zadali úlohy. Náš zrak aj naša pozornosť sa nasmerovali k celkom priateľskej panej, ktorá mala veľkú chuť pomáhať. Avšak na každého spisovateľa nám povedala, že ten tu pochovaný nie je. Jozef Cíger Hronský aj Janko Francisci asi ležia kdesi v éteri mimo tento vesmír. Samozrejme sme jej poďakovali za pomoc, prinajmenšom nás pobavila.

Na záver sme navštívili skanzen v Martine. Sprievodkyňa bola vskutku milá. Vzhľadom mi neskutočne pripomínala ježka. Mala taký malý do špicata zakončený noštek a malé čierne očičky. Celý vzhľad umocnil hairstyle. Vlasy boli rovnomerne rozptýlené v okolí hlavy. Madam ježica nás previedla mnohými časťami skanzenu. Podľa mňa by sa to nemalo volať múzeum slovenskej dediny, ale múzeum všetkých dedín Slovenska. Možno som bol už unavený, ale prehliadka sa mi zdala nekonečná a chvíle mi skracovali iba zamýšľania sa nad ježkovským výzorom jej vlasov. Prehliadka sa skončila a pani bola evidentne rada, že odchádzame.

Cesta domov ubehla ako po masle a o štvrtej sme sa mohli tešiť z úspešného návratu. Domov som došiel niečo pred šiestou a ako zarezaný som spal, až do ďalšieho rána.

Boris Beník, II.G

René-z-Anče renesančne

Zo začiatku sa nám vôbec nechcelo zapájať sa do tejto súťaže. Najskôr sme sa nevedeli rozhodnúť, či je NATO tá pravá téma na súťažnú aktivitu, potom sme sa nevedeli zadeliť do dvojíc, keďže súťaž prebiehala v pároch, no a jednej dvojici sa dokonca pošťastilo až tak, že zabudla načas podať prihlášku...

V tomto školskom roku GBZA reprezentovali dva tímy. Tím GBZA Elita tvorili Simona Petříčková a Oliver Gvoždiak, druhým boli Bonnie a Clyde a.k.a. Terézia Mičechová a Tomáš Borák. Súťaž prebiehala v troch kolách. Prvé pozostávalo z náročného testu o Euroatlantickej aliancii, ale oba naše tímy kvíz zvládli a dostali sa do druhého kola. V ňom museli dvojice spoločne napísať esej na tému *Čo pre mňa znamená NATO*, a keďže aj týmto kolom prešli, nezostávalo im nič iné ako postúpiť do tretieho - národného kola, a zúčastniť sa simulovaného rokovania Severoatlantickej rady v Banskej Bystrici. A keďže Terez v čase banskobystrickej simulácie mrzla na MUN-e v Luxemburgu, na scénu nastúpil náhradník Radovan Beňo, ktorý na simulované rokovanie vo dvojici s Tomášom spomína takto: *„Každý z nás mal priradený jeden zo štátov tohto spoločenstva a snažili sme sa obhájiť názory našich krajín a nájsť riešenie na situáciu Kurdských vysťahovalcov v Turecku. Simulácia začala veľmi pokojne, no ku koncu to v priestoroch vysokej školy Mateja Bela naozaj vrelo. S radosťou však môžem prehlásiť, že sme sa nakoniec s ostatnými členskými štátmi dohodli a schválili rezolúciu.“* Simuláciou sa to však nekončí. Odmenou za postup nám bola koncom novembra exkurzia na Úrad vlády SR s ubytovaním v nádhernom 4* hoteli v centre Bratislavy (ehm, v nejakej zabudnutej temnej uličke v centre Bratislavy). Tej sa spomedzi našich súťažiacich zúčastnili traja - Terézia, Simona a Tomáš.

Podstatou úspešného absolvovania exkurzie je nezabudnúť na ňu a stihnúť vlak v správny deň. Nie každý má to šťastie túto podmienku splniť, ale keď máte skvelých kamarátov, vždy sa nejaké riešenie nájde. A to aj v prípadoch, keď sa cítite totálne stratení... (toť troška interného humoru na pamiatku). Keď sme sa stratení-nájdění ocitli v neskorých večerných hodinách konečne v hoteli, uvedomili sme si, že tieto politicky ladené súťaže nás začínajú naozaj baviť a že ponocovanie na hoteloch strávené debatami o politike a súťažnej stratégii sa akosi stáva maličkou súčasťou nášho gbzáckeho života. Z

týchto krátkych momentov totiž vznikajú spomienky na celé roky.

Ráno bolo bez raňajok, no s osobným rekordom: o 15 minút od vypnutia budíka sme stihli dať do poriadku seba, hotelovú izbu, zbaliť si veci a odovzdať kľúče. A to všetko bez najmenšieho kúska stresu či paniky. Ďakujeme, GBZA, stali sa z nás flegmatici <3 .

Nasledoval krátky presun a onedlho sme sa ocitli na Úrade vlády SR. Po bezpečnostnej prehliadke sme sa nechali viesť sprievodkyňou, ktorá nám ukázala jednotlivé salóniky a miestnosti, porozprávala historky o bývalých premiéroch či jednotlivých prvkoch miestností: „A toto je stôl, na ktorý bývalý pán premiér vyložil pred novinármi povestný milión eur.“ Videli sme najdôležitejšie miestnosti, no tiež aj záhradu či krásnu kaplnku. Z Úradu vlády sme utekali do talianskej reštaurácie na dlhý a bohatý obed, no a už sa nevieme dočkať budúceho ročníka tejto súťaže. I keď sa nám do nej najskôr nechcelo, nakoniec sme si to celé poriadne užili!

Terézia Mičechová, IV.G a Radovan Beňo, IV.F

Reného Vojna a mier v slovenskej metropole

Náš výlet začal dňa 10. októbra 2019 skoro ráno. Vyše osemdesiat trošku prispätých, ale zato vzrušených študentov plných očakávaní sa nalodilo do vlaku smer Bratislava. Po náročnej dve a pol hodinovej ceste sme vystúpili, ponáňovali si svaly a kosti a boli pripravení na nové zážitky a dobrodružstvá. Začali sme rozcvičkou pred bratislavskou stanicou, kde sme sa zoradili do dvojradov (alebo troj a štvor, lebo nevieme počítať) a vybrali sme sa spoznávať kultúrne pamiatky nášho hlavného mesta. Kroky polovice žiakov smerovali do Múzea židovskej kultúry, kde sa dozvedeli zaujímavosti z histórie, a druhá polovica sa išla nadýchať čerstvého vzduchu do botanickej záhrady.

Po kultúrnej vložke sme sa presunuli do hotela, kde sme potrápili pani učiteľky testom organizácie a kombinatoriky, pretože nie všetkým študentom sa ušla posteľ. Keďže sme ale skromní mladí ľudia, podelili sme sa. Počas nasledujúcich minút sa z dievčat stali dámy a z chalanov páni, pretože sme svoje už trochu unavené zovňajšky museli upraviť na vizáž, ktorá je hodná Slovenského národného divadla.

Po náročnej preprave dvoma autobusmi sme sa pobrali do Eurovey na bratislavské kávičkovanie a zaslúžený oddych a následne sme sa išli kultúrne vyžiť na predstavenie *Vojna a mier*. Divadlo v nás zanechalo veľkú citovú stopu, ktorá bola opäť trochu narušená prepravou dvoma autobusmi v lodičkách a sakách, ale my z GBZA sme zvyknutí na ťažké podmienky, takže sme to zvládli ľavou zadnou. Nasledovala sprcha, večera a spánok.

Ráno sme sa opäť všetci zišli pred vchodom do hotela, čerstvý ako ovocie z tržnice. Ako správne bilingválne gymnázium sme nemohli vynechať návštevu Francúzskeho inštitútu a španielskej ambasády, kde sme sa rozprávali o testoch a možnostiach štúdia v zahraničí. Nasledoval obed a potom sme sa napapaní a spokojní opäť zišli pred vlakom smerom na Žilinu.

Nesmieme zabudnúť na obrovské ďakujem pani učiteľke Horeckej, Čurgalyovej, Pospěchovej a Díriovej, ktoré to s nami zvládli s eleganciou a gráciou, aj keď vieme byť poriadne kvietka.

Simona Petříčková, IV.F

René unesený čarodejnicami sa zúčastňuje temného rituálu v Novom Meste nad Váhom

Ako je to zvykom, ani tento rok naša divadelná kompánia nezaháľala a zúčastnila sa XI. festivalu španielskych divadiel. Po mnohých úmorných nácvičkách strávených s majstrami remesla Alexisom a Pablom nadišiel čas a vyrazili sme 13.2. vlakom do NMnV. Nielenže nás čakal Valentín strávený s Alexisom a Pablom (čo je sen mnohých žiačok a žiakov GBZA), ale aj dva dni plné herečiek, hercov a divadelných hier.

Prvý deň šiel takto: Júlia, Tatiana, Lucia, Viktória, Patrícia, Adriána, Samuel, Marek, Tomáš, Pablo a Alexis vystúpili z vlaku a zistili, že sa nachádzajú na Solinkách. Až po dôkladnom skontrolovaní GPS sme zistili, že sme naozaj v NMnV, ale aj to, že „Mesto“ možno nebolo najpravdivejšie označenie (Dúfam, že nikto z čitateľov nie je z NMnV). Skupina sa rýchlo dostavila na miesto konania a po krátkych formalitách sa divadlá začali. Prvé bolo NMnV, ktoré riešilo problematiku Španielov bojujúcich vo fašistickom Španielsku, nacistickom Nemecku a komunistickom Rusku. Dalo sa zhodnotiť, že tieto režimy boli asi také dobré ako kvalita uvedeného divadla. Druhá nasledovala Nitra, ktorá

nám predstavila bojovú jednotku silných emancipovaných žien. Tretia Bratislava zasa premiešala klasickú literatúru so zábavou. Nasledovali sme my.

Tento rok sme hrali Pablovo majstrovské dielo *Sorginas*. Ak by som mal vmestiť dej do jednej vety, tak by znela: „Nenúť ženy k sobášu proti ich vôli, lebo je možné, že ťa zabijú, zjedia a vyvolajú samotného pána pekla.“ Po štyroch rokoch skúseností s divadlom môžem prehlásiť, že to bolo jedno z najlepších divadiel, aké som kedy videl. Obsahovalo naozaj všetko: Lásku, boj, svetelné efekty, spev, tanec, krv a dokonca aj skutočné vnútornosti (ktoré doniesol Alexis, nikto nevie odkiaľ). Naša skupina zažila ohromné a zaslúžené standing ovation.

Na konci dňa nás síce ostatné skupiny zabudli v divadle, ale po hodinke strávenej na jemnom mraze po nás v noci prišli autá a zaviezli nás na miesto tak odľahlé, že sa mu vyhýbal aj mobilný signál. Tam sme sa nasáčkovali do chaty a prečkali noc.

Druhý deň náš čakal vtipný muzikál od študentov z Trstenej, divadlo od Košíc, ktoré nikto nepochopil, a nie práve zábavné divadlo od Banskej Bystrice. Po krátkom videu o Gymnáziu v NMnV, kde nám vysvetlili systém tunajšej

španielskej maturity a ako sa dostať na ich školu, sa započala záverečná ceremónia a zhodou náhod sme znova vyhrali kategóriu najlepšie divadlo. Moja maličkosť vyhrala cenu za najlepšieho herca. Medzi extrémne užitočnými cenami sa nachádzalo napríklad DVD 3. série seriálu *Cuéntame* (Môj odveký sen), básne od baskických a katalánskych básnikov alebo kľúčenky so španielskou tematikou s nápismi po poľsky.

Nech bol už ale festival akýkoľvek, bola to jazda. A ja aj Adriána sme vďační, že sme mohli byť časťou tejto úžasnej a nezabudnuteľnej srandy menom „Teatro español“. Lúčime sa a všetkým pokračujúcim divadelníkom prajeme veľa úspechov a zábavy na doskách, ktoré znamenajú svet.

Samuel Nguyen (Diabol, vojak Espinosa, Kocúr Micifúz a Záhadný Don Rodrigo), V.E

René by chcel rozhodovať o Európe

V jeden októbrový večer, ktorého nezvyčajný jas prebúdza mŕtvych, aby navštívili svet živých zas, stál tajomný „mladoň“ na kopci nad dolinou, s tvárou natočenou proti vetru. V ruke zvieral papier s na ňom naškrabaným

atramentom. Dopil posledný dúšok zo svojej fľaše a pomaly sa otočil na svojich deviatich druhov, ktorí posedávali okolo ohníka pod kopcom. Tí sa pozreli na neho, zahasili oheň, zodvihli sa zo svojich miest a pomaly pristupovali k nemu a každý jeden z nich si postupne čítal obsah papiera. Bola to pozvánka na ďalší ročník súťaže Rozhoduj o Európe, na ktorú bola vybraná poloelita učencov zo žilinskej Mekky učenia, GBZA. Hra sa začala a družina v zložení: Daniel Saberi, Alexandra Janasová, Klára Sádecká, Oliver Gvoždiak, Martin Novák, Patrícia Mazáňová, Simona Petříčková, Tomáš Borák, Terézia Mičechová a Vladimíra Šimoníková sa vydala na cestu skrz tajomné nástrahy tejto „apolitickej“ súťaže.

Prvé kolo, v ktorom sa malo vytriediť zrno od pliev, sa udialo v Ružomberku. A buď zo samotnej vôle bohov, alebo z iného nekresťanského dôvodu sa zostava v zložení Alexandra Janasová, Simona Petříčková, Terézia Mičechová, Patrícia Mazáňová, Tomáš Borák a Daniel Saberi vybrala na pochod na Bratislavu do finálového kola. Kufre boli zložené na izbe, presklené steny kúpeľní, do ktorých bolo vidieť aj z druhej strany izby, boli otestované a ruky s úctou podané starým priateľom z minulých ročníkov, ktorí sa však opäť stanú našimi súpermi.

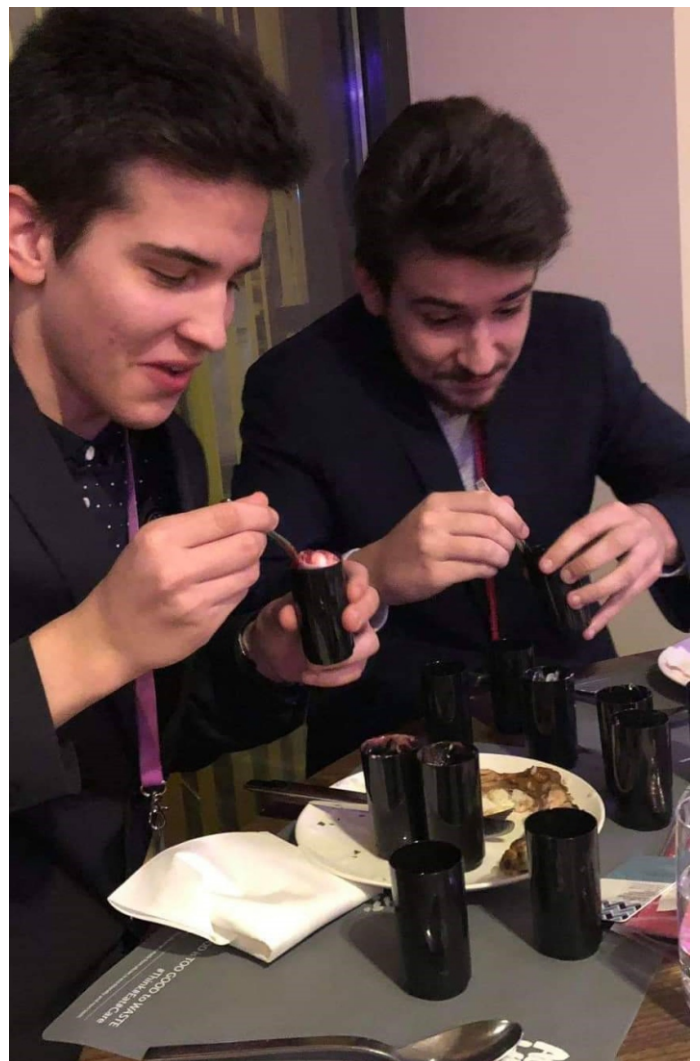
Nasledovala večera, počas ktorej sa sultánovi Osmanskej ríše (Danielovi Saberimu) a kniežaťu moskovskému a celej Rusi (Tomášovi Borákovi) podarilo zjesť všetkých 28 prítomných dezertov. Nasledovala dlhá noc na izbe číslo 249, kde staré priateľstvá naberali na sile a zaručili pevné väzby medzi uchádzačmi o víťazstvo aj počas rokovaní, aj mimo nich. O zachovanie mieru a dobrých mravov sa staral nadovšetko zdvorilý sultán Osmanskej ríše svojimi nočnými telefonátmi na hotelové izby náhodne vybraných spoluúčastníkov, ktorými sa ubezpečoval, že po dlhom dni sú v poriadku, a o takejto hodine už obývajú svoje komnaty. Alebo možno aj tie cudzie...

V prvý deň sa otvorili brány, bolo počuť zvuk bojového rohu v diaľke. Toto bolo ono, skúška ohňom, ktorá trvala celé štyri dni. Až kým sa mocný boh vody, ktorého meno nie je pre bežného smrteľníka možné vysloviť, zľutoval nad účastníkmi a vo svojej veľkorysosti rozbil klimatizáciu v miestnosti, z ktorej začalo tiecť veľa vody. Oheň súperenia bol síce uhasený, ale po šikovnej robote bulharských

majstrov sa účastníci znova pustili do seba. Naši reprezentanti vedeli, že finále tejto súťaže je ťažký kaliber, a preto sa snažili Bohov víťazstva nakloniť na svoju stranu polnočným obetovaním pruhovaného šálu na schodisku pred Slavínom, pravým monumentom víťazstva. Táto obeta však nebola dostačujúca, keďže bohovia vložili svoju silu do iných reprezentantov, ktorí nakoniec tesne porazili tých našich.

Napriek prehre bolo uzavretých veľa výhodných spojení medzi Čechmi, Slovákmi a jedným Maďarom narodeným v Štúrove, ktorý však hovorí len po česky. Počas bojových podmienok sme mali možnosť zistiť, že francúzske gilotíny sú nezastupiteľné a chýba len málo k tomu, aby sa stali národnou kultúrnou pamiatkou. Priamo počas rokovaní sme sa presvedčili aj o tom, že lásku od utrpenia delia len štyri veľké písmená: BDSM... S úsmevom na tvári, mrazom v kostiach a slzami smiechu spomíname na tieto veľkolepé dni. Nech heslá „Udělej bordel!“ a „Fínsko nepozná sex a srandu!“ naďalej stmefujú ich podstatu.

Tomáš Borák, IV.F a Terézia Mičechová, IV.G

Chorľavejúci René

„Potrebujem nejakých žiakov druhého ročníka na súťaž HAP, ktorú pre nás pripravili členovia Červeného kríža. Je to súťaž zameraná na HIV a AIDS. Sú nejakí dobrovoľníci?“

S týmito slovami pani učiteľka Beňušová začala hodinu slovenskej biológie. Ja a moja spolužiačka Zuzka Martiniaková sme sa prihlásili a spoločne sme sa rozhodli aj spolu s Dominikou Motyčákovou z vedľajšej triedy venovať tomu takmer celý náš voľný čas. A to doslova. Keď sme sa s pani učiteľkou stretli v kabinete, aby nám dala bližšie informácie, vyvalila na nás 40 A4 papierov plných textu. „Musíte sa toto naučiť. Do zajtra si to teda rozmyslite,“ povedala. Hoci ma táto hŕba učiva pomerne dosť vystrašila a predpokladám, že nie len mňa, rozhodli sme sa všetky nebyť padavky a pustili sme sa do toho. Spoločne sme sa stretávali po vyučovaní, ale aj pred ním, aby sme sa tomu venovali sem tam aj spolu.

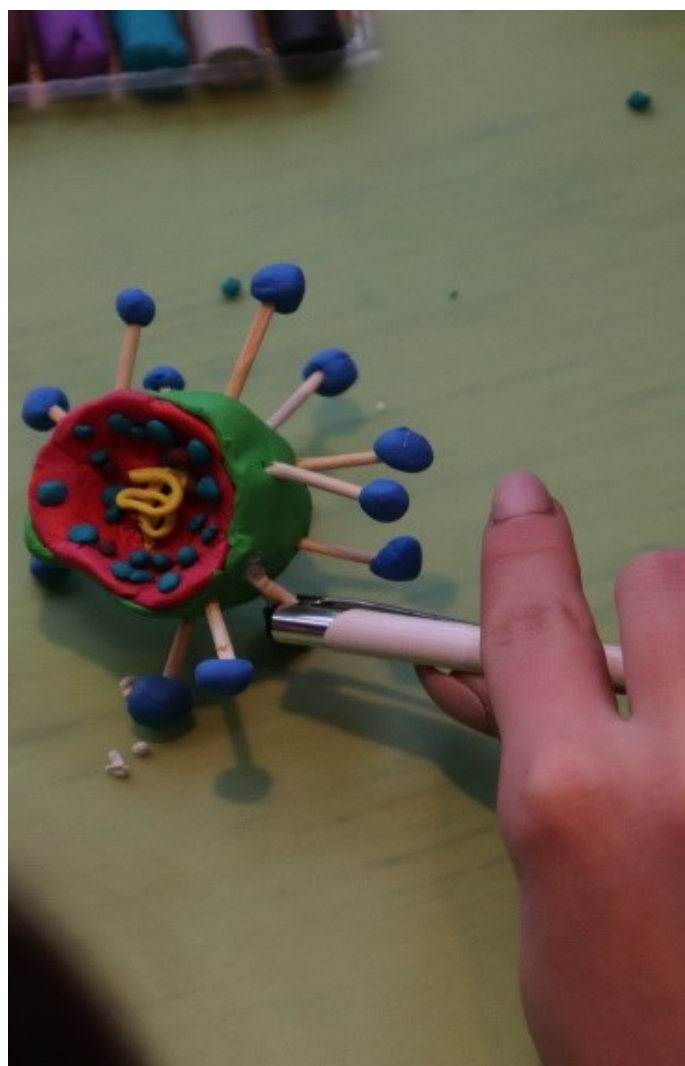
Súťaž mala byť v online podobe (školské kolo) a keby sa nám pošťastilo a postúpili by sme, spolu s ďalšími zapojenými a postupujúcimi školami z celého Slovenska by sme sa vybrali na výlet do Bratislavy a tam bojovali o prvé miesto.

Keď prišiel ten osudný deň a my sme sa mohli uliať z hodiny, všetky tri aj s pani učiteľkou sme odišli do voľnej informatickej učebne, spojili sme s babami hlavy dokopy a začali odpovedať na otázky. Ubehlo niekoľko dní a pani učiteľka nám s radosťou oznámila, že sme nedopadli tak zle, ako sme očakávali, a postúpili sme ďalej. Bola som veľmi prekvapená, ale zároveň vo mne prebývali myšlienky ako: „Takže teraz sa mám tých 40 strán učiť odznova?“ A odpoveď bola áno, bohužiaľ, áno. Naša cesta do Bratislavy mala byť o necelý mesiac, ale ubehlo to ako z vody. V deň nášho odchodu sme sa skoro ráno stretli na vlakovej stanici v Žiline a spolu sme nasadli na vlak do Bratislavy. Cestou sme sa ešte posledné chvíle „drvili pohlavné choroby“, no cesta ubehla prekvapivo rýchlo a ešte rýchlejšie ubehla naša prechádzka Bratislavou, kým sme sa dostali do danej budovy. Nečakala som to, ale súťaž sa konala v nejakej, podľa nášho názoru, kaviarni. Bolo nás dokopy 10 škôl a všetci pôsobili veľmi múdro. Súťaž mala tri časti, z toho jedna bola kreatívna. Počas kreatívnej časti bolo našou úlohou vymodelovať z plastelíny vírus. Ako môžete vidieť, zvládli

sme to veľmi dobre. Ďalšie dve časti boli o niečo ťažšie, no spoločne sme sa prebojovali aj cez ne. Potom nasledovalo klasické vyhodnotenie, okukli sme vianočné trhy a dali si kávu. Cestou domov sme boli všetky vyčerpané, ale určite ani jedna neľutujeme, že sme sa na to dali a zvládli to takto dobre.

Mne osobne táto súťaž veľa dala a tým nemyslím len kľúčenku a ceruzku s červeným krížom, ale získala som aj veľmi veľa vedomostí. Naučila som sa veci, ktoré by som možno nikdy predtým nepovedala, že sú pravda, a hlavne mi to otvorilo oči, aby som videla, ako niektorí ľudia na tom zdravotne sú a nemusia o tom vedieť ani oni, ani my. Vo svete sa deje veľa dobrých, no aj zlých vecí a to, že sa nás to netýka, neznamená, že o tom nemáme vedieť viac. Keby som mohla, určite sa zapojím aj na budúci rok, no bohužiaľ, do tejto súťaže sa môžeme zapojiť iba raz. Takže ak práve ty, čo toto čítaš, ideš byť druháčka alebo druhák a pani učiteľka ti ponúkne takúto možnosť, neváhaj a určite choď do toho!

Victória Kyseľová, II.E

René vo svete

Putovanie mládencov a dievčienec po svete

Tretí ročník na našej škole je spojený s rôznymi výmennými pobytmi, a tak sa podarilo aj tento rok uskutočniť cestu do Armentières. Škola St.Jude je súčasťou programu Europroject a aj vďaka finančnej podpore z programu Erasmus+ raz za dva roky podnikáme dobrodružnú výmenu s jej študentmi. Nuž ale k veci! ☺ Vycestovali sme v sobotu v noci a dorazili na miesto určenia v nedeľu okolo štvrtrej, čiže v autobuse sme pobudli celkom dlho. Posledná hodinka bola asi najhoršia, pretože napätie a horúčkovoité vyhľadávanie správnej slovnej zásoby bolo dosť psychicky náročné. Po vystúpení z autobusu sa všetci tak rýchlo vytratilí spolu so svojimi korešpondentmi, že sme im nestihli ani zapriať veľa zdraru.

Keďže sa všetci v pondelok ráno dostavili do školy, usúdili sme, že všetko dobre dopadlo ☺. Každý deň na nás čakal bohatý program, a tak sme sa vyzbrojení teplým oblečením a dobrou desiatou pustili do práce! V prvom rade sme si obzreli budovy školy, na naše pomery

gigantických rozmerov, a obdivovali priestory na cvičenie, obedy, oddych a štúdium. No čo Vám poviem ... Tretiaci si viackrát vyskúšali reálne hodiny. Mali možnosť porovnať náš a francúzsky vzdelávací systém. Okrem toho sme zažili súkromnú a zároveň fantastickú hodinu francúzskej literatúry. Bolo vidieť, ako decká najskôr len unavene zasadli do lavíc a postupne počas výkladu začali vytáňovať perá, papiere a horúčkovoito zapisovať ... Jedna radosť!

Výmena bola zameraná na životné prostredie. Tým

pádom aj všetky aktivity boli ladené týmto smerom: od diskusie o eko-gestách, cez návštevu flámskej farmy a skanzenu, až po návštevu jadrovej elektrárne.

Aj pre umelecké duše sa niečo našlo – prehliadka mesta Armentières, Lille a stredovekého mestečka Cassel, spolu s jeho múzeom zameraným na flámske umenie, kde nás najviac oslovil najmä originálny flámsky humor a výsmech z vtedajšej spoločnosti (väčšina by platila aj na našu súčasnú).

Pre našinca bola však asi najväčším zážitkom návšteva pobrežia. Francúzi „jemne“ frflali, načo sa tam musíme trepať, keď tam aj tak nebudeme dlhšie ako hodinku, ani teplo nebolo, aj vietor fúkal ... ale myslím, že im to došlo, keď videli naše šťastné tváre, ktoré pozorovali Lamanšský prieliv a vďaka úžasnej viditeľnosti sme videli aj britské pobrežie.

Myslím, že môžem povedať za nás všetkých, že sa tešíme na koniec marca, keď budeme môcť prijať našich nových priateľov u nás na GBZA.:) Nuž, táto posledná veta bola napísaná ešte v novembri po návrate na Slovensko. Ako všetci vieme: my sme mienili prijať našich kamarátov u nás doma, ale korona zmenila všetky naše plány ...

Mgr. Dana Markušová

René v Zaragoze

Na konci augusta sme sa dozvedeli, že sa naša škola začala podieľať na programe Erasmus+ Education Without Frontiers a večer pred „deadlinom“ sme sa rozhodli napísať a poslať prihlášku a motivačný list. (Teraz to znie, akoby sme sa dohodli, ale predtým sme ani netušili o existencii tej druhej. ☺)

Zo všetkých uchádzačov našej školy (konkrétne z troch ☺) sme boli vybraté práve my dve - Julka a Lenka. Julkina prvá reakcia bola „mama ma zabije“ a aj napriek prvotnej nervozite a miernej neorganizácii, sme z toho nevycúvali a vytrvali. Dňa 24.09.2019 sme spolu s pani učiteľkou Mládenkovou a vybranými žiakmi do Fínska išli do Bratislavy na seminár ohľadom našich pobytov. Na seminári sme spoznali aj ďalších milých a priateľských ľudí v našom veku, ktorí sa tiež chystali vycestovať do zahraničia na študijný pobyt.

Naša cesta sa začala v nedeľu 13.10.2019, všetko prebiehalo hladko, až kým sme nedorazili do Madridu. Tam nastala prvá komplikácia, keď sme zistili, že sme nemali rezerváciu na autobus, ktorý nás mal zaviesť do Zaragozi, ale našťastie to nebol až taký problém a dorazili sme v bezpečí a v zdraví o hodinu neskôr. Na stanici nás

už čakali naše hosťovské rodiny. Spolu s nimi sme sa vydali do našich nových domovov na nasledujúce 2 mesiace.

Hneď na druhý deň sme už vchádzali do školy IES Miguel Catalán, kde nás privítali učitelia s úsmevom na tvári. Postupne sme spoznávali ich školský systém a veľmi rýchlo sme zistili, ako nám chýba ten náš. Prvý týždeň bol náročný a zo školy sme chodili unavené rovno do postele. A to ešte Lenka nevedela, že sa jej pokazí mobil a bude musieť chvíľu fungovať bez neho. To sú „problémy“, že? ☺ Až vtedy si človek uvedomí, ako je vlastne ďaleko od rodiny a blízkych a musí si poradiť viac menej sám. Našťastie sa všetko po prvom strastiplnom týždni vyriešilo a my sme si začali užívať španielsky život naplno.

Zažili sme počas tých dvoch mesiacov nespočetné množstvo nových zážitkov (jedna ročenka by nestačila), spoznali sme krásy španielskej noci (nalož s touto informáciou, ako chceš ☺), vyskúšali sme vynikajúcu španielsku kuchyňu (a to sa ne bavíme o raňajkách v „cafeterii“ za 2€), objavovali rôzne zákutia krajiny s našou „druhou rodinou“ a taktiež sme sa spriatelili s novými ľuďmi (dokonca sme sa tam spoznali a spriatelili aj s

jednými Češkami, úplne náhodne v Primarku). A k tomu sme si ešte navyše zlepšili hovorovú španielčinu, ktorú sa v škole nemáš šancu naučiť tak, ako práve medzi „rodenými hovoriacimi“. Španielsko nám dalo veľa do života, či už strastiplných (ktorých bolo minimum), alebo pozitívnych skúseností a spoločne sme sa zhodli, že to boli zatiaľ naše najlepšie 2 mesiace v živote.

Júlia Škrková, III.E a Lenka Kuhajdová, II.E

TOMUN s účasťou Reného

Naša cesta na konferenciu do Poľska sa začala deviatimi hodinami vo Flixbuse, už z tohto prvého zážitku sme sa naučili, že ak sa dá prežiť takáto cesta, dá sa prežiť všetko. Ranný príchod do mesta Toruń sprevádzala únava, ale taktiež nadšenie a očakávanie. Pamätám si, ako som čakala na svoju hosťovskú rodinu a sama sebe som hovorila, že sa netreba ničoho obávať, veď predsa angličtina nie je problém. To som ešte nevedela, že hlavným dorozumievacím jazykom nebude angličtina, ale poľština. Zo začiatku to bol šok, no nakoniec sme si tak užili veľa zábavy a ja som zistila, ako veľmi sú si slovenčina a poľština podobné.

Príchod na samotnú konferenciu sa začal registráciou, kde sme mali možnosť pozdraviť sa s našimi kamarátmi z iných

konferencií, ale taktiež spoznať sa s novými ľuďmi. Po registrácii nasledovala otváracia ceremónia, ktorá sa konala v krásnych priestoroch starej radnice. Následne sme sa rozdelili do našich výborov. Konferencie sme sa zúčastnili piati delegáti, ktorí sme zastávali postoj pridelenej krajiny v témach ako bezpečnosť zbraní, ľudské práva, vzdelávanie detí, očkovanie, globálne otepľovanie alebo ochrana morí a pobreží. Dvaja sa zúčastnili v pozícii chairs (prezidentov výboru) a ich úlohou bolo dohliadať, aby debata prebiehala tak, ako má.

Začiatok výborov bol veľmi zábavný a priateľský. Naši chairs

nás najskôr nechali predstaviť sa a porozprávať niečo o sebe, čo veľmi odľahčilo atmosféru a pomohlo nováčikom cítiť sa oveľa príjemnejšie. Debaty boli plné zábavy, ale i tvrdej práce. Mala som možnosť spoznať veľa mladých ľudí s ambíciami a názormi, o ktoré sa nebáli podeliť veľmi inteligentným spôsobom. V mojom výbore nám téma životného prostredia ukázala, aká je situácia vážna a aké zložité je pre jednotlivé krajiny dohodnúť sa a nájsť riešenie. Naučila som sa byť sebavedomejšia, komunikatívnejšia a nebáť sa odpovedať, aj keď odpoveď nemusí byť správna (túto zmenu vnímam aj v škole).

Po uzatváracjej ceremónii sme nepocítili úľavu, pretože naša práca ešte nebola hotová. Ako partnerská škola sme pracovali na projekte HOPE, mali sme možnosť počuť o aktivitách iných škôl v rámci tohto projektu a taktiež sme odprezentovali tie naše. Za úlohu sme dostali aj vytvorenie dotazníka pre študentov.

Náš pobyt v Toruni sme zakončili spoločnou večerou, kde sme sa podelili o svoje zážitky a dojmy. Z TOMUNu 2019 som si odniesla veľa skúseností a dúfam, že budem mať možnosť zažiť niečo podobné znovu.

Vladimíra Šimoníková, III.F

Ako sa René hral s legom

Naša cesta sa začala o šiestej ráno pred Hypertescom v Žiline. Nejakو sme sa spolu s batožinou dokázali pomestiť do mikrobusu. Doteraz ma udivujú tie veľké rozdiely medzi veľkosťou našich batožín – niektorí sa dokázali zbaliť do malého kufríka, iným by nestačil ani lodný kufor.

Kontrola na letisku bola celkom sranda, pretože niekomu z nás našli v príručnej batožine také chlpaté putá (zabudnuté v rucksaku ešte z imatrikulácií). Nakoniec ich nezobrali, a teda putá boli prepravené do Dánska.

Na letisku v Kodani nás už čakali dánski študenti, u ktorých sme mali týždeň bývať. Nešli sme priamo k nim domov, vlakom sme sa prepravili do ich školy, ktorú nám poukazovali a občerstvili nás koláčom a čajom. Večer sme strávili so svojimi hostiteľskými rodinami. Hrali sme spoločenské hry, vyrábali ozdoby na stromček a (niektorí) ochutnali typické jedlo.

Ráno sme najskôr navštívili UN City, kde nám dve milé slečny rozprávali o potravinovej pomoci. Po skončení prednášky sme sa rozdelili do menších skupín a mali sme menšiu prehliadku Kodane. Chodili sme asi dve hodiny, no ak si myslíte, že to bol koniec, tak sa mýlite. Naša ďalšia zastávka bola Christiania. Veľmi zaujímavé a zvláštne miesto.

Už vtedy boli niektorí z nás unavení z toľkého chodenia, ktoré, ako sa ukázalo, ešte neskončilo. Znovu sme sa rozdelili do skupín a chodili sme po celom meste a pokúšali sme sa urobiť tie najlepšie fotky do súťaže. Utorok sme začali dejepisom. Rozprávali sme sa o dejepise samotnom, neskôr sme robili prezentácie na rôzne témy – slovenské ženy, kultúra Slovenska, vzťahy Slovenska s ostatnými krajinami... už po polhodine nám

všetkým bolo jasné, že ich učiteľ na pána profesora Ferka určite nemá.

No a potom prišla tá trošku nechutnejšia časť dňa. Pitvanie prasacieho oka. Odstránenie tuku a tkaniva okolo oka, rozstrihnutie oka a ďalšie veci ...

Večer sme sa takmer všetci vybrali do zábavného parku Tivoli. Síce tam bola neskutočná zima (tak ako po celý týždeň nášho výmenného pobytu), ale všetko bolo naozaj nádherne vyzdobené vo vianočnej tematike.

V stredu sme začali hudobnou. Spievali sme rôzne pesničky a niektorí nám zahrli na klavíri. Pokračovali sme Vikingami a ďalšou pitvou. Pitvali sme jahňacie srdce, a môžem vyhlásiť, že táto pitva bola menej nechutná ako tá predchádzajúca.

Štvrtok sme strávili doobedie na hodinách. Nechápavo sme krútili hlavami, keď sme sa niekoľkí Francúzi ocitli na hodine španielčiny, ešte nechápavejšie sme sa tvárili na fyzike, kde sme už vôbec ničomu nerozumeli. Poobedie sme prezentovali naše vianočné tradície a zahrli sme si jednu tradičnú hru s darčekom.

V piatok sme navštívili Christiansborg Palace, ale väčšinu dňa sme strávili prípravou jedla na spoločnú večeru.

V sobotu sme sa všetci rozlúčili na letisku s myšlienkou, že sa opäť uvidíme. Po prilete do Viedne sa začal náš boj s časom, aby sme stihli autobus do Bratislavy a neskôr vlak do Žiliny. Našťastie sme všetko postíhali a zdraví sme sa vrátili domov.

Tešili sme sa, že sa o niekoľko mesiacov znovu uvidíme. Nanešťastie nám to prekazila táto aktuálna situácia vo svete. Kvôli koronavírusu sa s našimi priateľmi z Dánska, bohužiaľ, už asi neuvidíme.

Lemun 2019 – holandské príhody a skúsenosti

Celé sa to začalo vo štvrtok ráno 21. novembra. Stretli sme sa pred školou a vyzeralo to, že je všetko úplne v pohode. Postávali sme, rozprávali sa so spolužiakmi alebo učiteľmi, ktorí sa pristavili. Potom prišiel Maťo a zistili sme, že si zabudol peňaženku doma, ale vďaka pretekárskym schopnostiam Tomášovej mamy sa aj tento problém hravo vyriešil. Keď sme boli kompletní a nič nechýbalo, čakala nás jazda na letisko autom, natlačení v 2 autách. Na letisku vo Viedni to išlo relatívne hladko, ale aj tak náš odborník na bezpečnostnú kontrolu Kubo zabodoval. Po krátkom a rýchlom lete sme pristáli v Amsterdame. Ostávala posledná časť cesty, vlak do Leidenu. Treba podotknúť, že kvalita a čistota holandských vlakov je priamo úmerná ich cene. Keď sme sa konečne dostali do Leidenu, už na nás čakal posledný problém nášho dňa. Vystúpili sme na stanici, ktorá bola od nášho ubytovania vzdialená asi dva kilometre. A vzhľadom na športového ducha našej skupiny porovnateľného s chuťou do učenia žiaka v nedeľu večer bol trošku problém, keďže sme mali kopec kufrov a nejedli sme dlhé hodiny. Tento fakt dávali niektorí členovia veľmi hlasne najavo a miestami to vyzeralo ako na protestoch v Amerike. Keď sme sa konečne dostali „domov“, čakalo nás veľmi príjemné privítanie. Holanďania sú milí a prívetiví, ale domy majú chladné. Nakoniec sme zhodili veci a išli sa spolu najesť. Na druhý deň to všetko vypuklo. Niektorí išli do školy ešte skôr, keďže súčasťou MUNov je stretnutie s ľuďmi, ktorých sme dlho nevideli. Zvyšok skupiny prišiel na obed a zaregistrovali sme sa. Samozrejme nie úplne bez ťažkostí. Chýbal môj badge, a namiesto toho s nami bol aj tieňový člen, Lucia Rybanová, pretože sme mali ten jej. Všetko sme opäť zvládli a debaty vo výboroch sa rozprúdili naplno. Každý už hrdo zastupoval a bránil svoju krajinu, zatiaľ čo pán učiteľ Matuška, náš verný doprovod, si užíval krásy Holandska. Tretí deň sa opäť debatovalo v plnom prúde. Boli to dlhé hodiny strávené riešením nie len aktuálnych svetových problémov, tých z histórie či alternatívnej blízkej budúcnosti. Ako to už býva zvykom, naša škola opäť zabodovala a celá naša skupina bola aktívna. Napriek tomu sa už všetci tešili na večer, na populárnu Lemun

párty, ktorá však nespĺnila očakávania či už priestormi obohatenými o typickú vôňu Benátok alebo organizáciou. A tak sme si spravili alternatívny program, kde si každý prišiel na svoje.

V posledný deň debatovania sme už boli všetci unavení, ale vďaka káve aj tak vlajka GBZA viala veľmi vysoko a vďaka iniciatíve Mateja sme mohli zažiť stretnutie s pápežom, s ktorým aj vďaka Lili dokázal podpísať nejednu zmluvu. Deň ubehol rýchlo a bol čas sa rozlúčiť s MUNom a všetkými skvelými ľuďmi. Na večer sme si naplánovali výlet do Amsterdamu, ktorý bol nezabudnuteľný. Zaľúbili sme sa do tohto mesta a pár hodín sme spoznávali holandskú kultúru. A tento krásny večer by sme aj ukončili bez problémov, nebyť nekompetencie jedného nemenovaného, ryšavého ľaváka zo IV.E, ktorý skoro zaspal vo vlaku a zabudol vystúpiť.

Posledný deň bol v znamení stresu a smútku z odchodu. Nikomu sa nechcelo vrátiť do reality. Zbalili sme sa a rozlúčili s majiteľkou domu. Dostali sme na rozlúčku háčkované srdiečka. Len tak-tak sme stihli vlak do Amsterdamu. Prišli sme na letisko a dozvedeli sa, že lietadlo mešká. Nikto nevedel koľko, keďže náš let nemal zverejnené meškanie. Našou najväčšou zábavou boli túry po letisku. Nakoniec to bolo dve a pol hodiny a do Viedne

sme prišli okolo štvrtej. Tam sme sa rozdelili a v rôznych autách a časoch sa vrátili domov. V škole sa medzitým konali oslavy dvadsiateho výročia školy. Putovanie Reného mládenca sme si tak mohli pozrieť iba zo záznamu, ale keď si to porovnáme s našou púťou, niet nad osobnú skúsenosť.

Na záver treba povedať, že tento výlet by sa samozrejme neuskutočnil bez pomoci či už finančnej, morálnej alebo osobnej, a preto by sme radi poďakovali veľmi štedrému občianskemu združeniu a VÚC za poskytnutú finančnú injekciu. Ďakujeme vám aj za vašu dôveru, ktorú ste do nás vložili na tento projekt a veríme, že sme vás nesklamali. Na záver patrí poďakovanie aj pánovi Matuškov, ktorý sa nás jediný ujal ako dozor a vydal sa na túto cestu s nami.

Ako dozor by som rád niečo dodal na záver. Účasť na tejto aktivite nebolo len obyčajné užívanie si dovolenky a spoznávanie krás Holandska. Snažil som sa nadväzovať kontakty na učiteľskej úrovni a zbierať nové inšpirácie pri organizovaní MUNov. Ďakujem partičke zanietovaných MUNistov, že ma oslovili a umožnili mi zviať sa s nimi do Leidenu, dozvedieť sa niečo o histórii mesta, spoznať nových ľudí, vyskúšať si prvýkrát air b'n'b ubytovanie a nechať sa ohrozovať presilou cyklistov.

We HIGHLY recommend this MUN to everybody.

Oliver Gvoždiak, IV.F, Matej Nemčok IV.G, Mgr. Marek Matuška

René so mnou objavuje vzdialený ostrov v Atlantickom oceáne

Moje dobrodružstvo sa začalo dňa 7/9/2020. Pri rozlúčke s mojou rodinou tiekli krokodílie slzy. Fakt, že odlietam niekam do neznáma, mi ešte stále neprišiel úplne skutočný, uvedomila som si to až po pristátí na jednom z Kanárskych ostrovov, Gran Canarii. Našťastie sa mi podarilo dopredu zaistiť ubytovanie a z letiska som smerovala priamo tam.

Od začiatku som mala veľkú chuť socializovať sa, tak som nadviazala rozhovor s taxikárom a nadšená som mu rozprávala o mojom nasledujúcom roku. Konverzácia sa veľmi rýchlo skončila, keď sa ma opýtal, v ktorej časti Španielska sa nachádza tá dedinka Slovensko, odkiaľ prichádzam. Po príchode k dverám môjho budúceho bývania sa mi potvrdila hneď jedna z vlastností Španielov, ktorú majú Kanárčania snáď stonásobne viac

vyvinutú. Na všetko majú čas. Nedočkavá som písala majiteľom bytu, že už som tam, ako sme sa dohodli a rýchlou odpoveďou bolo: „Už sme na ceste, 5 minút a sme tam.“ Tak teda čakám 5 minút, 20 minút, stále nič. V tom momente otvorili dvere moje spolubývajúce, ktoré práve išli na pláž a pustili ma dnu, hneď ďalšia spolubývajúca sa ma ujala, dala mi vodu a príjemne sme sa rozprávali, no majitelia stále nikde. Po 2 hodinách čakania prišli s tým, že akurát sa prebrali zo siesty a skôr sa im nedalo. Povedali mi, že budem bývať na vyššom poschodí spolu s 2 chalanmi a jedným dievčaťom. Úprimne sa priznám, celkom som si nevedela predstaviť, ako to bude fungovať, ale neostávalo mi nič iné. Konečne som dostala kľúče od mojej izby, vybalila som sa a v tom momente prišiel telefonát od rodičov. Od únavy z celého dňa cestovania a uvedomenia si dialky, v akej sa nachádzam, som sa rozplakala a oznámila našim, že ja to nezvládnem a hľadám letenky domov. Mamina ma upokojovala a presvedčila ma, aby som tomu dala šancu a išla si pospať. Nasledujúci deň bol už lepší a ten ďalší mi myšlienka na návrat domov ani len nenapadla. Pomohol mi aj nástup do školy, v ktorej som pravdupovediac tiež zažila kultúrny šok. To, že škola

začína o 8:00 neznamená, že tam musíte čakať už o 7:40, ale znamená to, že o 8:00 začnú otvárať brány školy a 5-10 minútové meškanie je úplne v poriadku. Rovnako ako aj odovzdávanie projektov v presnom termíne. Slovo presný v spojení s mojimi spolužiakmi nemôžem použiť, skôr by som ho zamenila za približný. Napriek tomu som mnohokrát práve ja bola terčom výsmechu z môjho večného stresovania, aby sme zadania odovzdali aspoň raz na čas. Postupne som sa aj ja naučila zvoľniť tempo. Ako čas plynul, čoraz viac som sa zamilovala do tohto prenádherného miesta. Moja neistota ma opustila, mala som možnosť spoznať nových ľudí a v skupine Erasmus naviazať nové medzinárodné priateľstvá. Zažívala som skvelé dobrodružstvá a užívala si každú jednu sekundu môjho pobytu. Napokon som sa rozhodla, že na Vianoce pôjdem domov, pretože je to čas, ktorý chcem stráviť s rodinou.

Po návrate z vianočných prázdnin sa pomaly ale isto začali blížiti tie známe kanárske karnevaly. Kanárčania sú na tieto sviatky obzvlášť pyšní a nazývajú ich svojim svetlom v roku. Moji kanárski kamaráti mi dali presné inštrukcie, ako ich oslavovať, čoho sa zúčastniť, a hlavne ako si VYROBIŤ MASKU. Na Kanárskych ostrovoch je

úplne normálne stretávať ľudí v maskách tancujúc a spievajúc na uliciach nielen počas karnevalu, ale aj mesiac pred a mesiac po ňom. Tohtoročné karnevaly boli trochu iné. Kvôli piesočnej búrke z Afriky museli zrušiť program na 3 dni, čo sa vraj za celú históriu osláv ešte nestalo. Aj po tejto búrke však vyšlo slnko sa a oslavy mohli pokračovať. Krátko po tomto magickom období nám prišla zo školy správa, že nám do odvolania rušia vyučovanie. Dôvod asi nemusím spomínať.

Na začiatku karantény som nevedela, že toto je začiatok konca môjho úžasného pobytu na Gran Canarii. Celé Španielsko malo nariadený superlockdown a jediná možnosť, ako sa dostať von spomedzi 4 stien bolo raz do týždňa ísť do obchodu. Situácia sa stále predlžovala a nezlepšovala, u nás na byte vrcholilo napätie, na Slovensku sa začalo teoretizovať o blackoute, a tak som sa po rozhovore s mojimi rodičmi rozhodla napísať na Slovenskú ambasádu v Madride, či by mi vedeli poskytnúť informácie, ako by bolo možné sa dostať z ostrova domov. Túto správu som napísala v pondelok nič netušiac, že ďalší pondelok už pôjdem v autobuse z Barcelony späť na Slovensko. Po 6 dňoch v štátnej karanténe som zostala 8 dní v domácej karanténe v prázdnom byte mojich starých rodičov. Po 14 dňoch na Slovensku som sa konečne dostala k mojej rodine.

Napriek takémuto nie úplne šťastnému koncu som sa naučila neskutočne veľa vecí a mala som možnosť nielen akademického, no aj osobnostného rastu. Túto skúsenosť by som dopriala úplne každému študentovi, pretože je to niečo jedinečné a nenahraditeľné. Tento pobyt mi dal množstvo nových priateľstiev, spoznala som ľudí z rôznych kútov sveta, skúsila som si debatovanie v španielčine na verejnom podujatí, naučila sa mnoho slov a výrazov z kanárskeho dialektu, spálila som sa, hoci bolo zamračené a fúkal studený vietor, zvládla som šesťhodinovú túru na pláž, na ktorú sa dalo dostať aj loďou, a v neposlednom rade som zistila, že môžete byť kdekoľvek, nikdy v ničom nebudete sami.

Barbora Palušová, III.E

Stratený medzi Peñíscolou a Vinaròsom

Skvelé jedlo, množstvo slnka, veľa kultúry, no predovšetkým úžasne ústretoví a otvorení ľudia plní energie a elánu. Hneď po príchode som si Benicarló zamiloval. Pamätám si na to všetko, akoby to bolo včera. Priletel som na letisko do Valencie, kde ma čakala moja španielska rodinka so slovami ¡Bienvenido hijo! Bol to tak

úžasný pocit, že som zo seba skoro nedokázal vypustiť ani jednoduché hola. Po dvoch hodinách cesty autom sme sa dostali konečne do Benicarla, a keď som videl tú diverzitu ľudí, tak som si len v duchu povedal: Wau. Ihneď po príchode sme išli večerať do jednej reštaurácie, kde ma čakalo vskutku príjemné zoznamovanie so zvyškom rodiny. Toľko bozkov, čo som dostal počas tých piatich minút, som nedostal za celý svoj život, a to jedlo, nebudem klamať, neexistujú slová, ktoré by sa len približovali k tej vynikajúcej chuti. Napokon sme prišli domov, vošiel som do svojej izby a doslova ma odhodilo na posteľ. Na druhý deň som sa zobudil o 5. ráno na svoj bežne zvoniaci budík a rozbil si displej na mobile, lebo sa mi vyšmykol z rúk.

Prvý deň v škole bol zaujímavý, ale zároveň dosť zvláštny z toho dôvodu, že som bol stredobod pozornosti, čo som si ako blíženeц aj celkom užíval (ten stredobod pozornosti som bol až do konca môjho pobytu). Ako prvé som išiel do riaditeľne, kde som si vybral voliteľné predmety a dostal som rozvrh. Pýtajúc sa, kde sa aká učebňa nachádza, som si hneď našiel dosť veľa kamarátov. Veľmi dobre na mňa pôsobil prístup profesorov v škole: boli veľmi priateľskí, ústretoví a ochotní pomôcť s akoukoľvek otázkou. Bol som vo viacerých triedach, kde ma ľudia bombardovali otázkami typu „relación o lio“ (vzťah alebo románik), ale neskôr mi spolužiaci vysvetlili, že to je jedna zo základných tínedžerských otázok pri zoznamovaní sa. Po škole sme sa išli najesť k starým rodičom, kde ma čakali 4 chody a liter pomarančového džúsu. Môj žalúdok nie je na také veľké porcie naučený, tak som sa cítil, ako keby som mal žľzníkový záchvat.

Miloval som hodiny španielčiny, nemčiny a dokonca aj angličtiny, čo aj mňa osobne prekvapilo. Zažil som aj zopár trapasov, keď mi slečna na vrátnici nechcela dať kľúčik od wc a začala na mňa hovoriť vo valenciane a ja som sa na ňu pozeral ako na svätý obrázok, no nakoniec prepla do španielčiny a ja som stratil 20 minút z hodiny, lebo slečnu zaujímal každý detail o mne a ja som aj zabudol, že som niekde chcel ísť. So spolužiakmi sme mávali poobedné seansy na pláži alebo v bare rozprávajúc a sťažujúc sa na rôzne veci. Väčšinou som si tieto sedenia užíval plávajúc v mori, vďaka čomu ma spolužiaci volali „nene ruso“. Nehnevajte sa na mňa, ale považujem to za hriech, neokúpať sa pri 20°C. Taktiež sme boli so spolužiakmi na rôznych fiestas, čo bola jedna z vecí, na ktoré som sa brutálne tešil, keďže latino párty na Slovensku sa ani zďaleka nedajú porovnať s tými v

Španielsku, kde sa ľudia na okamih úplne odosobnia a tancujú, ako keby to malo byť naposledy. Okrem spomínaných fiest sme boli aj na karnevale vo Vinaròse aj v Benicarle, čo boli ďalšie zážitky, o ktorých by sa dala napísať ba aj kniha. Kúpili sme si kostýmy a po celom meste (pre nich dedina) bolo asi 15 veľkých stanov, kde hrala odlišná hudba, čiže každý si prišiel na svoje. No nájdú sa aj nerozhodní ľudia (nemenovaný Zachar), ktorí celú noc pobejú od stanu k stanu s ľuďmi, s ktorými sa pred minútou zoznámili a nabehajú za noc 25 000 krokov (informácia na základe krokomeru).

Väčšinu obyčajných dní som trávil buď opaľujúc sa na balkóne, vonku s kamarátmi alebo neustálym pitím pomarančového džúsu, keďže hneď za domom sa nachádzali veľké pomarančové sady. Nebol problém vypíť debničku pomarančov za dva dni. Čo sa týka rodiny a výletov, tak každý víkend (aj cez týždeň, keď bol čas) sme chodili spoznávať Španielsko v Castellone, Valencii, Tarragone a Barcelone, kde som sa stretol s kamarátmi z ESMUNU. Bohužiaľ, koronavírus sa rozhodol pripraviť ma o tri týždne v Španielsku a o fallas. Na tento sviatok sú totiž vyrábané figúry z dreva, kartónu a sadry a dosahujú obrovských rozmerov, ich veľkosť môže byť 5-30 metrov. Komisia potom vyberá najkrajšiu figúru a v noci 19. marca sa všetky figúry, okrem tej víťaznej, zapália. Celý týždeň je sprevádzaný fiestami, čo predstavuje spánok cez deň a ruky hore cez noc.

Odchod zo Španielska bol dosť náročný, týždeň pred odletom som dostal správu, že je možné, že Španielsko sa dostane do červenej zóny a ja sa nebudem môcť dostať domov. So slzami v očiach som sa rozlúčil v piatok so spolužiakmi a po škole sme chceli ísť ešte do kaviarne, no

majiteľka nám oznámila, že jej je ľúto. Nakoniec sme skončili v parku do skorých hodín ranných. Mal som kúpenú letenku na pondelok. Zvrat nastal vtedy, keď sme sa dozvedeli že Rakúsko z nedele večer na pondelok ráno ruší všetky lety zo Španielska, Francúzska a Švajčiarska. S pani učiteľkou Mládenkovou sme v sobotu hľadali letenky. Našli sme zo Seville, čo by trvalo 7 hodín autom a nestihli by sme to. Napokon som sa zmieril s faktom, že pravdepodobne budem tráviť karanténu v Španielsku. Počas večere moja španielska mama našla poslednú voľnú letenku na nedeľu ráno z Barcelony do Viedne. Nevedel som, či plakať, alebo sa tešiť. Pobalil som si kufor, rozlúčil sa s celou rodinou a po dvoch hodinách spánku sme vyrazili na letisko do Barcelony. Počas letu som nonstop kýchal a kašľal. Nechceli by ste vidieť tie pohľady vystrašených ľudí.

Po príchode ma na letisku čakala mama so sestrou, s ktorými som musel byť v karanténe 14 dní. Napriek všetkému som nesmierne vďačný za možnosť zúčastniť sa, poznať a istým spôsobom aj nájsť seba samého. Momentálne som s kamarátmi a s rodinou v kontakte len cez video hovory, ale už máme naplánované viaceré stretnutia. Túto skúsenosť odporúčam každému, kto chce zažiť zmenu a vybrať sa za hranicu svojich doterajších možností. Verte mi, neoľutujete to a ostane vám veľa krásnych spomienok.

Marek Zachar III.E

Vtedy s Reném v Zaragoze

Peter Pellegrini rozhodol, že od piatku 13.3.2020, 9.00 hod. sú do odvolania zavreté hranice Slovenskej republiky. Paráda! A ja v krajine ďalšieho Petra Sáncheza rozmýšľam, ako to vymyslieť a dostať sa domov za mojimi dvoma Petrami, čakajúcimi na mňa doma.

Projekt spolupráce medzi Španielskom, Fínskom a Slovenskom v rámci výmeny žiakov funguje ako švajčiarske hodinky. Moja pracovná návšteva to len potvrdila, len do toho všetkého sa nám akosi vtrela jedna neočakávaná vec, resp. vírus, ktorého meno sme ani tam nevyslovovali vo viere, že vydrží ako baterky objednané z Číny. Ľudia naďalej protestovali v Madride aj inde na námestiach za práva žien, sedeli na terasách, chodili do kina, žiadne rúška ani v nemocnici vedľa mojej novej práce.

V pondelok ma kolegyne Španielky vysmiali, že rozmýšľame o uzavretí škôl a máme jedného nakazeného....zabíjanie muchy delom...ako vravia Španieli. O dva dni už aj ich deti poslali z Madridu domov a zavreli im školu. V správach stále Peter Sánchez stále niečo zvažoval a vyjadroval sa k horúcej téme. U nás bol jeho menovec Peter Pellegrini promptnejší.

Tak som sa po prečítaní posledných správ na pracovnom mítingu rozhodla, že predsa len by som mala nasledovať postoj toho nášho Petra. Zmenila som letenku a hurá domov do karantény. Aj Peter v Španielsku sa rozhodol a uzavrel od pondelka všetky školy. V piatok trinásteho je najlepší dátum na cestovanie – taxík, autobus, metro, lietadlo ... medzitým čítanie správ a pozeranie videí pána Krčméryho o bezpečnosti lietania poteší. Lietadlo skoro plné, ale ani náznak slovenčiny ... takže plán rýchleho zoznámenia sa za účelom spoločnej cesty domov z Viedne padol.

Vonku stál osamelý postarší pár so slovenskými pasmi v

ruke. Oslovila som ich a usadila v taxíku smer hranice, však ako hovoria Angličania: „sharing is caring“. Pán šofér, určite Hanz alebo Dietrich, vyzeral ako náš mafiánsky šéf v slnečných okuliaroch a my traja v rúškach pripravení na prepád. Kolóna na hranici, tak berieme kufre a po cyklistickom chodníku prejdeme k colníkom ukázať sa. Prišiel pre nás Peter z Boltu, už v rúšku, žiadne terasy, žiadni ľudia. Život akoby sa vrátil za železnú oponu, keď prídeš zo slnkom zaliateho Španielska do pustej Bratislavy na krásnu železničnú stanicu. Potom už len privítanie s mojimi Petrami na dva metre a hurá do bytu zavrieť sa a každý deň hlásiť teplotu mojej sestre, nech vie, či to mám.

Odvtedy sa toho veľa zmenilo. Po doobednom sedení pri skrini a rozprávaní sa s čiernou obrazovkou si skúsím, aké je to učiť deti v zmiešanej triede na základnej škole. Už môžeme ísť aj my na terasu, vzdávame sa rúšok a vraciame k Hanzovým slnečným okuliarom. V Bratislave sa už aj protestuje za otvorenie fitnescentier a naša krajina tú muchu delom zabila. Dúfajme, že čoskoro sa tie baterky z Číny vybijú a my budúci školský rok budeme už zase v krajine Pedra Sáncheza bez rúšok, tak ako sa dohodlo vtedy v Zaragoze.

Mgr. Jana Gambošová

Reného indické dobrodružstvo

Už prvé momenty v Indii predpovedali atmosféru zvyšku pobytu. Po odchode z luxusného letiska, ovenčená kvetmi a doprevádzaná Julkou, Dory a našimi host sestrami, som z okna auta letmo zahliadla nehybne ležiaceho starca na kraji cesty. Ostala som ticho, no už vtedy som pocítila drsnosť a krásu tejto krajiny, ktorú sme mali počas nasledujúceho mesiaca spoznávať. Tak ako sa blahobyť miešal so smrťou, tak sa miešalo aj ticho chrámov a ruch ulice, vôňa kvetov a pach tisícok posvätných kráv. Kontrast sa stal všadeprítomným pojmom, ktorý nás ráno budil a večer uspával. Počas tých pár týždňov strávených v Naí Dillí sme pravidelne navštevovali školu, kde sa princíp kontrastu posúval do levelov, ktoré si bežný smrteľník z Európy ťažko vie predstaviť. Pri prekračovaní brány, oblečené a vychystané ako zo škatuľky, zahalené v dlhých nohaviciach a hrubých tričkách uniformy, so „skrotenými“ vlasmi a bez laku na nechty, nás ovalili stovky študentov, často bosých, behajúcich, tancujúcich, hrajúcich na gitarách, či spievajúcich, kričiacich a neštudujúcich. Že vraj to tak bolo kvôli blížiacemu sa Annual Day – galavečeru, kde sa každý študent predstaví na pódiu pred početným obecnstvom, no myslím si, že aj bez Annual Day by sa indické školstvo nepodobalo na to, ktoré poznáme. Po škole Julka s Dory nasadli do autobusov - jedného so špinavým oknom, druhého bez okna - a ja som prešla 15 metrov cez cestu, zjedla v poradí druhý obed a do večera si užívala slastné ničnerobenie a pozeranie sa na vrtuľu na strope. Za 31 dní, ktoré sme tu strávili, sme zažili veľa sviatkov, osláv, hinduistickým „krstín“, medzi nimi aj najväčší hinduistický sviatok Diwali - sviatok svetiel, no pre mňa najčarovnejší bol sviatok Chhat puja - oslava boha Slnka. Počas východu Slnka v to ráno som sa poslednýkrát slobodne nadýchla. O niekoľko hodín na to smog v Delhi tak zhustol, že pozatvárali školy, zrušili niekoľko letov a nedalo sa poriadne vyjsť z bytov. Pár dní na to sme nasadli do lietadla smerom Viedeň, no v hlave sme už spriadali plány, ako sa dostať naspäť. Pôvodne mala každá z nás iný dôvod, prečo sa rozhodla opustiť pohodlné vankúše v Slniečku a vyraziť v ústrety

trúbiacom tuk-tukom, no stretli sme sa na letisku a odvtedy sme boli jedna druhej oporou a nahrávačom na nepodarené vtipy. Lebo napriek tomu, čo tvrdia reklamné spoty v jedinej funkčnej televízii v lietadle, India síce je incredible, ale zároveň jej neuveriteľnosť oveľa viac oceníte po boku niekoho, komu sa aspoň občas podarí byť načas.

Už je to skoro rok od nášho návratu z Indie, no napriek tomu každú z nás občas nečakane ovalí sladká vôňa kvetov, kadidla a prachu.

Nina Konáriková, V.F

¡Hola, René!

26.1. 2020 - deň, keď sa začalo naše 2-mesačné dobrodružstvo v slnečnej krajine, kde sa ľudia nikam neponáhľajú a ich životy sa točia len okolo fiesty a siesty. V to ráno sme sa zobudili do slnečného dňa. Rozlúčili sme sa s našimi najbližšími a nasadli do auta. Naša cesta smerovala do Viedne na letisko.

Tam sme odovzdali batožinu, prečkali dve nekonečné hodiny a konečne nastúpili do lietadla. Po cca dvoch hodinách sme pristáli v Barcelone, kde nás už čakali naše host rodiny. Zvítali sme sa a z letiska sme sa spolu vybrali do neďalekej dediny El Masnou. Prvé, na čo sme si v Španielsku zvykli, bola ich gastronómia. Tony jedla a večere po 21:00. Vyskúšali sme slávnú paellu, tortillu de patatas a rôzne druhy ovocia. V dedinke sme našli aj zopár kaviarní, ktoré sa stali našimi každodennými zastávkami. V ponuke mali mnoho dobrôt, no našimi osobnými favoritmi sa jednoznačne stali te-chai a cookie gran. Z katalánskych maškrt sme si obzvlášť obľúbili crema catalana. Napriek tomu, že sme si stále pripomínali: „Dnes nejem sladké, dnes dodržiavam régimen!“ táto pochúťka sa stala naším stálym spoločníkom na pláži.

Keďže sme boli v Katalánsku, veľakrát sa nám stalo, že pár ľudí sa jednoducho nemienilo vzdať svojho rodného jazyka. A tak sme pár krát museli aj lúštiť, kto čo povedal. Avšak, práve vďaka tomu už vieme čo-to po katalánsky. Na hlášky ako molt bé, adéu alebo xarxa asi len tak nezabudneme.

To, že nás niekto sem-tam prirovná k Slovinsku, Česku alebo Rusku, nie je nič nové. No keď nás niekto pripojí rovno k Turecku? To je už iný level.

Keď sme sa trochu „zabývali“, začali sme skúmať krásy

Barcelony, ako sú Montjuïc, Park Guell a katedrála Sagrada Familia. Myslíme, že nebolo dňa, kedy by sme sa aspoň raz nezasmiali. A práve vďaka tomu vznikol náš „Zápisník Hlášok“.

Po smiechu však býva plač. Dva týždne do nášho odchodu sa situácia s koronou v Španielsku zhoršila a my sme museli predčasne odísť. Narýchlo sme sa zbalili, kúpili rúška a len tak tak zohnali letenky späť do Viedne. Aj napriek nie veľmi šťastnému koncu sme si Španielsko užili. Naše host rodiny boli veľmi milé a starostlivé a za to všetko im, aj našim novým kamarátom patrí jedno obrovské ĎAKUJEME. Veríme, že toto nebol náš posledný kontakt s Katalánskom. Predsa len, pozvánka od riaditeľa školy na Las fallas sa len tak neodmieta, no nie? ;)

Emma Demčišáková, Terézia Štekláčová a Natália Žeriavová, II.G

Cesta, ktorú by si ani René nenechal ujsť

Camino de Santiago? Španielsko bol vždy môj sen a predstava o predĺžení si letných prázdnin v období plnom testov a skúšaní mi dokázali túto ponuku ukázať v inom svetle.

A tak som sa prihlásila, ja a ďalších 19 odvážlivcov, netušiac, aké neskutočné dobrodružstvo nás v tom „horúcom“ Španielsku čaká.

Všetko to začalo na vlakovej stanici v Žiline. S rozospatými očami som len tak pozorovala známe tváre, ktoré sa už s vtedy ťažkými ruksakmi približovali ku mne. Veru, poviem vám, byť zhovorčivý a plný energie o 4:05 ráno nie je vôbec jednoduché. A aj tá španielčina po 2 mesiacoch pauzy z nás išla akosi poťažšie. No zvládli sme to, privítanie, spočítanie sa a aj cestu vlakom.

Pomaly, ale isto sa blížil čas nášho letu z Bratislavy. Pre niekoho úplne prvý let, pre iného prvýkrát na územie Španielska, no pre nás všetkých - známych zo školských chodieb - prvý let spolu. Samozrejme, nie všetky naše vzťahy sa vyvíjali rýchlo a ideálne. Každý poznáme tie tiché začiatky so slovami „ahoj, ako sa máš“ a trápne ticho po odpovedi. No my sme to ticho prekúsli a po krátkom čase sme dokázali viesť dlhé, klidne aj české rozhovory o Jižní Moravě na zemi na stanici, v autobuse, pri stole v reštaurácii, na náročných stúpaniach alebo aj na spojených posteliach v našich albergues.

Prvý deň sme odštartovali v Salamance. Mesto študentov, katedrál, krásnych výhľadov a kaviarničiek. Vďaka nášmu skvelému učiteľovi Alexisovi, ktorý na tomto výlete zohrával skôr úlohu navigátora, doktora, sprievodcu a veľkého tatina, sme spoznali Salamancu bližšie cez jeho rozprávanie a spomínanie na jeho školské časy, strávené práve v tomto očarujúcom meste. Navyše on a jeho rodina nám na krajšie putovanie darovali originálne tričká a obrovské mušle, ktorých štrngajúca melódia nás sprevádzala na každom kroku.

V Salamance sme ešte chvíľu pobudli a na tretí deň sme plní očakávaní kráčali na autobusovú stanicu vysvetľujúc konšpiračné teórie o malíčkoch a hrubíčkoch. Nie nadarmo nám naši starostliví učitelia, v častej úlohe našich rodičov, zadávali večierku a posielali nás spať. Keby sme vedeli, že noc v autobuse nám nedovolí ani oko zažmúriť, určite by sme poslúchali na slovo. No stalo

sa a my sme mali pred sebou po 20 minútach spánku 21 kilometrov z Ourense do Cea. Raňajky na stanici, voda z kohútika a ideš.

Vyrazili sme za tmy, tak ako každý deň. To však nemenilo nič na Alexisovom smrťacom tempe, ktoré nás sprevádzalo aj nasledujúcich 6 dní. Vo vzduchu bolo cítiť príjemné napätie a zároveň pokoj. Brodiac sa cez hustú hmlu, každý si užíval prvé hrejivé slnečné lúče. Chladné rána spolu s ešte nevyčerpanou energiou, neboľavými nohami a s čerstvými myšlienkami boli ideálnou príležitosťou na vyčistenie hlavy a uzavretie sa do seba. Po obede to také ideálne nebolo a veľakrát sme sa museli motivovať navzájom. Nikdy nezabudnem na tú radosť pri posledných 2 kilometroch. To, ako sme nevládali, no predstava studenej sprchy nás hnala vpred.

Ďalšou motiváciou bol bazén, nachádzajúci sa aj na našej ďalšej zastávke v Dozón. Nikdy sme neváhali ani minútku, či skočiť do tej ľadovej vody. Pri bazéne sme rozosmiali plavčíka, predstierali topenie sa, nabrali trochu španielskeho bronzu, viedli sme bitku s nepremožiteľným hmyzom a aj sme si zaspievali. Musím podotknúť, že po tomto výlete sme sa mnohí zlepšili v oblasti spevu latína, či ľudoviek, no predovšetkým metalu. Hymnou Camina sa bezpochyby stala pieseň TE QUIERO FRU(PU)TA, ktorá nám pomáhala zvládať emocionálne výkyvy, tak ako aj bolestivé chvíle nášho

putovania. Vždy rozosmiala a potešila.

Tretí, štvrtý deň vraj býva najkritickejší pre svalovicu a bolesti. My sme však nadčasoví a určité zranenia sme začali pociťovať už v prvé dni. Vďaka bohu sme mali k dispozícii každý deň našich skvelých medikov - Silvi a Alexisa, ktorí nám s viditeľným nadšením obväzovali boľavé kolená, členky, prepichovali naše slávne ampollas, mastili a masírovali každú boľavú časť nášho tela. Inak tomu nebolo ani v Lalíne, kde si možno kvôli nám museli odpriať časť miestnych prebiehajúcich slávností. Lalín, prvé väčšie mestečko po 3 dňoch blúdenia v španielskych dedinkách. Všetky boli však krásne, bolo z nich cítiť pokoj, a predsa temperament španielskeho obyvateľstva. Bolo to príjemné cítiť novú kultúru.

Po Lalíne nasledovala Silleda, ktorej ulice sa vybral preskúmať len málokto. Nie pre jej nezaujímavosť, ale pre strašnú zimu, z ktorej nám drkotali zuby. V ten večer sa pri hraní kariet deka zišla naozaj každému. Silledu si pamätám veľmi dobre. Asi to bude tým, že som tam celé nasledujúce dopoludnie strávila ležiac v posteli s vyloženými obviazanými kolenami. Párkrát mi vybehla slzička či už od bolesti alebo výčitiek, že som musela ostať ležať. Avšak, nikdy by som nezažila cestu so super taxikárom a nemala video chat s pani učiteľkou Silvi. Áno, aj o tomto bolo moje Camino.

Predposledná zastávka a naša Ponte Ulla. Pri týchto

slovách sa mi automaticky vybaví 5 hodín strávených v spoločnej kuchynke pri hraní kariet, ležanie na stole, pistácie a intuitívne vyklopkávanie pre doplnenie zásob našich skvelých profesorov.

Tretí september, posledná etapa a zároveň moje narodeniny. Hrdo a nahlas môžem potvrdiť, že krajšie som nezažila. Zažiť to vysnívané Santiago de Compostela na vlastnej koži je naozaj požehnanie. Vďaka našej skvelej partii som si užila posledné kilometre s úsmevom na tvári, ktorý dokázal prebiť všetku tú ukrutnú bolesť. Môj jediný vysnívaný narodeninový darček bol dôjsť po svojich do Santiaga. Došla som. Došli sme všetci spoločne, presne tak ako sme aj začali, s úsmevom a spolu. Bola cítiť tá atmosféra hrdosti, radosti a každý si snád sám v duchu povedal: „zvládli sme to“. Všetky štrkové kopce, strmé chodníky, spoločné sprchy, ťažké batohy, ubolené nohy, slnko a aj dážď.

Posledné dni sme si v Santiagu užívali naozaj naplno. Našli sme super second hand a popíjali sme si kávičku v krásnych kaviarňach. Ako všetci pútnici postupne prichádzali a odchádzali, tak aj my sme museli opustiť toto očarujúce mesto. Ale predtým sme ešte stihli svätú omšu del peregrino, kde sme mali tú česť čítať čítanie a prosby, pri ktorých nám aj slzička vyskočila. Pozerať sa na svojich profesorov, ako sa len hrdo a spokojne usmievajú, vie vnútorne veľmi povzbudiť.

Náš čas prázdnin a tohto dobrodružstva sa chýlil ku koncu. Cesta domov bola iná. Veľkú úlohu zohrávala úžasná priateľská atmosféra. Nikdy by som nepovedala, že ľudia, ktorých budem poznať 10 dní, mi tak prirastú k srdcu. Sú to ľudia, s ktorými som sa denno-denne smiala. Ktorí sa smiali na mne a mňa to povzbudzovalo. S ktorými som hrávala karty a ktorí mi obväzovali kolená. Sú to ľudia, vďaka ktorým som do Santiaga prišla prvá, aj keď som vždy kráčala posledná. Vlastne, títo ľudia boli moje "Camino de Santiago 2019". Iné si ho ani neviem predstaviť. Pretože také bolo, najkrajšie, najťažšie, najmilovanejšie. **ĎAKUJEM.**

Tatiana Janeková, III.G

René a Erasmus

Študijné mobility Reného

Od septembra dve Belgičanky z Institution de la Providence:

Manon Dethy a Gabrielle Albessard (Terka Pospěchová a Emma Čáčková, III.G)

A tri španielky z INS Maremar, Masnou:

Martina Garrell Berenguer, Vinyet Domingo Vegas, Lara Suñé Chamorro (Patrícia Mazaňová, Terka Štekláčová, Natália Žeriavová, III.E, G)

Naši v zahraničí: (jeseň 2019 a od januára 2020)

Belgicko - Institution de la Providence, Champion - Miroslava Holienková, III.F (od 4. 9.), Soňa Broďňanová, IV.F (október)

Španielsko - IES Ramon y Cid, Benicarló - Júlia Rybárová, III.G (od 20.9.2019)

Francúzsko - Institution Saint Jude - Alexandra Šušoliaková a Nikol Mišáková, III.F

India - Amity International School - Nina Konáriková, V.G, Júlia Beláková, IV.F a Dorota Kresaňová, III.G (od 6.10. do 6.11)

Erasmus+ projekt Education Without Frontiers (EWF) - naši študenti v zahraničí

Fínsko - Schildtin lukio, Jyväskylä - Samuel Jakubík, III.G a Veronika Paulovičová, III.F

Španielsko - IES Miguel Catalán, Zaragoza - Júlia Škrková, III.E a Lenka Kuhajdová, II.E

Január 2020:

Belgicko - Institution de la Providence, Champion - Terka Pospěchová, Emma Čáčková, III.G

Španielsko - ISN Maremar, Masnou - Emma Demčíšáková, II.G, Terka Štekláčová, Natália Žeriavová, III.G

a IES Ramon y Cid, Benicarló - Marek Zachar, III.E

Erasmus+ projekt Education Without Frontiers (EWF) – zahraniční študenti na GBZA

Fínsko - Schildtin lukio, Jyväskylä - Ellenora Koponen, Helmi Huhtaniemi, Laura Jarygin, Emmi Sihvonen

Španielsko - IES Miguel Catalán, Zaragoza - Diana Tarín, Dario Catalán

Mgr. Janka Mládenková, koordinátorka medzinárodných aktivít

René ochrana životného prostredia

Projekt podporený Soroptimist klubom Žilina zameraný na environmentálnu výchovu dievčat sa uskutočnil na Gymnáziu bilingválnom v termíne od apríla do novembra 2019.

V rámci tohto projektu sa na škole uskutočnilo niekoľko odborných prednášok tematicky zameraných na ochranu našich lesov, šetrenie elektrickej energie, kompostovanie a odpadové hospodárstvo. Študenti z V.F zasadili pred školou stromčeky japonskej čerešne, nadšenci z rôznych tried sa zapojili do čistiacej aktivít mesta v spolupráci s EKO FRIENDLY Žilina a TRASH HERO a zbierali odpady v okolí školy, mesta, parku i vodného diela. Vďaka zakúpenej sade na analýzu vody a mikroskopu mohli skupiny dievčat pozorovať a analyzovať vzorky vody z Hričovskej priehrady, potoka v Divinke, či robiť biologický výskum - zisťovali prítomnosť rias vo vzorke z vodného diela. Zintenzívnilo sa separovanie plastov, papiera, skla a aj hliníka. Na školskom dvore bol umiestnený kompostér,

a teda aj bioodpad má svoje miesto. Druháci navštívili čističku odpadových vôd vo Vrútkach, kde im boli vysvetlené fázy spracovania odpadovej vody a možnosti, ako pomôcť tomuto sofistikovanému procesu čistenia. Jedným z nich bolo napríklad aj poučenie nášho okolia o tom, čo do toalety naozaj nepatrí – ide predovšetkým o hygienické potreby a vlhčené obrúsky, keďže nie sú z papiera a ich spracovanie a rozložiteľnosť sú takmer nulové. Extrémne nebezpečné a ťažko odstrániteľné sú aj antibiotiká a iné farmaceutické produkty, preto nespotrebované lieky treba likvidovať zásadne odovzdaním do lekárne.

Súčasťou projektu bola aj príprava dievčat na veľkú MEGA eurokonferenciu v Luxembursku, na ktorej sa zúčastnili študenti zo 17 partnerských škôl celej Európy. Vďaka finančnej podpore z tohto projektu sa mohlo päť našich dievčat na konferencii zúčastniť a reprezentovať školu i krajinu. Naše dievčatá sa pripravovali na modelové zasadnutie OSN – LuxMUN, ktoré zorganizovala partnerská škola Lycée Michel Rodange v Luxemburgu a študentky tam rokovali vo výboroch zameraných na ľudské práva a čistotu morí a oceánov. Počas praktických workshopov sa z nepotrebných kusov oblečenia naučili vyrobiť si napríklad tašku či kľúčenku a čoskoro plánujeme zaviesť upcycling aj v našej škole. Študentky začali aktivitou SWAP – výmenou oblečenia. Na škole sa vytvorila tzv. ENVIORADA, v ktorej zaniietené dievčatá a šikovný grafik z prvého ročníka diskutujú o rôznych spôsoboch, akými možno zapojiť do ochrany životného prostredia a boja proti klimatickej zmene čo najviac študentov a ich rodičov, učiteľov či nepedagogických zamestnancov školy.

Bližšie informácie o jednotlivých aktivitách nájdete v článkoch na stránke školy www.gbza.eu.

Mgr. Janka Mládenková, koordinátorka medzinárodných aktivít

e-RENÉasmus

30 rokov programu Erasmus, 20. školský rok samostatnej éry nášho gymnázia a 10 rokov členstva v sieti Europrojekt predznamenal pamätný školský rok. Na jeho začiatku v septembri 2019 sme nastupovali do školy s vedomím, že dve nové schválené medzinárodné partnerstvá projektov Education Without Frontiers (EWF) a MEGA, tri končiacie projekty – HOPE, Soroptimist MEGA ochrana životného prostredia a New management ERA znamenajú veľa práce, ale aj veľa skúseností. V októbri

sme všetko prezentovali počas DOD, vyslali na mobility študentov do Fínska a Španielska a v novembri, okrem slávnostnej akadémie, disseminácie výsledkov projektov, účasti na konferencii Europrojekt v Luxemburgu, job-shadowingu v Armentieres a príprave výmenného pobytu s Dánskom, sme dostali správu o schválení ďalšieho medzinárodného projektu Innovation and Networking ERA. Všade samý René, Erasmus, putovanie, príhody a skúsenosti. A to sme netušili, čo za vírus k nám doputuje z Číny a ako ovplyvní všetky naše medzinárodné aktivity.

Po príhodách a skúsenostiach zo spomínaných aktivít, ktoré už boli a sú opísané v samostatných cestopisoch a osvieteneckých článkoch (nielen tu v ročenke, ale aj na webe) je čas na putovanie po aktivitách projektu EWF – Vzdelávania bez hraníc. I keď vlastne to reálne putovanie v marci 2020 skončilo a niektorí mali možnosť na vlastnej koži zistiť, čo je to prechod hraníc 😊. Smajlík preto, lebo ich prešli úspešne, v zdraví prežili karanténu a vzdelávajú sa doma.

V rámci tohto projektu boli na dvojmesačnom pobyte v partnerskej škole Schildtin lukio v Jyväskylä vo Fínsku dvaja naši študenti – Samuel Jakubík, III.G a Veronika Paulovičová, III.F a v IES Miguel Catalán v Zaragoze v Španielsku dve študentky – Júlia Škrková, III.E a Lenka Kuhajdová, II.E. V januári sme privítali u nás Dianu Tarín a Daria Catalán zo Zaragozy a vo februári prišli štyri Fínky – Elle Koponen, Laura Jyrygyn, Emmi Sihvonen a Helmi Huhtaniemi (hoci posledné dve neboli oficiálne „projektové“ študentky, ale vyslané školou z konzorcia GRADIA, zapojili sa do vyučovania a aktivít projektu tiež). Tieto mobility sa podarilo zabezpečiť recipročne, to znamená, že tí, čo vycestovali, potom aj hosťovali zahraničných študentov u nás, hoci v prípade Fíniek sme museli nájsť tri hostiteľské rodiny (Emmy Doboszovej, Barbory Gallovej, Niny-Márie Hanuljakovej a Terky

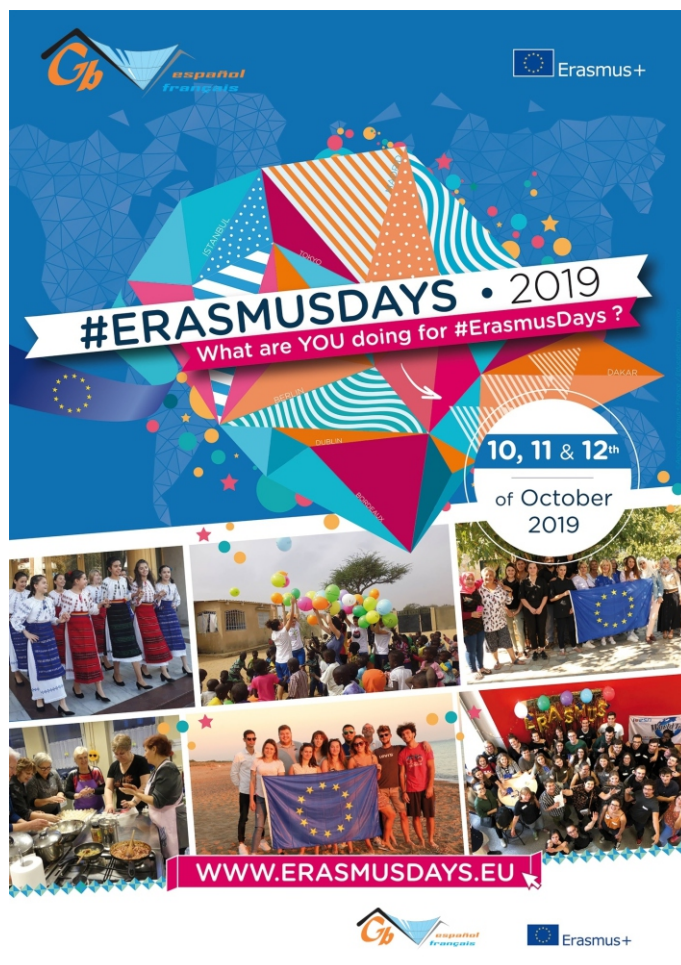
Pospëchovej, u ktorých sa Emmi vystriedala). Myslím, že ich príhody a skúsenosti by sa dali spísať do celého románu a náhly odchod dievčat 14.3. kvôli šíriacej sa pandémie bol tiež sprevádzaný množstvom zážitkov. Zohnať prepravu na hranice s Rakúskom (vdaka Pospëchovcom) sa podarilo, potom peší prechod hraníc a taxík na letisko Schwechat. Ešteže máme Europrojekt priateľov a bývalý generálny sekretár siete Europrojekt, dôchodca z Viedne, poprosil suseda taxikára, aby „naše neplnoleté Fínky“ odviezol. Šťastlivo doleteli domov a Fíni zavreli hranice.

Podobne sa deň predtým (v piatok 13.!) prepravovala zo Zaragozy domov aj naša kolegyňa Jana Gambošová, ktorá absolvovala v IES Miguel Catalán svoj týždňový „job-shadowing“, či pracovný pobyt a spolu s kolegyňou z Fínska, učiteľkou španielčiny, hľadali inšpirácie na vyučovacie hodiny a formy spolupráce škôl pri vyučovaní jazykov. Ich týždennému pobytu v marci predchádzal týždňový pobyt učiteľa angličtiny zo Zaragozy (Emilio Val) a učiteľky angličtiny a nemčiny z Jyväskylä (Jaana Kivistö) u nás v GBZA vo februári. Navštívili a pozorovali hodiny našich učiteľov, stretli sa so svojimi študentami, ktorí boli akurát v tom čase u nás, porovnávali vzdelávacie systémy, hodnotili používané metódy, obdivovali šikovnosť našich študentov, porozprávali sa s mnohými kolegami a vedením školy, naučili sa pracovať v e-twinningu. Ochutnali halušky, pivo a sneh v Terchovej, videli drotársku výstavu v Budatíne a zabíjačku na Mariánskom námestí v rámci fašiangov. Odišli so zážitkami a skúsenosťami, na ktoré určite nikdy nezabudnú ☺.

No a potom sme zavreli školy, zastavili/prerušili/odložili na neskôr všetky medzinárodné aktivity. Nemohli sme vyberať kandidátov na plánované mobility v budúcom školskom roku, ani realizovať online aktivity, lebo vo Fínsku sa „maturovalo“ aj napriek zákazu, v Španielsku bojovali sami so sebou a dištančným vzdelávaním a my sme boli na tom podobne. Bolo zaujímavé, že pri snahe o absolvovanie hodiny s fínskou učiteľkou cez Teams app mi odpovedala, že má veľmi „tiché, neaktívne“ skupiny, a že by som určite nechcela „pozorovať“ 75 minút jej „speaking to deaf ears“ – rozprávania pre hluché uši. ☹ I keď nejaké video hovory sme s kolegami absolvovali, reálne musím priznať, že virtuálna spolupráca nám v tejto situácii naozaj nešla. Verím, že situácia sa v septembri zlepší a nájdeme spôsoby spolupráce. Mobility sme presunuli na január 2021 a v prípade priaznivého vývoja budeme na jeseň hľadať? vyberať? po dvoch študentov z

našej školy do Fínska a Španielska a hľadať hostiteľské rodiny.

Mgr. Janka Mládenková, koordinátorka medzinárodných aktivít

René to odpáli na ERASMUSDAYS

Dňa 10.10.2019 sme v škole počas Dňa otvorených dverí pripravili pre verejnosť informačný stánok o projektoch programu ERASMUS+, do ktorých sme zapojení.

Aktuálne sú to tri projekty medzinárodného školského partnerstva kľúčovej akcie KA2, v dvoch sme partnerskou školou a jeden (EWF) koordinujeme:

HOPE - Human opportunities for peace in Europe (2017-2019) - partneri: LUX, DE, ES, PL

MEGA - Make the environment great again (2019 - 2021) - partneri: LUX, DE, ES, PL, BE

EWF - Education Without Frontiers (2019 - 2021) - SK, FI, ES (viac v časti medzinárodná spolupráca)

a jeden projekt v rámci kľúčovej akcie KA1 - New Management ERA (2018-2019) zameraný na profesijný rast učiteľov (metodické a jazykové kurzy a job-shadowing v partnerských školách).

Vďaka týmto projektom rozvíjame spoluprácu

s partnerskými školami v rôznych oblastiach, študenti majú možnosť zlepšovať svoje jazykové a digitálne zručnosti, budovať odborné i osobnostné kvality.

Súčasťou HOPE projektu boli modelové zasadnutia OSN - ŽilinaMUN, ESMUN, FRAC, ToMUN, LuxMUN, charitatívne akcie - počas DOD študenti zorganizovali mini-simuláciu zasadnutia, vysvetľovali spôsob prípravy a realizácie MUN konferencie a sprostredkovali osobné skúsenosti a zážitky získané počas týchto konferencií. MEGA projekt reflektuje aktuálnu klimatickú zmenu a zameriava sa na praktické riešenia problémov životného prostredia. V školách zapojených do projektu fungujú MUN kluby, enviro-rady, študentské skupiny, ktoré realizujú projektové zámery, stretávajú sa a prinášajú návrhy zmien do vyučovacieho a mimovyučovacieho procesu s cieľom zatraktívniť spôsob získavania poznatkov.

Ďalším typom prezentácie výsledkov projektov boli otvorené hodiny kolegov, ktorí absolvovali stáže alebo kurzy v zahraničí, premietanie dokumentov o výmenných pobytoch našich žiakov, výstava fotografií, roll-up bannery a osobné svedectvá účastníkov mobilít. Rozdali sme aj učebný materiál a letáky z predchádzajúceho projektu YEL (Mladí Európski Lídri) a aj všetky reklamné materiály. Najmladšou návštevníčkou nášho info-stánku bola trojročná Andrejka, dcéra bývalej študentky, ktorej syn má záujem študovať na našej škole.

Ďakujeme všetkým za prejavovaný záujem.

Mgr. Janka Mládenková, koordinátorka medzinárodných aktivít

René a projekty

MEGA René (Make Environment Great Again)

PROJEKTOVÉ OBDOBIE: 10.11.2019 – 9.11.2021

Partnerské školy: Lycée Michel-Rodange (**Luxembursko**), Wittekind-Gymnasium Lübbecke (**Nemecko**), Gymnázium bilingválne (**Slovenská republika**), IES MIGUEL CATALÁN (**Španielsko**), I Liceum Ogólnokształcące w Toruniu (**Poľsko**), Enseignement fondamental et secondaire de la Providence à Champion (**Belgicko**)

Maximálna výška grantu GBZA: 14 490 EUR

Celkový grant projektu: 100 876 EUR

Plánované medzinárodné aktivity:

LUXEMBURSKO - C1 Short-term exchanges of groups of pupils 11-2019 MEGA Kick-off conference

ŠPANIELSKO - C2 Short-term exchanges of groups of pupils 04-2020 "The climate is Yours" - Air and water pollution, lack of resources and public transport as aspects of individual consumption, production systems and urban planning

POĽSKO - C3 Short-term exchanges of groups of pupils 09-2020 ToMUN - International Model United Nations Conference

NEMECKO - C4 Short-term exchanges of groups of pupils 01-2021 Developing a European curriculum of sustainability

SLOVENSKO - C5 Short-term exchanges of groups of pupils 04-2021 ZaMUN - International Model United Nations Conference

C6 Short-term exchanges of groups of pupils 10-2021 Closing Conference More MEGA for the future

GOALS:

Concrete results are **changes in the environmental policy at the participating schools** such as for example how to deal with waste (key word "plastic"), to save energy and resources (electricity, water, paper), upcycling and so on.

Furthermore, The MEGA clubs' groups in all participating schools are supposed to achieve high-quality skills, which implies:

1., raised **awareness of political topics and their international dimension in context of EU citizenship** - "Environmental issues don't know borders!",

- 2., raised awareness of the **social responsibility of the individual** in the schools' communities,
- 3., raised **democracy skills from debating and political knowledge** among the students,
- 4., **enabled schools to organize a MUN conference on an environmental topic** on their own by using the material created during the project period,
- 5., raised awareness of **potential individual action and responsibility** by getting in touch with the professional world of waste companies, research institutes, etc.

Last but not least, it may be bold to dream of the introduction of a school subject "**Sustainability**" as part of the official school curriculum... but most project once started with a dream, and our MEGA youth clubs will be a valuable step into this direction.

MEGA a ja

Už dlhšiu dobu som sa zaujímala o našu planétu a o ekológiu, lebo si myslím, že tieto témy je teraz podstatné riešiť vzhľadom na to, do akej situácie sa postupne dostávame tým, čo robíme. Preto som sa aj rozhodla ísť na túto školu, vedela som, že ponúka veľa možností a projektov na tému ekológie, ale aj iných, do ktorých sa žiaci môžu zapojiť. Keď som prvýkrát počula o projekte MEGA Erasmus+, veľmi ma zaujal, lebo ponúka možnosť stretnúť sa s ľuďmi, ktorí zastávajú podobný názor ako ja a na pravidelných stretnutiach som s nimi mohla diskutovať a zároveň vymýšľať nové veci a akcie, ktoré by sme mohli na škole zorganizovať.

Tento rok sa nám podarilo uskutočniť niekoľko podujatí. Prvým bolo **privítanie prvákov** a oboznámenie ich s projektom a enviroradou spolu s malou náučnou prezentáciou o tom, ako správne separovať. Na tejto akcii som sa vlastne aj ja dozvedela, čo MEGA je, a rozhodla som sa aj spolu s niekoľkými ďalšími prvákmi zapojiť.

Ďalšou veľkou akciou bol **Mikulášsky swap**, kde študenti mohli prispieť oblečením, ktoré už nenosili, a zameniť ho

za iné. Celkovo si nových vlastníkov našlo 112 kusov oblečenia, 125 sme poslali do detského domova, 55 charite a zbytok zostal na využitie pri upcyklingových workshopoch.

Niektorí študenti reprezentovali našu školu na projektových aktivitách v Luxembursku, ktorej súčasťou bol aj MUN a ekologicky zamerané workshopy. Prebehlo tu aj stretnutie škôl Europroject a finálne aktivity projektu HOPE Erasmus+. Na tejto akcii som sa nezúčastnila, ale určite tam bolo super a teším sa na ďalšie podobné akcie, kde sa budem môcť stretnúť aj s členmi projektu MEGA z iných krajín.

Na naše **Vianočné trhy** sme tiež chceli priniesť trochu ekologického ducha, a tak sme dohliadali na správne separovanie a všetky stánky boli označené eco-friendly.

Počas **Prírodovedného dňa 2020** sme sa rozhodli spraviť tri prednášky na ekologické témy. Mala som tam aj spolu s kamarátkou prednášku na tému fast fashion. Ďalšie dve boli o zero waste a o vegánstve. O prednášky spojené s diskusiou bol veľký záujem a bolo cítiť, že téma je pre žiakov aktuálna a zaujímavá.

Aj napriek tomu, že nám teraz ku koncu roku niektoré akcie kvôli aktuálnej situácii vo svete nevyšli, myslím si, že tento rok bol celkom úspešný a teším sa do budúcnosti na ďalšie aktivity, ktoré vymyslíme.

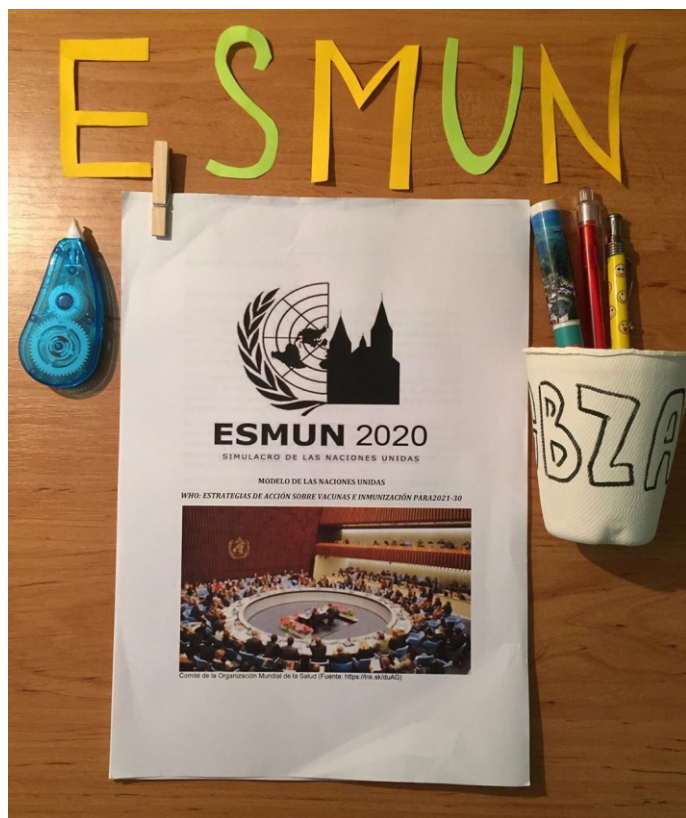
Barbora Hýblová, I.E

René španielskym diplomatom

Deň konania ESMUNu tento rok padol na 23.-24. apríla. Zo známych dôvodov sa samozrejme nemohol uskutočniť, a preto musíme len smutne skonštatovať (a pochváliť sa), čo všetko sme stihli zorganizovať predtým, ako bola naša milovaná škola zatvorená a ESMUN zrušený.

Prvé pracovné stretnutia nášho skvelého tímu sprevádzala nadšená atmosféra. Členov tímu vybrali tohtoroční vedúci modelových zasadnutí OSN v španielskom jazyku - Mgr. Silvia Furmanová a Luis Muñoz Almazán. Pracovali sme v tomto zložení:

Presidenta	Lucia Šoltýsová
Vicepresidenta	Dominika Čišecká
Ayudante de la presidencia	Natália Kováčová
Secretaria General	Ľubomíra Keblušková

Jefa de sala	Natália Bistáková
Ayudante de jefa de sala	Sarah Dujak
Audiovisuales y prensa	Ester Šughová, Júlia Moresová
Paje	Magdaléna Albertová, Tobias Gaňa

Po zadefinovaní úloh sme mohli začať pracovať. Práca na ESMUNE nebola vôbec ľahká, napriek tomu, že bola dobrovoľná. Vyžadovala si neustále silenie unavených mozgov, koordináciu, snahu komunikovať, občas nás obrala o drahocenný spánok poprípade o čas, ktorý sme v tej chvíli chceli tráviť úplne inak. Občas sa stane aj na bilingválnom, že inštrukcie podané v španielskom jazyku ostanú nepochopené ...

Naša prvá úloha bola spoločná, a to, vybrať tému, o ktorej budú delegáti diskutovať. Z viacerých sme napokon vybrali možnosť *Akčné stratégie týkajúce sa vakcín a imunizácie na rok 2021-2030*. Tému debaty sme vybrali v novembri, po istom čase sa však ukázala veľmi aktuálna v súvislosti s prebiehajúcou pandémiou.

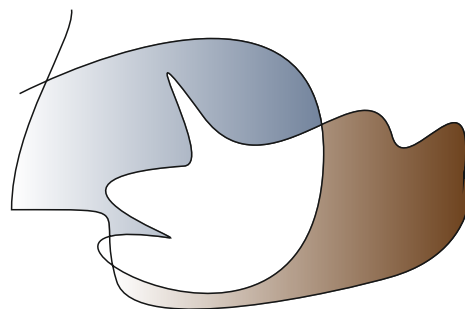
Potom sme sa venovali už samotnej príprave ESMUNu, ktorá spočívala vo vypracovaní kvalitného dossieru (hlavný dokument, s ktorým môžu pracovať delegáti), v zháňaní samotných delegátov, výbere prvotriednej a

zároveň lacnej reštaurácie, komunikácii, všelijakých vybavovačkách, propagovaní našej akcie a mnohom inom ...

Prekvapením tohto roka bolo, že sa nám podarilo získať sponzora, dokonca dvoch. Obaja nám ponúkli jedlý dar v podobe občerstvenia na akcii.

Aj keď sa ESMUN z dôvodu šíriaceho sa koronavírusu neuskutočnil, všetkých nás to mnohému naučilo a verím, že to vyjde nabudúce.

Ľubomíra Keblušková, III.E

René kopnutý múzou

Quarantine blues

It's getting worse and worse,
my best friend turned into orange juice,
it is the only thing talking to me,
this is what I always wanted to be,
all the days spent in my house,
all the day hitting the mouse,
getting drunk in front of the pc,
I got corona from fly Tse-Tse,
I don't know what day is today,
so I keep calm and pray,
I don't even care if it's Monday,
or if my body turns gray,
or if my father is gay,
I feel like dying,
I stay in my bed crying...

Sára Mráziková, Juraj Frolka, Roman Frátrik, Adam Poljak

IV.E

vítězná práce Gayoung Joung z III.E v 13. ročníku celoslovenskej kampane Červené stužky

WORLD AIDS DAY 1.12

Ružový krík

Mala zaužívanú rutinu. Ráno vstala s brieždením, tak ako veľa postarších ľudí zvykne. Hneď išla podojiť kozu, čo jej zostala. Potom si zobrala svoj čakan a vyšla s kozou na neďalekú lúku, kde sa mohlo zviera ako-tak napásť. Koza bola ako pes, vždy vedela, kedy je čas ísť von s babkou. Sama na lúku nikdy nechodila. A pri dome sa nepásla, lebo tu bolo sucho. Zväčša by ste na zemi našli len obschnuté chĺpky trávy. Potom, ako sa babka vrátila z paše, išla polievať zeleninový záhon. Kým mala sil, rada sa starala o záhradu, teraz však už sil nemala, preto jediné, čo pestovala, boli zemiaky a kukurica. Ako poslednú vec každý deň poliala svoju ružu.

Ružový ker bol značne vzdialený od studne. Vodu k nemu nosila dlhú cestu. Nabrala plný kýbeľ a kolísavým krokom prišla až ku kríku. Pohyb bol vyčerpávajúci, babka mala z vedra mozole na oboch rukách, no záležalo jej na ruži.

Zaklonila hlavu a zbožne sa naň zahľadela. Bola síce vekom scvrknutá, no aj človek priemernej výšky by musel zakloniť hlavu. Ker mal dva a pol metra. A bol nádherný. Silné stonky popínali železnú konštrukciu a šplhali sa po jej tele. Akoby plánovali vyliezť až ku samotnému Slnku.

Starene sa vždy pri tomto pohľade rozplesalo srdce. Zdvihla kýbeľ vody, čo sem priniesla, a pomaly ju liala ku koreňom ruže. Dávala pozor, aby voda neskĺzla po suchej pôde preč. Nedbala na bolesť, čo jej spôsobovala táto skrčená poloha.

Keď dokončila prácu vonku, vrátila sa do svojho príbytku. Bola to dosť ošumelá budova, bolo vidno, že mu chýba chlpská ruka alebo aspoň silná ženská ruka. Omietka sa už drolila, steny boli popraskané. Niekedy smutne prechádzala po prasklinách rukami a nepokojne cmukala. „Keby bol starý žil...“ Ona sama nemala silu opravovať dom. Robila, čo mohla, aby miesto ostalo čisté a útulné. Pretrela prach z poličiek, povytriasala vankúše. Mrzelo ju, že nevládze toľko ako predtým. „A raz nebudem vládnuť vôbec,“ pomyslela si často. Vždy keď jej to zišlo na um, zamrazilo ju. A tak na svoju budúcnosť radšej nemyslievala.

Starenka chodila k ruži každý deň. Vždy ju poliala a obstrihala, ak sa jej zazdalo, že jej nejaký výhonok nerobí dobre. Podvečer sa zasa utiahla do domu a robila prácu tam. Väčšinou išlo o zachovanie poriadku v dome, utrieť prach, vymiešťať dlážku.

Raz prišlo veľké sucho. Starena bola pre nedostatok vody nútená jeden deň zalievať zemiaky a kukuricu, druhý deň ružu. Sprvu si z toho priveľkú hlavu nerobila. Po pár dňoch však začala ruža slabnúť. Ochabli jej stonky a už sa nevypínala vznešene, ako zvykla. Starenke bolo jej ruže neskutočne ľúto. A tak sa rozhodla nejaký čas polievať len ružu. Len dočasne, kým sa ruža nespamätá. „Zemiaky a kukurica vyzerajú sviežo, pár dní bez vody im určite neublíži,“ povedala si starenka v duchu a dopriala ruži viac vody.

Jej život sa nijako veľmi nezmenil. Všetko sa jej zdalo rovnaké. Len ruža sa znova dostala do pôvodnej formy. Možno bola dokonca aj krajšia ako predtým. Starenka bola vždy dojatá, keď videla, ako sa jej podarilo zachrániť ružu. Robila jej veľkú radosť. Začala tráviť dosť času pri ruži. Zabúdala na veci, lebo pri ruži bola šťastná. Nič iné jej nerobilo takú radosť, ako sedieť pod kríkom a nasávať sladkú arómu ťažkých lupeňov.

Babka prišla k ruži, a keď uvidela na kríku obhryzený konár, na mieste sa rozplakala. „Čo mohlo spraviť taký ohavný čin?“ vzlykla zronená babka. Nevedela. Pravdepodobne nejaké zviera z lesa. Noc strávila v inej izbe, v izbe, ktorá mala okná blízko pri ruži. Cezeň bude počuť presne, čo sa pri ruži deje. „No počkaj, potvora, určite ťa dostanem,“ zamumlala si a pevnejšie stisla kameň vo svojich rukách. Celú noc ležala na kanape pod oknom s ušami nastraženými a očami naširoko otvorenými. Až v jednu chvíľu naozaj začula šušťanie lístia. Babka sa opatrne posadila a vyzrela von otvoreným oknom. Noc bola tmavá, nevidela nič, len temnejší fľak mrviaci sa okolo neďalekej ruže.

„Sa na teba pozriem zblízka, pľuha jedna,“ znova si zamrmlala. Potichu vyšla von a zakrádala sa smerom k šuchotu s ťažkým kameňom v ruke. A keď už bola dostatočne blízko, zdvihla ruku do výšky a švihla ňou.

Noc preťal bolestivý mekot poraneného zvieraťa. Oblaky na chvíľu odkryli žiariaci mesiac. Babka sa pozerala na výsledok svojho činu. Nevládne telo kozy neprirodzene zložené na zemi, s pramienkom krvi postupne zafarbuje bielu srst.

Starenu trocha zamrzelo vidieť jej zviera takto. Pociť viny však veľmi rýchlo zahnal vánok, ktorý dal do pohybu stonky ruže. Tie zamávali starene na prejav vďaky.

Starena sa usmiala. Zobrala jej listy do ruky a povedala ruži: „Nedovolím, aby ťa niečo zničilo.“ Ruža sa spokojne nakláňala vo vetre, akoby starene rozumela a súhlasne prikyvovala. Babka si sadla na zem pod ružu spokojná.

Odkedy našla starenka ružu poobhrýzanú, trávila pod ňou ešte viac času. Bála sa, aby jej ju niečo nezničilo. Sedela pri nej dlhé hodiny, pila vodu, čo občasne spadla z neba a do úst si kládla zosušenu trávu. Premieľala ju v bezzubých ústach a prehltala, aby ju niečo aspoň falošne zasýtilo. Raz do dňa prešla po vodu k neďalekej studni. Cez noc sa vracala do svojho príbytku, no tam sa väčšinou bezsenne prevaľovala z boka na bok v strachu, že sa ruži niečo stane. Babkino telo, už aj tak dosť spustošené starobou, chradlo ešte viac. Začínalo konzumovať posledné vlákna svalstva, čo jej zostávali. Trávu telo nechcelo a nevedelo prijať.

Z nekonečného sedenia pod ružou sa jej začali vytvárať podliatiny. Starena však milovala ružu. Sedela pod ňou s radosťou a nechávala jej trne poškriabať ju. Nevšímala si hromadiaci sa prach na poličkách jej domčeka a vytrácajúcu sa útulnosť. Nevnímala vädnúcu kukuricu. Všetky jej zmysly boli zamerané na ružu.

Raz sa starena zobudila po tom, ako zaspala pod ružou, a zistila, že sa nemôže postaviť. Nie preto, že by jej telo už úplne vypovedalo službu, ale preto, lebo jej ruža obkrútila svojou stonkou obe kolená a hrud'. Boli to hrubé stonky, babke znemožnili presun z miesta. Prepána, ako sa to mohlo stať? Ako donesiem ruži vodu? Nemohla ružu nechať nasucho.

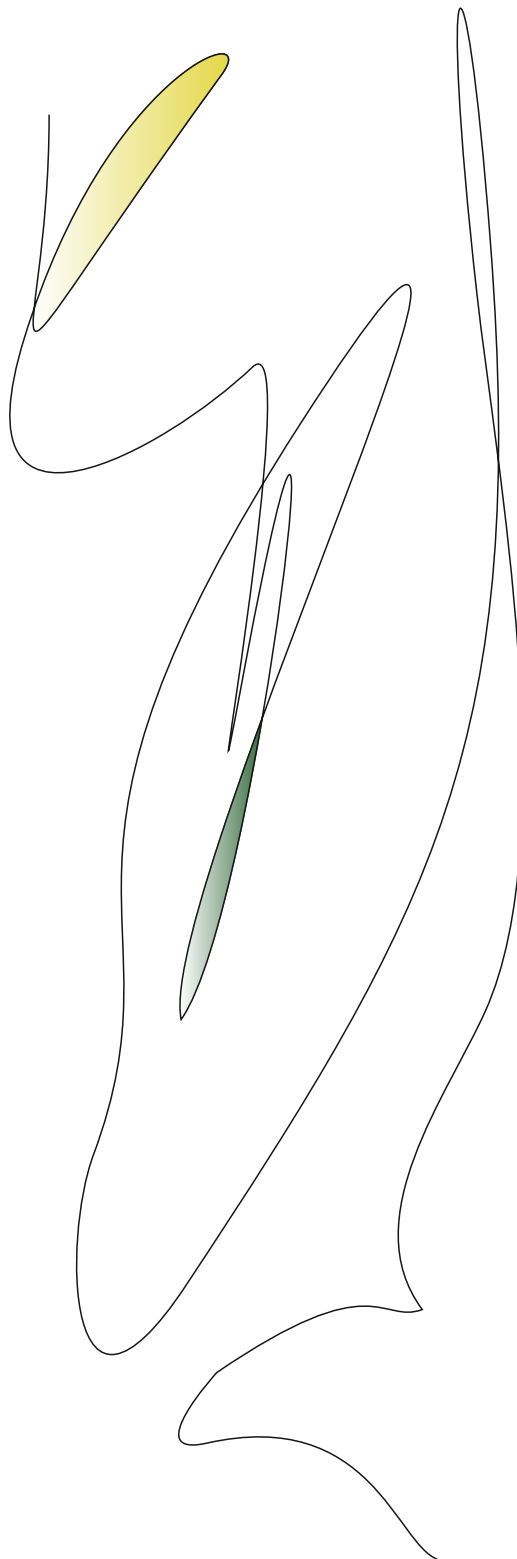
Trne, už teraz zadreté do jej mäsa, starenu bolestivo zaštipali. Chytila stonky a pomaly ich začala vyťahovať. Trne išli von ťažko, no zvládla sa napokon celkom oslobodiť. Bolo dôležité doniesť vodu. Urobila prvý neistý krok, bola vyčerpaná a ubolená. Potom ale urobila aj druhý krok, až sa postupne dostala k studni a späť.

Slnečné lúče dopadli na roztočmi prežraté dosky. Zanedbanosť domčeka bolo jasne vidno. Starenka sedela vonku pod kríkom. Stonky ruže ju celú obrástli, slnečné svetlo nedopadalo na jej popraskanú kožu. Staršie stonky okolo stareny boli zdrevnatené. Tam, kde obrástli babkine údy pritesno, jej polámali kosti a popretrhávali mäso. Všetko toto jej muselo spôsobiť neuveriteľnú

bolesť. No ústa sa usmievali. Babka sa už nemusela strachovať o budúcnosť a nové rána. A možno práve preto sa usmievala.

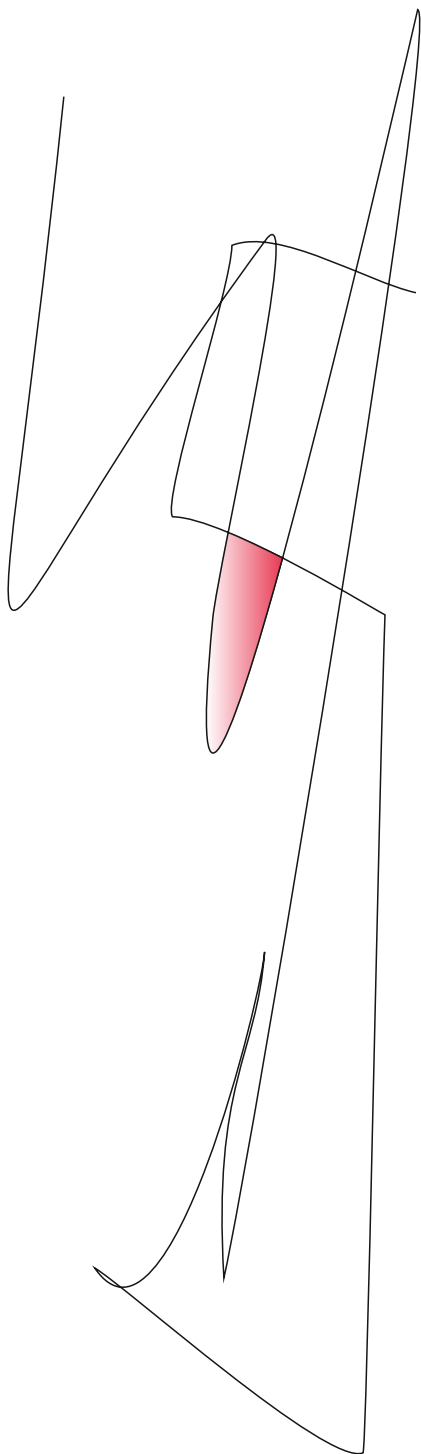
Silvia Beníková, V.G

Poviedka vyhrala súťaž XXXIII. ročník celoslovenskej autorskej súťaže LITERÁRNA SENICA LADISLAVA NOVOMESKÉHO 2019 v kategórii próza SŠ

Karanténa

Kedysi, keď bývali dni kratšie, sledovala Slnko. No od nejakého času, keď sa hodiny zmenili na dni a tie sa čoskoro mali zmeniť na týždne a mesiace, začala čas pozorovať na hodinových ručičkách. Počítavala, koľko sekúnd tvorí hodinu, znova a znova si osvojovala nové čísla, ktoré spolu tvorili väčšie čísla. Tie potom sčítané, vydelené a roztriedené niečo znamenali.

Sedela v kuchyni, za okrúhlim stolom. Slnko svietilo cez balkónové okno a plávalo na jej bielej tvári, závisiac od časti dňa. Pre ňu však bolo nehybné. Sedela na kuchynskej lavici a raňajkovala. V modrej miske boli v mlieku rozmočené ovsené vločky. Naberala ich lyžicou, premieľala v ústach a sledovala hodiny.

V bytovke pomaly mizli ľudia. Nemreli, prosto mizli. Nikdy sa po nich nenašlo nijaké telo. Za sebou zanechali, čo vlastnili, a inak ani masťný flak. Ona sa nebála svojho zmiznutia. Zo začiatku jej to naháňalo hrôzu, no po nejakej dobe, ako čas neplynul a ručičky na hodinách nič neznamenal, ju prestal ten obraz desiť. Svet sa prevrátil hore nohami, navrchu bolo podsvetie a ľudia boli odsúdení na večné nehybné utrpenie.

Na stole ležala ihla. Nepamätá si, ako sa tam vyskytla. Bolo celkom možné, že na tom mieste vyrástla zo stola, no ona o tom nevedela s istotou. Prešla zrakom z hodín na ihlu. Bola špicatá. Mala chuť zobrať ju a pichnúť si ju do prsta. Na prste by sa jej vytvorila kvapôčka krvi, ktorá by sa nenápadne zväčšovala, až by sa zväčšovať prestala. Zmenila by sa na pramienok a cestovala z jej prsta na podlahu, kde by spadla a robila spoločnosť omelinkám chleba. A keď by išiel ďalej, Slnko by sa nezastavilo a sekundová ručička by neprestala bežať.

Stále sa pozerala na ihlu. Veď je úplne neškodná. Bola by to len malá dierka v jej koži. Taká malá, že by sa ňou ledva prepchala kropaj, len tak, na pobavenie, o nič by nešlo, nič by sa nestalo. Stačilo len zobrať tú ihlu, pichnúť sa a o zábavu by bolo postarané.

Zobrala ju do ruky. Podobrala dlhým neupraveným nechtom a chytila medzi prsty. Zacítila jej chlad. Hlavu zaborila do opierky lavice so zeleným čalúnením a vystrela ukazováčik na svojej ľavej ruke. Priložila na jeho bruško ostrú stranu ihly a zatlačila. Koža sa najskôr ihle uhla do priehlbinky, no nakoniec špic prenikol cez povrch a porušil jej celistvosť. Vytiahla ihlu a sledovala dierku.

A neudialo sa nič. Vpich po ihle sa nevyplnil červeňou. No prázdnota, čo vyplňala telo dievčaťa, sa začala uvoľňovať, opúšťať jej telesnú schránku cez tú maličkú dierku. A ona cítila, že sa stáva menšou, no nekričala, lebo to bolo všetko v poriadku. Sledovala, ako jej nič uniká z tela a nerozmýšľala, ako to zastaviť. Hodiny tykali a Slnko putovalo zo západu na východ a koruny stromov rástli do hĺbky.

Prázdnota z nej úplne vytekla o štrnásť dní a po nej nezostalo nič, ani len kôпка na jedálenskej lavici.

Silvia Beníková, V.G